

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 27 16-30 EYLÜL 1998 FİAT: 250.000 (KDV DAHİL)

Tek taraflı ilan edilen "Ateşkes", "Yeniden yapılandırma"nın aracı olmamalıdır!

Bu coğrafyada yaşayan halklar için gerçek barış, bu sistem yıkılmadan ve proletarya önderliğinde bütün millet ve milliyetlere mensup emekçilerin birleşik örgütlü mücadelesi sonucunda Demokratik Halk İktidarı kurulmadan sağlanamaz. Aksi düşünceler uzlaşmacı ve reformisttir. Hayalciştir; mevcut devletin faşist karakterini anlamamaktır.

Emekçi halkların yararına olmayan bir barış aldatmacadır/sahtedir. Proletarya ve emekçi halkları emperyalizme ve onların uşağı durumundaki faşist/gerici diktatörlüklere karşı silahsızlandırmaktır.

● Sayfa 3-4'de

KESK II. Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Kamu emekçilerinin 6 yıllık mücadelelerinin ürünü olarak doğan KESK, yapmış olduğu II. Olağan Genel Kurul ile bugüne kadar izlediği çizgisine sadık kalmayacağını gösterdi.

● Sayfa 5'de

Bizi Kırmak Kurtuluş Mu?

3 yıldır yaz-kış demeden kayıpların akıbetini öğrenmek, sorumlularının bulunup yargılanması için Galatasaray Lisesi önünde yapılan oturma eylemi yargısız infazcı Ercüment Yılmaz tarafından keyfi bir şekilde yasadışı ilan edildi.

● Sayfa 7'de

Köylü Gerilla Savaşı'nı Karadeniz'de ilk kez başlatan

Komünist Önder Baba Erdoğan'ı saygıyla anıyoruz!

88 yılının Ocak ayında gerçekleştirildiği Kandira Alay baskınıyla Türkiye devrimci kamuoyunda adından en çok bahsedilen Komünist Önderdir **Baba Erdoğan**. Bu büyük askeri eylemle, cunta sonrası ilk kez burjuvazinin güçlü olduğu şehirlerde ölüm sessizliği yitildi de diyebiliriz. Biz burada Kandira baskınıyla devrimci kamuoyunun beyninde önemli derecede yer edinen bu büyük komünist kişiliğin yığıtlık ve kahramanlıklarını anlatmayacağız. Ayrıca cesaret, tutku, fedakarlık, yaratıcılık, azim, dinamizm ve devrimci coşkunun en üst boyutta sembolleştiği bu ismin Türkiye devrim tarihine kendi adıyla yazdığı ilk siyasal eylem kuşkusuzki Kandira baskını değildi. Biz, bu coğrafyada gelecekte kurulacak Halkın Demokratik İktidar'na kilometre olacak bir hareketin ilk temsilcisi olan **Baba Erdoğan**'dan sözedeceğiz.

Aramızdan bedenlen ayrılışının 8. yıldönümünde (17 Eylül '90), bu büyük erdemlere sahip **Baba Erdoğan**'ı yücelten gerçek algı, O'nun sadece iyi bir asker olması değildir. O'na esas damgasını vuran yan politik kimliğinde şekillenen önder kişiliğidir. Bilinmelidir ki, bir önder kişiliğinde en belirgin erdem ve özelliklerinden biri de ülke devrimi ve bu devrimi önderlik bağlamında zafere taşıyacak olan partinin ihtiyaçlarını doğru bir şekilde ve zamanında tespit etmek, bu doğrultuda pratik adımlar atmaktır/atırmaktır. **Baba Erdoğan**'ı bu kadar sembolleştiren bir politik gelişmeyi tarihe not etmek istiyorsa bu ülkenin devrimcileri, O'nu, Kandira baskınıyla değil, Karadeniz'e ülke halklarının kurtuluşunun şah damarını oluşturan gerilla savaşının ve gerilla birliğinin başında ilk kez çıkartma yapan politik-pratik bir önder olarak not düşmelidir.

Baba'nın "Bir Dersim Yetmez, Hedef Bin Dersim Olmalıdır" şiarında ifade etmek istediği tamda ülke devrimi için yeni bir halka, yani yeni bir gerilla bölgesi açılmadan bu ülkedeki devrimin gerçekliğe dönüşmeyeceğidir. Evet, geçmişte bu yönlü politik tespitlerin yapılmadığını söylemiyoruz. Bu tespitlerin yapılmadığını iddia etmek inkarcılık olur. Hatla gerek öncü tarafından, gerekse kimi devrimci yapılar tarafından 80'li yılları ortalarına kadar bu bölgede gerilla birlikleri de gezdirilmiş/faaliyet sürdürmüşdür. Tabii bu

faaliyetlere gerilla faaliyeti ve gerilla birliği demek için de insanın politik gerilla savaşından hiçbir şey anlamaması gerekir. Nasilki bugün bazı siyasi yapılar Karadeniz'deki gerilla faaliyetinin ilk gerçek sahiplerini teslim etmek noktasında inkarcı davranmaktan öte şehir faaliyetiyle dahi adlandırmaya çalışıyorlarsa, yarı birleride katıp geçmişte yürütülen bu faaliyetleri gerilla savaşı verdik/yürüttük diye propaganda edebilirler. Bu yaklaşım ve adlandırma farzı, küçük burjuvazinin her şeyi kendinde görmesinden başka bir anlamda ifadelendirilemez. Çünkü küçük burjuvazi kibirlidir, gerçekleri olduğu gibi ortaya koymaz. O, kendi dükkânını nasıl kurtarıp/büyütebileceği hesabından hareket eder. O, tıpkı bir kasa-ba esnafı/tüccarı gibi siyaset güder. Kendisinin yaptıklarını olduğundan fazla abartırken, başkalarının yaptıklarını küçümser ve inkardan gelir. Çünkü onun felsefesinde, başkalarının yarattığı devrimci değerlere sahip çıkma veya gözetme yoktur. Eğer böyle davranırsa kendi dükkânı iş görmez ve tüccarlığı iflas eder. Biz burada Karadeniz'de ilk gerilla hareketinin kim veya kimler tarafından başlatıldığının ayrıntılı tartışmasına girmeyeceğiz. Ancak şunun da altını çizerek vurgulamak isteriz ki, bu ülkenin gerçek ve namuslu devrimcileri tarihe sahip çıktıklarında ve bunu önyargısız/he-sapsız bir şekilde gözden geçirip sahiplendiklerinde o zaman görecektir ki, Karadeniz'de özgürlüğün şah damarı olan gerilla hareketini ilk başlatan öncü ve onun önder kadrolarından **Baba Erdoğan**'dır. Bunun da gerçek tarihi verilerek isteniyorsa '90 yılının ortalarıdır. Almus-Görmütlü Karakol baskını ve bu baskının planlayıcısı ve de baskından sonra şehit düşen Baba ve O'nun şahsında çakılan bu gerilla kıvılcımının tarihini hangi küçük burjuva akım ve birey inkar ederse etsin, yine de bu tarihsel gelişme ve O'na karakterini veren devrimci politika ve bu politikanın uygulayıcılarının tarihe düşen isimlerini silmeye güçleri yetmeyecektir. Tam tersine bu inkarcı yaklaşımları ve de inkarcılıklarındaki ısratları sahiplerini varolayıp zayıflatacaktır.

Kandira baskını ve Karadeniz ile özdeşleşen **Baba Erdoğan**'ı eğer inkardan gelmemek ve O'nun gerçek kimliğini teslim etmek istiyorsak, Babaya yön veren politik öncünün

Karadeniz'de yaptıklarının hakkını da vermek zorundayız. Bugün Karadeniz'de gerilla savaşını öncüden önce başlattığını iddia edip bunun tartışmasını yapan ve hala da bu konuda oldukça küçük-burjuva rekabetçi bir şekilde kendisini zorlayan bir dizi siyaset var. Biz, bu polemik sahiplerine yaptıklarının doğru olmadığını söylüyoruz bir kez daha. Bu türden inkarcı yaklaşımlarla ne gerçek anlamda devrim savaşını, ne de bulundukları bölgede gerilla savaşını geliştirip büyütebilirler. Karadeniz'deki gerilla hareketinin tarihini kendisiyle başlatıp kendisiyle bitirenler enerjilerini böylesine tarihi çarpıtan polemiklerle harcamayacaklarına, herkesin değeri ne ise onu teslim etmeli ve gerilla savaşının nasıl büyütüleceği noktasında kafa yorup pratiğe yüklenmelidirler.

Bununla birlikte, bölgede faaliyet yürüten devrimci politik yapılarla olanca geniş bir çerçevede eylem birliği yaparak düşmanın üzerine yürümek, içinden geçtiğimiz dönem açısından önemli taktik, politik görevler olarak kavranmalıdır. Son bir yıldır devletin Türk şovenizmini şaha kaldırmak için Karadeniz'de yapmak istedikleri ortadadır. İşte bunun en açık ve en barbarca örneğini bir dönemin en azlı işkencecilerinin başını çeken Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu, ırkçı faşistinin mevsimlik Kürt işçilerini il sınırlarına yaklaştırmaması oluşturmaktadır. Şüphesiz, bu kafatasçıya cesaret veren asıl güç devletin kendisi ve O'nun Kürtlere yönelik güttüğü yüz yıllık politikalarıdır. Diğer bir yanı ise kendisine sol-sosyalist diyen parti ve örgütlerin gerek sınıf savaşını, gerekse sosyal şovenizme karşı mücadeleyi yeterince yükseltmemeleridir. İdeolojik mücadeleden uzak polemiklerin devrim mücadelesine, bu özgüde de Karadeniz'deki gerilla faaliyetlerine yarardan çok zarar getirdiğini yerli gelmişken bir kez daha altını çizerek belirtmek istiyoruz.

Karadeniz'in her yönüyle gündemleştiği ortadadır. Biz sosyalist-devrimciler olarak mevcut durumu gerek taktiklerimizle, gerek pratik-politikalarımızla ne kadar doğru değerlendirebilirsek, o kadar da gelişmeleri devrimin hizmetine sokmuş olacağız.

Karadeniz'in her bakımdan gündemleştiği bir yerde Baba'dan sözlememek tarihe, hem de sınıf mü-

cadelesinin sosyalist karakterli tarihine haksızlık olacağı gibi. **Baba Erdoğan**'dan sözederken Karadeniz'in mevcut durumu ve bu duruma nasıl müdahale edileceği yönü düşünceleri ortaya koymamakta o derece soyut bir anlatım olur. Daha açıkçası Baba Karadeniz'den, Karadeniz'de politik kimliğiyle anılmak isteniyorsa Baba'dan ayrı ele alınamaz. Bir politik kişiliği hem de önder bir kişiliği anmanın en doğru yöntemi de budur. Ters, kuru ve keskin ajitatif söylemlerden öteye gitmez. Bizler kişiyi değil kişiye yön veren politik kimlik ve bu kişiliğin bize emrettiği şeyleri içselleştirdiğimiz an bu büyük devrimci insanlara layıkla sahip çıktığımızdan sözedebiliriz. Öyleyse kendimizi, Babalara yön veren devrimci savaşkanlığın kızgın ateşine bir an önce atmalıyız. Bunu başardığımızda Baba'ların emirleri olduğumuzdan onur ve gururla sözedebiliriz. Mücadelerin her alanında en önde koşarak bedenlen aramızdan ayrılan Baba'nın emir ve talimatlarını yerine getirelim! Sözle pratiğin en canlı ve simgeleşmiş adı Baba'ya layık olmaya çalışalım! O'nun iyi ve güzel anılarını yolumuza ışık tufucu olarak hep yükseklerde dalgalandırmak için daha fazla fedakarlık ve cesaret gösterebiliriz.

KARŞIYA KARŞI

- ✿ Ezgimiz türkü yüzüldür yar Aldır
- ✿ Karaya karşı
- ✿ Nar içi
- ✿ Umut devşirir
- ✿ Yürür başaklara
- ✿ Ezgimiz şir sözölüdür yar Yandır
- ✿ Karşıya karşı
- ✿ Kar çiçek
- ✿ Direnç emzirir
- ✿ Büyür yarınlara
- ✿ Ezgimiz sevda gözölüdür yar
- ✿ Sabaktır
- ✿ Geceye karşı
- ✿ Çift kanat
- ✿ Güneş açtırır
- ✿ Sunar çocuklara

Mehmet Karabulut

"Ateşkes",

"yeniden yapılandırma"nın aracı olmamalıdır!

Bilindiği üzere PKK Genel Başkanı A. Öcalan, 28 Ağustos akşamı MED TV'de yapılan telekonferansta, devlete yeni bir ateşkes çağrısında bulunmuş ve yakında ateşkes ilan edeceklerini açıklamıştı. 1 Eylül gününde ateşkesin resmen başladığı tarih olarak kamuoyuna duyurmuştu. PKK, daha önce de farklı tarihlerde iki kez ateşkes ilan etmişti. Ancak faşist devlet, izlediği politika gereği tam bir kan ve ateşle buna karşılık vermişti. Bu duruma tüm ilerici-devrimci-demokrat kamuoyu tanık olmuştu.

Fazlaca tarihi irdelemeye gerek yok. Ateşkeslerin yapıldığı '93 Mart ve '95 Aralık sonrası dönemler, diktatörlüğün, gerek PKK'ye ve Kürt halkına, gerekse diğer ezilen emekçiler ile devrimci-komünist hareketlere karşı her türlü saldırıya daha pervasız ve vahşi bir şekilde yürüttüğü dönemlerdir. Bunu daha net ve açık bir şekilde, Susurluk kazasıyla birlikte ortaya çıkan devletin resmi ağzlarından sınırlı da olsa dökülen itiraflarında gördük/yaşadık. Dolayısıyla bu süreçlerde yapılan ateşkeslerin taktik olarak yanlışlığıda ortaya çıkmaktadır. Biz burada geçmiş ateşkeslerin taktiksel olarak yanlışlığı üzerinde daha fazla ayrıntıya girmeyeceğiz. Üzerinde duracağımız esas konu; son ateşkes çağrısı ve bununla birlikte PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın faşist diktatörlükten beklentilerini ortaya koymaktır. Hakim sınıfların 28 Şubat '97'den bu yana "yeniden yapılandırma" adı altında bütün halklarımıza yönelik geliştirdiği vahşi ve barbar politikalara hizmet edici belirleme ve taktiklerin eleştirisini dostça yapmaktır.

Öncelikle belirtmemiz gerekirken, gerek sınıf mücadelesini yürüten komünist ve halk hareketleri açısından olsun, gerekse ulusal devrimci hareketler açısından olsun, düşmanla karşılıklı tavizler temelinde ateşkesle gidilebileceği gibi, zaman zaman tek taraflı olarak ateşkes ilan edilebilir. Bu taktik reddetmiyoruz. Bu bir taktik sorundur. Sorunun özü bu taktiğin doğru bir şekilde devreye sokulup sokulmamasıdır. Yani bir taktik politika kitlelerin siyasal bilincini geliştiriyor ve sınıf mücadelesine güç katıyorsa, böyle bir taktik politika doğrudur. Ters politikalar ise yanlıştır. Çünkü siyasal bilinci geliştirmeyen ve sosyal kurtuluş mücadelesine hız katmayan taktik politikalar, adı ne olursa olsun sınıf savaşımına zarar verir.

PKK ve Genel Başkanı A. Öcalan, "gerek zamanlama ve gerekse diğer koşullar açısından bugünkü ateşkes ve barış koşulları '93'e göre daha elverişlidir" şeklinde bir belirlemede bulundu. Onunda

ötesinde; "İlke olarak Cumhuriyete karşı değiliz. Türkiye'nin bölünmesinden değil, birliğinden yanayız. Cumhuriyetin kuruluşunun 75. yılında Türk devletinin demokratikleştirilmesi ve yeniden yapılandırılması gereklidir, dahası bu yeniden yapılandırmayı birlikte yapabiliriz. 30 Ağustos'ta Genelkurmayın başına getirilen H. Kıvrıkoğlu'nun liderliğindeki komuta kademesine bir şans tanıyacağız. Ateşkesin süreklilik sağlaması halinde ARGK'de bir güvenlik savunma gücü olarak konuşlandırılacaktır. Mevcut rejim, M. Kemal'in Amasya Tammimnamesinde Kürtler için dile getirdiklerini savunmuyor, bizim savunduğumuz burada işaret edilenlerdir. Devletin hükümlerine karşı değiliz, dahası Kürt ve Türkler aynı sistemi içerisinde cumhuriyeti birlikte ayakta tutacaklardır" vb. vb. söylemlerde bulunarak belirlemeler yaptı. Bu söylemler ve belirlemelerin yanı sıra, ateşkes çağrısının bir taktik sorun olarak anlaşılmasında; bunun stratejik bir sorun olarak anlaşılması gerektiğine vurgu yapması ise daha bir olumsuz yaklaşım ve değerlendirmeyi içinde barındırmaktadır.

Görüleceği gibi, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın ateşkes çağrısında dile getirdiği şeyler, istemler olmaktan çok bir belirlemedir. Mevcut devletin faşist niteliğini mazlum emekçilerden gizlemeye hizmet etmektedir. Dahası mevcut rejimin, bir devrim olmadan da bazı Kürt ulusal hakların elde edilmesi sonucu demokratikleşeceği bakış açısına sahiptir. Bu bakış açısı ve politik belirlemeler, bırakalım Kürt emekçilerinin sınıfsal olarak kurtuluşunu bir kenara, ulusal kurtuluşunu dahi gerçek bağimsizlikçi anlamda sağlayamayacaktır. Marksist-Leninist-Maoistler, daha önceki ateşkes çağrılarında olsun, PKK'nin genel politik çizgisi bakımından olsun bu politikaların beslendiği ideolojik dokunun reformizm olduğunu ortaya koymuştu. PKK'nin politik taktiklerindeki uzlaşmacılığın ardındaki gerçekliğin ideolojik düzlemde reformizm olduğunu belirtmişti. Bu çizgi, bütün ulusal

Abdullah Öcalan

redir ki PKK, bugün mevcut diktatörlüğü yıkıp yerine bütün uluslardan ve azınlık milliyetlerden başta proletarya olmak üzere emekçi halkların tam hak eşitliğine dayalı Demokratik Halk İktidarı'nın kurulmasını ve oradanda kesinleşmiş bir şekilde sosyalizme geçiş stratejisi olarak programına koymamaktadır. Ancak dil ucuyla bu türden söylemlerle yetinmektedir. Bunu söylerken PKK'nin mevcut durumda devrimci niteliğini yitirip reformistliğini belirtmek istemiyoruz. Dün olduğu gibi bugünde PKK'ye niteliğini veren asıl yan reformist değil devrimci yandır. Bunu açıkça belirtiyor ve vurguluyoruz. Politik dostluk ilişkilerimize yön veren yanda bu devrimci yanı olacaktır. Ancak "PKK, mevcut çizgisi ve yönelimiyle hiçbir zaman reformistleşmeyecektir" şeklinde bir düşünceye de sahip değiliz. Kuşkusuzki bir hareket, program ve güttüğü politikalarla göre değerlendirilir. Bu bağlamda diyoruzki, halihazırda PKK, gerek programını ve gerekse güttüğü politikalarını bir bütünsellik içerisinde ele aldığımızda reformist değil devrimci ulusal hareketlerdir. Mevcut ateşkes taktiği ve bu çağrı ile birlikte sistem için yaptığı belirlemelerin uzlaşmacı-reformist olarak değerlendirsek, henüz bu taktiğin, stratejik konuşulmasını değiştirdiğini söylemek öznelci ve sektör bir tespit olacaktır. Ancak mevcut ideolojik hatlarıyla bu yöne doğru gideceğini şimdiden söylemek de MLM bir öngöründen çok, ulusal hareketlerin dün ve bugünüyle ortada olan karakterlerinin bize sağladığı tarihsel bilgi, tecrübe ve Leninist tahlil bilincidir.

öznelci ulusal kurtuluş hareketlerinin genel stratejik çizgisidir. Çıktıkları itibarıyla ana hedefleri ulusal devletlerini kurmaktır. Veya ulusal taleplere endeksli burjuva özlü milliyetçi ideoloji genel politik hatlarına damgasını vurmaktadır. Bu ideolojinin emrettiği üzere

Biz nasıl bir barıştan yanayız? Gerek ülke, gerekse evrensel ölçekte bütün uluslara mensup halkların kardeşçe yaşayacağı bir barıştan yanayız. Kaldiki bugün Türkiye-Kürdistan'da dökülen kanın sahiplerinin Kürt ve Türk emekçi çocuklarının olduğu ortadadır. Bunun kaynağı emperyalizmdir, mevcut devletin ve sistemin başına çöreklenen komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağalarıdır. PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesi haklı ve devrimci bir savaştır. Haksız olan ise emperyalizm ve egemen-sömürücü sınıflardır. Biz gerçek ve kalıcı barıştan yanayız. Bırakalım komünistleri ve sosyalistleri bir kenara, tutarlı devrimci-demokratlar dahi mevcut diktatörlük şartlarında bir barışın sağlanamayacağını bilirler. Ve buna göre mücadele yürütmek zorundadırlar. Bugün bu coğrafyada barış diye bir şeyden söz edilemeyeceği gibi, dünyadaki mevcut barış için dahi bu iddia edilemez. Bu barış geçicidir/sahtedir. Biz nerede ve hangi koşullarda bulunursak bulunalım proletarya başta olmak üzere emekçi halkların yararına bir barıştan yana oluruz. Emekçi halkların yararına olmayan bir barış aldatmacadır/sahtedir. Proletarya ve emekçi halkların emperyalizme ve onların uşağı durumundaki faşist/gerici diktatörlüklere karşı silahsızlandırmaktır.

Az önce ifade ettiğimiz gibi, bu coğrafyada yaşayan halklar için gerçek barış, bu sistem yıkılmadan ve proletarya önderliğinde bütün millet ve milliyetlere mensup emekçilerin birleşik örgütlü mücadelesi sonucunda Demokratik Halk İktidarı kurulmadan sağlanamaz. Aksi düşünceler uzlaşmacı ve reformisttir. Hayalcidir; mevcut devletin faşist karakterini anlamamaktır. Özcesi, sistemin demokratikleşmesi sorunu devrim sorunudur. Bundandırki, demokratik bir barışın bütün uluslara ve milliyetlere mensup halkların gerek sınıfsal, gerekse ulusal haklarına ilişkin, başta Kürt ulusunun haklı özlükleri ve isteklerini gerçekliğe dönüştürecek bir Demokratik Halk İktidarı kurulmasından geçeceği hiçbir zaman unutturulmamalıdır/unutturulamaz. Her kimki bu gerçekliği unutturmaya çalışıyor veya bu gerçekliğe ters hedefleri halkların önüne koyuyorsa onlar ya burjuvadır, ya da burjuvazinin ideolojik ipliğinden dokunmuş küçük-burjuva ve ulusal burjuva karakterlidirler. Bu, aynı zamanda mevcut diktatörlüğün ayakta kalmasına hizmet demektir de.

Aradan yaklaşık 15 günlük zaman geçmesine karşın, Türk hakim sınıfları, diğer ateşkes çağrılarında olduğu gibi bu çağrıya da olumlu değil olumsuz yanıt

verdiler. 29 Ağustos günü "onbaşı" Mesut'un ateşkes çağrısına verdiği yanıt olumsuz olduğu gibi, Genel Kurmayın yanıtı da olumsuzdu. Olumsuz yanıt sadece söylemde kalmadı. Türk ordusunun T. Kürdistanı'nda yürüttüğü askeri operasyonlar ortadadır.

Kaldığı hakim sınıfların bir ateşkes karşılık vermesi, yani ateşkes çağrısına resmi düzeyde evet demesi için savaşan güçlerin (ilerici-devrimci gücü kastediyoruz) siyasal ve askeri olarak önemli diyebileceğimiz derecede düşmanını köşeye sıkıştırması gerekir. Evet PKK'nin gerek siyasal, gerekse askeri olarak önemli bir gücü mevcuttur. Devletin resmi ağzlarının ve besleme ideologlarından bazılarının dillendirdiği gibi, "PKK her alanda marjinalleşmiş bir güç haline gelmiştir" belirlenmesi gerçekleri ifade etmiyor. Ancak bir yıl öncesinde, yani '97 ile '98 arasında önemli derecede diyebileceğimiz askeri zayıflamaya uğradığını söyleyebiliriz. Askeri alanda bir zayıflama olduğunu PKK'nin yetkili ağzları da ifade etmektedir. Fakat siyasal alanda, özellikle diplomasi alanında geçmiş yıllara oranla daha bir gelişme kaydettiği de bir gerçektir. Burada şuna dikkat çekmek istiyoruz: Devlete hakim olan politika, 'mevcut durumda PKK ile bir ateşkes gidilemez/gidilmemelidir' yönündedir. Özellikle "marjinalleştir" tesbitini yapan ve bu noktada daha yakın zamana kadar çok güçlü bir şekilde başta kendi ideolog yazar-çizerleri olmak üzere önemli diyebileceğimiz diplomatik kariyerli politikacıları yanına alan devlet, bu koşullar altında bir ateşkes evet diyemez. Daha açıkçası Kürt sorununda mevcut politika sopa yöntemidir, şiddettir.

Komünist, devrimci hareketlerin işçi ve emekçiler üzerindeki etkisi; örgütlenmesi ve sisteme karşı mücadeleye sevk etmesi bakımından zayıf ve yetersiz olması devlete nefes aldırıyor gibi, ulusal hareket karşısında ateşkesi yaşanamaması içinde önemli bir etmendir. Çünkü mevcut durumdaki sosyal kurtuluş mücadelesinin boyutu devleti köşeye sıkıştırarak konumdan çok uzaktadır. Bu da faşist devletin sosyal şoven cephesini doğal olarak güçlü olmasını sağlamaktadır. Onunda ötesinde devrimci-ilerici ulusal bir hareket karşısında daha fazla manevra yapmasını sağlamaktadır. Çünkü ezen bir ulusun halkı ezilen ulus üzerindeki ulusal baskıya karşı mücadele etmede ne kadar zayıf kalırsa, ezen ulusun egemenleri de hem daha uzun süreli ezilen ulusu milli baskı altında tutmaya devam eder, hem de kendi halkını daha kolayca sömürmüş olur. Mevcut siyasal iktidarı hedeflemeyen ve politik bilinçten yoksun örgütsüz bir halkta, doğal olarak enternasyonal bilinç ve dayanışmada eksik ve yetersiz olur. Burada esas suçlu olan bu ülkenin komünistleri ve devrimcileridir belirlenmesinde bulunmak, bilimsel bir değerlendirme olacaktır.

Tüm bu durumlar, devletin önümüzde-

PKK gerillaları eylem hazırlığında

ki günlerde de ateşkesi olumlu yaklaşmayacağını göstermektedir. Birkaç haftadır Cumartesi Anneleri'ne ve Diyarbakır'a 1 Eylül günü yola çıkmaya hazırlanan "baş" otobüslerine hangi yöntemle karşı koyup saldırıdıklarını hatırlarsak, hakim sınıfların ateşkesi ateşle cevap verdiğini tüm çıplaklığı ile görürüz.

Tüm bu gelişmeleri gözönüne alıp bir değerlendirme yaptığımızda; PKK'nin ilan ettiği ateşkesin gerek zamanlama, gerekse diğer koşullar bakımından doğru ve yerinde bir taktik olmadığı ortadadır. Söylem ve değerlendirmeleri (devlete ilişkin belirleme, birlikte yapılandırma vb.), başta Kürt halkı olmak üzere diğer ulus ve milliyetlerden emekçiler ve devrimciler için oldukça umutsuz, karamsar, gerici ve yanlış. En önemlisi de, ateşkesi taktik olarak değil stratejik olarak savunduğunu dile getirerek reformist hatta daha hızlı biçimde yaklaşmak için teorik zemini atmasıdır. Mevcut diktatörlüğün ve bu diktatörlüğün siyasal olarak ayakta tutulmasının temel direklerinden birisi olan faşist Mustafa Kemal'in başta Kürt emekçileri olmak üzere diğer emekçi halklarımıza şirin gösterilmesinin, adına taktik veya diplomasi dilinde denilse, hiçbir haklı savunusu yoktur/olamaz. MGK ve onun bir numaralı gücü olan ordunun Genel-

kurmaylığından umut beklentisine girilmesi ve bu yönde istem ve dileklerde bulunulması diktatörlüğün savaşan en gerici kurumuna puan kazandırmıştır.

Neresinden bakarsak bakalım, ateşkesin gerek ulusal kurtuluş mücadelesine ve gerekse sosyal kurtuluş mücadelesine yarar değil, zararlı olacaktır. Bazı yararları (PKK barış istiyor, PKK ateşkesti yanadır vb.) olsada, ancak bu, gerçek barışı getirmek yerine onu daha da uzun ve zorlu sürece sokacaktır. Gerçek barış; savaşı daha fazla yükseltmek ve oradanda köklü bir şekilde bu sistemi tüm kurum ve kuruluşlarıyla yıkıp bunun yerine Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden emekçilerin tam hak eşitliği temelinde gerçekleşecek Halkın Demokratik İktidarından geçer. Bunun dışındaki barış söylemleri boş ve aldatmacadır. Devrimin lehine değil zararınadır. Ancak bir kez daha şu noktanın altını çizmek isteriz: **PKK, mevcut taktiği (stratejikte denilse) ve söylemleriyle reformizme kapıları daha fazla aralasa da, hala devrimci ulusal niteliğini korumaktadır.** Dolayısıyla, bizim PKK ile ilişkimizde esas olan yine PKK'nin anti-faşist, anti -emperyalist mücadelesini desteklemek olacaktır. Geçmişte olduğu gibi bugünde anlaşabileceğimiz hedefler ve tatikler noktasında birlikte yürümümüzün önünde engel yoktur. Ey-

lem birliğinin ve eylem birliklerinin ruhu da budur. Ateşkes taktiğini yanlış bulmak demek, PKK ile artık birlikte yürünmez demek değildir. Bu düşüncede olanlar ne eylem birliğinin ruhunu ne de devrimci bir ulusal hareketin niteliğini ve bu harekete karşı görevlerimizi kavıyıyor demektir.

PKK'ya çağrımız şudur: Mevcut taktikten bir an önce vazgeçerek tekrar gerilla savaşını yükseltmelidir. Halklarımız ve Kürt ulusunun gerçek bir barış ortamında yaşamasının kudreti silahlarının namlusundadır.

Biz yine devrimci değerlerinize sahip çıkacağız. Bunların propagandasını yapacağız. Ve birlikte mücadele edeceğiz. Ancak belirtmek isteriz ki, ateşkesin ne Kürt ulusuna ve halkına, nede Türk halkı ve diğer emekçilere bir yararı olmayacaktır. Tam tersine halklarımızın düşmanı egemen sömürücü sınıflar bu ateşkes ile soluk alacaktır. Onlara soluk aldırmayalım. Devletin daha fazla sömürü ve zulümden başka bir anlam ifade etmeyen "yeniden yapılandırma" politikasını ancak ve ancak savaşı yükselterek bozabiliriz. Bizim her taktiğimiz ve söylemimiz bu çürümüş ve kokuşmuş sistemi düzeltmeye çalışanlara karşı birer zehir olmalıdır. Biz bunu istiyoruz. Halklarımız bunu istiyor..●

KESK 2. Olağan Genel Kurulu yapıldı

Halkın Günlüğü/İstanbul: Emekçi memurların özlük ve demokratik haklarını elde etme amacıyla verdikleri 5 yıllık mücadelenin sonucu olarak doğan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK)'nin 2. Olağan Genel Kurulu, 4-5 Eylül günlerinde Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde yapıldı. HADEP, ÖDP, EMEP, DBP, SİP, CHP ve İP gibi birçok partinin başkan, başkan vekilleri ve temsilcilerinin yanı sıra, demokratik kitle örgütleri, sendika yöneticileri ve konukların katıldığı KESK Kongresi'ne, sinevizyon gösterimi ile başlandı. KESK'in son 2 yıllık eylemlerinin yeraldığı gösterimde, 4 Mart Kızılay Direnişi'nin görüntüleri esnasında KESK delegeleri sık sık, "Yaşasın Kızılay direnişimiz", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarını attılar.

Sinevizyon gösteriminin ardından Divan seçimine geçildi ve önerge üzerine Divan'a **Bülent Yüksel** başkanlığında, İffet Ustabas, Gültekin Yücesan, Levent Dokuyucu, Nabide Çetin getirildi. 500 delegenin katıldığı kongrede divan seçiminden sonra KESK Genel Başkanı **Siyami Erdem** konuşmacı olarak kürsüye çıktı. Konuşmasında kongrenin de yapıldığı bu süreçte Türkiye'nin önemli sorunları karşı karşıya bulunduğunu, büyük bir ekonomik, sosyal ve siyasal çöküntünün yaşandığını belirterek; "Ülkemiz adaletsiz gelir dağılımında dünyada 5. sıradadır, sosyal ve siyasal özgürlükler yönünde geri ülkeler grubunda, rüşvette ise 52 ülke arasında yer almaktadır" dedi. Kürt sorununun yakıcı bir şekilde kendini dayattığına vurgu yapan ve "Bu kırıltı savaş sonucu 35 bini aşkın kişi yaşamını yitirmiş, 5 milyon insan göç etmek zorunda kalmıştır. Ülke kaynakları ise bu anlamsız savaşla heba olmaktadır. Kürt sorununun demokratik, barışçı çözümünden uzak durulmaya devam ediliyorsa, kan ve göz yaşının durması, ekonomik, sosyal çöküntünün giderilmesi mümkün değildir" diyerek, bu tablonun değişmesi için Türkiye'nin demokratikleşmesi gerektiğini söyleyen Erdem, "Bunu sağlayacak temel güç emekçiler ve emekten yana olanlardır" dedi.

Siyami Erdem'den sonra konuşan Hak-İş Genel Başkanı **Salim Uslu**, ideolojik dayatmalar ve baskılara had safhaya çıktığı bir dönemden geçildiğini, bu noktada sendikaların büyük görevler düştüğünü, sendikaların onurlu, kararlı bir birliklelik sağlayarak, demokrasi için mücadele etmesi gerektiğini, Türkiye'de spastik özrürlü bir sistem olduğunu belirterek, "Bu sistemi sürekli kriz üretiyor" dedi. DİSK Genel Sekreteri **Murat Tokmak** da, ülkenin mafyanın, kara paranın, çetelerin üssü durumuna geldiğini, belirtirken söz alan EMEP Genel Başkanı **Levent Tüzel** KESK'in ilkeli, tavizsiz ve kararlı bir sendika olduğuna dikkat çekerek, KESK'in MGK ve ESK'in kuyruğuna takılmadan MAİ, MİGA gibi uluslararası tahkim kuruluşlarına karşı anti-empyalist mücadele bayrağını yükselttiğini söyledi.

ÖDP Genel Başkanı **Ufuk Uras** ise rejimin li-

me time olduğunu kaydederek, siyasi krizin ülkeyi kasıp kavurduğunu söyledi. HADEP Genel Başkan Yardımcısı **Osman Özçelik** ise KESK'in tarihi ile HADEP'in tarihi arasında bir paralellik kurarak her ikisinin de zorlukları aşarak kurulduğunu belirterek, "Eğer anaların ağlamasını istemiyorsak, kanın durmasını istiyorsak ateşkesi destek vermeliyiz" dedi.

Özçelik konuşmasını tamamladıktan sonra kürsüye İP Genel Başkanı **Doğu Perinçek** çıktı. Perinçek'in kürsüye çıkmasıyla devrimci memurlar, "Kahrolsun MIT, CIA, kontrgerilla", "Kahrolsun MGK şakıkları", "Emek düşmanları hesap verecek", "Salonu terket ihanetin başı" sloganlarını atarak Perinçek'i protesto ettiler. Protestolar nedeniyle Perinçek, kürsüde yaklaşık yarım saat beklerken, Divan, memurlara konak konuşmacıyı dinlemelerini, yoksa dışarı çıkma larını istedi. Bunun üzerine protestolar daha da yoğunlaştı ve Divan, kongreye bir saat ara verdiğini, ara bitiminden sonra kongre salonuna yalnızca delegelerin gireceğini belirtti.

Devrimci memurların protestolarına rağmen konuşmakta ısrar eden Perinçek, kongre salonunu terketmedi ve dışarıdan çağırıldığı İP'lilerce etrafında etten duvar örüldü. Yarım saat kadar bekleme salonunda oturan

Perinçek ve korumaları salondan ayrılırken aniden "Dağ başını duman almış" marşını söyleyerek kitleye saldırdılar. Masa, sandalye ve sopalarla saldıran İP'lilere kamu emekçileri de, "Kahrolsun MIT, CIA, kontrgerilla" sloganlarını atarak cevap verdiler. Saldırı sonrası içeriye giren çevik kuvvet polisleri ve sivil polisler, İP'lileri çember içerisinde koruyarak dışarı çıkardılar. Olaylar üzerine, Divan, kongreyi sona erdirerek ertesi güne erteledi.

Ertesi gün kongreye saat 09-00'da önergelerin değerlendirilmesi için komisyonun oluşturulmasıyla başladı. Komisyonun oluşturulmasından sonra Siyami Erdem, önceki gün yaşanan provakatif girişime ilişkin şunları söyledi; "Yaşananları sizin huzurunuzda mahkum ediyorum, Bizim törelerimizde konuşa saygı göstermek, konuşan da en sahibinin isteklerini dikkate alması vardır." Erdem ayrıca yaşananların zaman kaybına neden olduğunu ve delegelerin bu durumu değerlendireceğini sözlerine ekledi.

Siyami Erdem'in konuşmasından sonra çalışma raporunu **Faysal Özçift**, Denetleme raporunu **Yahya Balcı** okudu. Raporların okunmasından sonra Galatasaray Lisesi önünde eylem yapan Cumartesi Anneleri'nin topluca ziyaret edilerek desteklenmelerini isteyen önerge divan tarafından oylamaya su-

nulda ve kabul edilmedi. Aynı şekilde Cumartesi Anneleri'nin temsili düzeyde ziyaret edilmesini isteyen önerge sunuldu ve kabul edildi. 2. önergenin kabul edilmesiyle, 2. önerge sahipleri 1. önergeyi getirenler tarafından alkışlarla protesto edildi.

Çalışma raporu üzerinde delegelerin konuşmalarına geçildi. Söz alan 68 delegeden, çeşitli konulara ilişkin eleştiri ve düşüncelerini dile getirdiler. Eleştiriler daha çok 4 Mart Kızılay Direnişi'ndeki tutum, Kürt sorunu ve barış sorunu, bir önceki gün İP'lilerin yapmış oldukları provakatif tavrılarına ve KESK kongresine çağırın yönetime ve KESK içerisindeki iki çizgiye ilişkin oldu.

Delegelerin çalışma raporu üzerine yaptıkları konuşmalara yanı vermek için Siyami Erdem kürsüye geldi. Erdem öncelikle iki çizgi tartışmalarına karşı çıkarak, "KESK'te iki çizgi yoktur. KESK'te tek çizgi vardır. O da fildi ve meşru mücadele çizgisidir" dedi. Sendika ağabisi, bürokratism, tasliyecilik nitelendirmelerinin dışarıya karşı değil, üyeler ve delegelerin birbirine karşı kullanmasının doğru olmadığını belirten Erdem, "Bu örgütün yönetimine bürokratik denilmesi KESK'in anti-demokratik olduğunu iddia etmektedir" dedi. KESK'in işyerlerine taşınmasının gerektiğini belirten Erdem son olarak şunları söyledi; "KESK umuttur, umut olmaya devam edecektir. Daha güçlü bir KESK'i birlikte yaratacağız."

Erdem'in konuşmasından sonra çalışma raporu akları ve ardından komisyona sunulan 43 önergenin tartışılmasına geçildi. Tartışmada kabul edilen önergelerden bazıları şunlar: İrade ve idare bükümlülüğün sağlanması, sağlık özelleştirme ile ilgili SES'in kararlarına KESK'in aktif katılımı, grev fonu ve hazırlık komitelerinin oluşturulması, emek, barış, demokrasi ve özgürlükten yana partilerin desteklenmesi, özelleştirmecilere oy verilmemesi, DGM'lerin kapatılması, tutuklu ve hükümlülerin sevk edilmesi, insan hakları ihlalleri ile ilgili davalarda duyarlılık, düşünce özgürlüğü, barış ve Kürt sorununa destek, çevre ve ekolojî, emek ve demokrasi kurultayı, MAİ-MİGA'nın onaylanmaması, demokratik mücadele cephesi, özelleştirme karşı eylem programı, İP'lilerin kongrelere çağırılması ve genel kurullara alınmaması.

Kabul edilmeyen önergeler ise şöyle; KESK GYK'sının yılda en az bir kez OHAL Bölgesinde toplanması, Kürtçe ve azınlıkların dillerine yayın organlarında yer verilmesi, MGK sendikacılığının teşhir edilmesi, ESK'ya karşı mücadele edilmesi.

Önergelerin tartışılmasından sonra KESK 2. Olağan Kurulu, MYE, GYK, disiplin ve denetim kurullarının belirlenmesi için listeler oluşturularak divana verildi. Listelerin divana verilmesiyle seçime geçildi. Gece geç saatlere kadar süren seçim sonucunda KESK MYK'sına şunlar seçildi. **Siyami Erdem**, **Cengiz Uzuner**, **Hasan Hayır**, **Hatice Pehlivanoglu**, **İsmail Hakkı Ortaköy**, **Nevin Kaplan**, **Fikret Doğan**, **Ataman Oğuz**, **Faysal Özçift**, **Sevil Erol**, **İbrahim Kudış** ●

Halkın Günlüğü/İstanbul-İzmir: Cumartesi Anneleri'ne yönelik gerçekleştirilen faşist saldırılar 173 ve 174. haftalarda da devam etti.

1 995 yılından itibaren gözaltına alınıp kaybedilen/katledilen evlatlarının akıbetini öğrenmek ve halkların öncülleri olan devrimcileri kayırıp "kayıp" politikasını Türkiye'de hayata geçiren faşist devleti, Türkiye ve dünya kamuoyuna teşhir etmek amacıyla her Cumartesi günü Beyoğlu Galatasaray Lisesi önünde yaklaşık yarım saat oturan anaların çığlığının tüm dünyada yankı bulması üzerine faşist devletin "manevi şahsiyeti zedelenmesi" gerekçe gösterilerek daha önce tüm dünya kamuoyu önünde 1996 yılında İstanbul'da gerçekleştirilen HABİTAT 2 sürecinde gerçekleştirilen saldırılar tekrar hayata geçiriliyor. Son beş haftadır gerçekleştirilen saldırılar, Okmeydanı'nda bulunan Perpa iş merkezinde bir cafede oturan Dev-Sol militanlarını hiç bir gerekçe göstermeksizin katletti ve bu katliamın ardından "yargısız infaz" yaptığı gerekçesiyle hakkında dava açılan polis şefi Erçüment Yılmaz'ın Beyoğlu ve İlçe bölgelere emniyet müdür yardımcısı olarak atanması ile birlikte artması, faşist devletin "gelin kayıpları beraber arayalım" sözde çağrısının ne kadar gerçekleri yansıttığının küçük bir örneğidir.

173. Hafta: Kolluk güçlerinin 170, 171 ve 172. haftalarda yaptığı saldırılar, 5 Eylül Cumartesi günü yapılan 173. eylemde de gerçekleştirildi.

Sabahın erken saatlerinden itibaren Beyoğlu'ndaki tüm sokakları kesen kolluk güçleri tanıdıkları insanların caddeye girmelerini engelleyerek eylemi yaptırmak istemiyordu. Kolluk güçleri daha önceki eylemlerde gözaltına alınan veya eyleme destek veren yaklaşık 25 kişiyi sokak aralarından, caddede dolaşırken hiç bir gerekçe göstermeksizin gözaltına alarak Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne götürdü. Polisin adeta yığınak yaptığı Galatasaray Lisesi'nin önüne aralarında CHP milletvekilleri Algan Hacaloğlu, Ercan Karakaş, Mustafa Kul, ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, HADEP İstanbul İl Başkanı Mahmut Şakar, İHD Genel Başkan Yardımcısı Osman Baydemir, İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar ve çok sayıda sendika, kitle örgütü ve kayıp yakınını bulundukları topluluk gelerek bir basın açıklaması yapmak istedi. Topluluğun yapacağı basın açıklamasını engellemek isteyen kolluk güçleri milletvekillerinin devreye girmesi ile geri çekilerek ailelere yapacakları saldırıdan maruz kaldılar. Kolluk güçlerinin çekilmesi ile basın açıklaması yapıldı. İstanbul Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Av. Osman Ergin tarafından okunan açıklamada, "Cumartesi Anneleri'nin yajama hakkını savunan sessiz ve barışçı basın açıklamalarının üç haftadır akıl almaz gerekçelerle engellenmesi anti-demokratik bir davranıştır" denildi. Açıklamanın ardından kitle, toplu halde Avrupa Pasajı'nda bulunan Eczacılar Odası'na kadar yürüyerek dağıldı. Kitlenin ardından eylem alanına milletvekilli Mustafa Kul geldi. Kul yaptığı açıklamada üç yıldır devam eden her açıdan yasal ve en demokratik olan bir eyleme son üç haftadır yasadışı olduğu öne sürülerek devletin neden saldırıya geçtiğini acil olarak açıklanmasının gerektiğini, asıl yasadi-

Bizi kırmak kurtuluş mu?

ş hareket edenlerin annelere saldırıya kolluk güçlerinin olduğunu, çocukları kaybedenlerin karşısına annelerin çıktığını, anneleri susturmak isteyenlerin karşısına da torunların çıkacağını, halkın hakkı mahalefetinin hiç bir baskı ve şiddetle susturulamayacağını belirtti. Kolluk güçlerinin sokak aralarından, caddeden gözaltına aldığı insanlar aynı akşam ifa deleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

174. Hafta: 12 Eylül Cumartesi günü Beyoğlu ve özellikle oturma eyleminin yapıldığı Galatasaray Lisesi önüne, günün anlamına uygun bir şekilde son dört haftada olduğu üzere tüm güçlerini yığmışlardı. Eylem başlama- dan önce lisenin önünde adeta gövde gösterisi yapan kolluk güçlerinin ilk saldırısı İHD'den çıkan gruba oldu. Oturma eylemine katılmak üzere İHD'den çıkan İHD Yönetim Kurulu üyesi Erol Ercan, Avukat Saffet Hüdayi Berber, şair-yazar Suna Aras, yazar Tomris Özden, Zahide Honca, şair Yılmaz Odabaşı, HADEP üyesi Ferhat Yeğin, sanatçı Fırat Başkale, soyadı öğrenilemeyen İsmail adlı kişiler gözaltına alınarak Kulaksız Polis Karakolu'na götürüldüler. Av. S. Hüdayi Berber yarım saat sonra serbest bırakılırken, diğer gözaltına alınanlar ertesi gün bırakıldılar. Gözaltıların olduğu sırada lise önüne gelen İstanbul Barosu ve ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği) üyesi avukatlar ve kayıp yakınları bir basın açıklaması yaptılar. ÇHD Genel Başkanı Avukat Aydın Erdoğan'ın okuduğu açıklamada 12 Eylül faşist cuntası tarafından kaybedilen Hüseyin Morsümbül tanıtıldı. Açıklamanın ardından 10-15 dakika oturan kitle alkışlar eşliğinde dağıldı.

İzmir:

Haklar ve Özgürlükler Platformu; 31 Mart'ta gözaltına alınan ve bu tarihten bu yana kendilerinden haber alınmayan 4 devrimci için başlattığı oturma eyleminin 8'sini 29 Ağustos Cumartesi günü Konak Meydanı'nda gerçekleştirdi.

Bandan önceki eylemlere nazaran katılımın arttığı gözlenen eylemde katılımcılar tek tek aranarak polis kordonu oluşturulan alana alındılar.

Burada HÖP adına yapılan açıklamada 152 gündür kayıplardan haber alınmadığı, kay-

bedilen dört devrimcinin unutulmaması için yaklaşık 4 ay uğraş verildiği belirtildi.

Açıklamanın ardından, "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Gözaltında kayıp istemiyoruz", "Kayıpların hesabını sor-duk, soracağız" vb. sloganlar atılarak oturma eylemine geçildi. 10 dakika süren oturma eyleminin ardından eylemciler sessizce dağıldılar.

9. Hafta: Haklar ve Özgürlükler Platformu İzmir, İstanbul ve Ankara temsilcilikleri kaybedilen dört devrimci için yapılan oturma eyleminin 9'sunda biraradaydılar.

5 Eylül Cumartesi günü İzmir HÖP'ün organize ettiği eyleme; İstanbul'dan ve Ankara'dan dört devrimcinin kaybedildikleri Çeşme'ye gitmek üzere İzmir'e gelen HÖP'lüler de aynı

gün eyleme katıldılar. Ayrıca ÖDP de kitleyle eyleme destek sundu.

Kemeraltı çıkışında toplanan kitle "Neredeler, sağ aldınız, sağ istiyoruz" yazılı HÖP imzalı pankart, kayıp resimleri, dövizler ve sloganlar eşliğinde Konak Meydanı'na yürüdü. Eylemciler tek tek aranarak polis kordonu içine alındılar.

İlk olarak İzmir HÖP adına bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada; "Bir kez daha hesap sormak için buradayız. Kaybedenler susuyor, kaybedenler gizliyor. Gün geçmiyor yeni kayıp haberiyle öfkeleniyoruz. Önce birer birer kaybetmişlerdi. Kurdeşimiz, evladımız ya da başka bir yakınımız, sonra dörder dörder kaybedenlerin yakasına yapışalım, hesap soralım" denildi.

Yapılan açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi esnasında İstanbul HÖP adına Oya Gökbayrak yaptığı açıklamada, "En son 31 Mart'ta İzmir'de kendileriyle görüşülen Neslihan Uslu, Metin Andaç, M. Ali Mandal, Hasan Aydoğan hala kayıplar. Yıllarca ülkemizde yüzlerce kişiyi gözaltında kaybeden Susurluk devleti, Kulu Savaş'ın Susurluk dosyasında katillere start vermesinden sonra kayıplara ve katliamlara yine başlamıştır. 31 Mart'ta İzmir'de kaybedilen dört devrimcinin aynı anda kaybedilmesi toplu bir katliam ve devletin halka mesajıdır" dedi.

Daha sonra M. Ali Mandal'ın annesi Hayriye Mandal ve Hasan Aydoğan'ın annesi Melek Aydoğan birer açıklama yaparak acılarını ve öfkelerini dile getirdiler.

Eylem boyunca sık sık, "Gözaltında kayıp istemiyoruz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "İzmir'e Çeşme'ye hesap sormaya" sloganları atıldı.

Eylem bitiminde toplu olarak otobüslere binilerek, kayıpların son olarak görüldüğü Çeşme'ye gidilmek üzere yola çıktı. ●

1 MAYIS MAHALLESİ'NDE ŞEHİTLER ANILDI

Halkın Günlüğü/Kartal: Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nin 21. kuruluş yıldönümü kutlandı. 3 Eylül günü yapılan etkinliklerde kuruluş sırasında kolluk kuvvetlerinin saldırısı sonucu şehit düşen 9 devrimci de anıldı.

HADEP, SİP, DAB-SEN, Özgür Gelecek, Halkın Günlüğü ve Direnişten oluşan platform tarafından gerçekleştirilen etkinliklere yaklaşık 500 kişi katıldı.

3001. Caddede toplanan kitle, "Şehitlerimiz yaşıyor, mücadele sürüyor", "Eylül şehitleri ölümsüzdür", "Özgürlük savaşan işçilerle gelecek" yazılı pankartları açarak yürüyüşe geçtiler.

ABD bayrağının yakıldığı eylemde platform adına yapılan açıklamada; "Yoksul halk konut sorununu çözmek için gecekondu yapmak zorunda kalıyor. Konut, sağlık, eğitim ve insanca yaşam gibi temel haklar bu sistem tarafından sağlanmadı, zaten bu sistemin yapısı itibarıyla sağlanması da mümkün değil. Sistem bir avuç azınlığa rant sağlama aracı işlevini görüyor" görüşlerine yer verildi.

Grup Yankı, Çağdaş Sanat Atölyesi, Şehir Işıkları Müzik Topluluğu'nun kitleye dinletti verdiği etkinlikte, "Eylül şehitleri ölümsüzdür", "Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi halkının yaptığı gecekondu defalarca yıkılmış, devrimcilerin mahalleye gelmesiyle yıkımlara karşı halk komiteleri kurulmuştu. 1977 2 Eylül'ünde yıkım için gelen ekiplere bu komiteler önderliğinde direnişe geçilmişti. Karşı-devrimci kolluk kuvvetleri bu direniş üzerine mahalleyi ablukaya almış, cop, silah ve panzerlerle saldırıya geçmiş, 8 saat süren çetin bir direniş karşısında geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Yenilgiyi hazmedemeyen kolluk kuvvetleri uzun namlulu silahlarla mahalle halkının üzerine ateş açmış, 9 kişiyi şehit ederken onlarcasını da yaralamıştı.

Tarihe; 1 Mayıs Mahallesi ve Gecekondu Şehitleri olarak geçen kahramanlar, direnişleriyle halklarımızın kurtuluş yolunu aydınlatmaya devam ediyorlar. ●

TEDAŞ'ın peşkeş çekilmesine protesto

Haber Merkezi: Enerji Yapı-Yol-Sen, TEDAŞ'ın Adana, Mersin, Hatay, Osmaniye ve Maraş'ın bir bölümünün dağıtım şirketlerinin 1 Eylül'den itibaren ayda 770 milyon lira taksitle ödenmek üzere toplam 557 milyar 767 milyon lira karşılığında 60 yıllık Uzun Altes'e devredilmesine karşı Adana'da süresiz iş bırakma eylemi başlattı.

1 Eylül Salı günü, sabah saatlerinden itibaren TEDAŞ Adana Müessesesi önünde toplanan 300'e yakın işçi ve memur, "TEDAŞ bizimdir, bizim olacak", "Yılgınlık yok, direniş var", "İşçi memur el ele, genel greve" yazılı pankartlar açtılar. Sık sık "Özelleştirmeye geçit yok", "Şartel incecek şirketler gidecek" sloganlarını da atan işçi ve memurlar adına Enerji Yapı-Yol-Sen Şube Başkanı İlyas Turan bir konuşma yaptı. Özelleştirme saldırılarına karşı sendika olarak yalnız bırakıldıklarını vurgulayan Turan, "Bu iş bitti diyenlere, bu işin bitmediğini göstermek için birlikteliğimizi korumak zorundayız" dedi. Enerji Yapı-Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı da bir konuşma yaparken, eyleme genel merkez yöneticilerinin yanı sıra Ankara 1 ve 2 No'lu şubeler, İstanbul, Sivas, Diyarbakır, Zonguldak, Maraş, Elazığ ve Eskişehir şube yöneticileri de katıldı.

Eylem aynı gün Mersin TEDAŞ'ta çalışan enerji çalışanları tarafından da yaşama geçirildi. Dağıtım şirketinin peşkeş çekilmesini protesto için yapılan basın açıklamasına 100'ü aşkın kişi katıldı.

Kamu emekçilerinin 2 Eylül Çarşamba günü de

tam katılımıyla sürdürdüğü ve işçilerin de destek verdiği eylem sonucu 5 ildeki devir işlemi bir hafta ertelenirken, grevdeki Türk Harb-iş Sendikası yöneticileri, 2 Eylül Çarşamba günü eylemdeki kamu emekçilerine destek ziyaretinde bulundular. Enerji Yapı

direnişin yalnızca üyelerinin işine, aşına, çocuklarının geleceğine sahip çıkma mücadelesi değil, aynı zamanda 60 milyon vatandaş adına sürdürülen bir direniş olduğunu ifade etti. "Zarar eden KİT'lerin satıldığı" yoldaki açıklamaların gerçek dışı olduğunu

Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı bir konuşma yaparak yetkililerin sürekli "Eylemi bitirin, eyleminizi yasadı" anonsları yaptığını ve "Siz bitirmezseniz polis zorunlu bitiririz" tehditleri aldıklarını belirterek,

da belirten Faydalı, "İşte TEDAŞ'ın bir yıllık harcı, 1.048.768.384 dolar, işte TEDAŞ'ın 30 yıllık devir bedeli, 2.625.000.000 dolar. İşte devir bedelinin karı karşılama oranı yüzde 8,34. Nerede görülmüş 100 liralık bir malın 8 liraya satılması? Bu satışı yapanlar acaba bu satıştan pay mı alıyorlar?" dedi.

Öte yandan Marmaris II (Armutalan Bölgesi) Elektrik şebekesi ihalesini alan ANAP Urfa Milletvekili Seyit Eyyüboğlu ailesine ait Eyyüboğlu Elektrik İnşaat Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi'nin, sözleşme gereği TEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne verdiği 31 milyar liralık teminat mektubunun sahte olduğu ortaya çıktı. Ancak Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Cümhur Ersümer Eyyüboğlu AŞ'ın sahte teminat mektubu düzenlediğini kabul etmesine karşın TEDAŞ, firmasının ihalesini iptal etmediği gibi, yeni bir teminat mektubu ile ihalelerin devam etmesini sağladı.

TEDAŞ'ın ilgili yasa ve yönetmeliklere göre, ihalelerin iptal edilmesi gerekiyor. Yasalara aykırı davranarak ihaleye devam edilmesi durumunda da işi yapan TEDAŞ Genel Müdürü, ilgili müdür yardımcıları ile DAPT Daire Başkanı ve diğer ilgililer hakkında soruşturma açılması gerekirken, Bakanlığın bu konuda bir girişimde bulunmadığı ve ihaleye Eyyüboğlu AŞ ile devam ettiği belirlendi.

İNSANLIK ONURU YİNE AYAKLAR ALTINA ALINDI

Halkın Günlüğü/İzmir: Başta devrimci, yurtsever ve komünistler olmak üzere sıradan halka karşıda uyguladığı işkence ile gerek ülkemiz ve gerekse dünya kamuoyunda yeterince teşir olan fakat tüm bunlara rağmen yapısı gereği işkenceyi bir uygulama biçimi olarak gören ve vahşette sınır tanımayan faşist Türk devleti, bir kişinin daha ölümüne sebep oldu.

İzmir'de taksi şoförlüğü yapan Nusaybin nüfusuna kayıtlı **Vasfi Karakoç**, Bozyaka Siyasi Şube'ye bağlı polislerce 31 Ağustos Pazartesi günü hakkında ruhsatsız silah taşıdığı ihbarı bulunduğu iddiasıyla gözaltına alındı. Karakoç da bir gün boyunca yoğun işkencelere maruz kalan Karakoç, gözaltında gördüğü insanlık dışı uygulamaları protesto amacıyla 2 Eylül Çarşamba gecesi Kadifekale surlarına çıkarak kendini yaktı.

Vasfi Karakoç'un eşi **Vehbiye Karakoç**, yaptığı açıklamada eşinin gözaltına alınmadan önce hiç bir sağlık ve psikolojik sorununun olmadığını, eve döndüğünde garip tavırlar içrisine girdiğini söyledi. Eşinin ruhsatlı ya da ruhsatsız silahı bulunmadığını, gazetelerin ve polisin olayı çarpıttığını ifade eden Vehbiye Karakoç gözaltından çıktıktan sonra eve gelen eşinin, "Polisler beni mahvettiler Kenan polis beni yaktı, Bayram polis beni yaktı" dediğini, elektrik verildiğini, asırıya alındığını, kafasının duvarlara vurul-

duğunu, sağ kulağına duymadığını belirterek, "Anlatıldığı işkencelerin dışında da birşeyler yapmışlardı. Onunla oynamışlardı ancak açıkça konuşamıyor, polislerin kendisini mahvettiğini insanlığıyla oynadıklarını tekrarlıyor" dedi.

Eşinin 2 Eylül Çarşamba günü SSK Tepecik Hastanesi'ne giderek "vücudunda darbeler olduğu ve sağ kulağının iç kanama yaptığı" yönünde rapor aldığını ve Cumhuriyet Savcılığı'na başvurduğunu da kaydeden Vehbiye Karakoç, eşinin polislerce "Bizi nasıl şika-

yet edersin seni yakacağız" şeklinde Kadifekale Taksit Duragında tehdit edildiğini ve tehditlerin telefon aracılığıyla da devam ettiğini belirtti.

Telefon tehditlerinin ardından Kadifekale surlarına çıkan Karakoç, Kenan ve Bayram adlı polislerin isimlerini haykırarak kendini yaktı. Olay yerinde bulunan 4 polis ekibi müdahale etmezken, Karakoç'un çocukları da engellenmeye çalışıldı. Kaldırıldığı hastanede de aynı şeyleri tekrar eden Karakoç, 7 Eylül Pazartesi günü öldü.

Bozyaka Emniyet Amirliği Organize Suçlarla Mücadele Bürosu amiri, Vasfi Karakoç'a yapılan işkenceleri çelişkili laflarla reddederken daha önce tanıdıklarını şüphe üzerine gözaltına alındığını ve kayıtlara geçirilmediğini, birlikte çay içtiklerini ve sadece GBT'sine baktıklarını söyledi.

TAZMİNAT YOKSA TESLİM DE YOK

kiye Denizcilik İşletmeleri'ne ait dinlenme ve Sosyal Tesisleri'nde yürüyüş yaptılar. Sık sık "Kıdem tazminatı hakkımız, söke söke alırız", "İşçiler burada patronlar nerede", "Kırmızı pasaport istemiyoruz", "Tazminat yoksa teslimde yok" sloganlarını attılar. Liman-ış Antalya Şube Başkanı Salih Aktaş yaptığı açıklamada;

"TDL kendisine hizmet eden bizlerin temel yasal hakkı olan kıdem tazminatlarını ödemedi, bizi yeni işverenle insafına teslim etmektedir. Kıdem tazminatları ödenmeden limanın devrine izin veremeyeceğiz. Limana yolcu ve yük gemilerinin giriş-çıkışına izin veremeyeceğiz" dedi. Türk-İş İl Temsilcisi Musa Şimşek'te yapı-

ğı açıklamada, TEDAŞ ve stratejik özelliği olan kuruluşların satılmasını eleştirerek, bu şekilde ülkenin yönetilemeyeceğine değindi.

TDL Genel Müdür Yardımcısı Nedim Özcan ise Eyleme ilişkin yaptığı açıklamada, işçilerin kıdem tazminatlarının ödeneceğini ve Antalya Limanı'nın devir işlemleri için başlatıkları ön çalışma hazırlıklarının bir hafta içinde tamamlanacağını kaydetti.

Haber Merkezi: Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından 30 yılına 29 milyon dolar karşılığı Galatasaray Kulübü Başkanı Faruk Sürer'in kardeşi Reha Sürer'e ait Ortadoğu Yatırım ve Finans A.Ş.'ye devredilen Antalya Limanı işçileri, kıdem tazminatlarının verilmesi için aileleriyle birlikte 4 Eylül Cuma günü iş bırakma eylemi yaptı.

Sabah saatlerinde aileleriyle birlikte Antalya Limanı'na gelen işçiler, Liman içinde Tür-

PKK'nin "tek taraflı"

olarak ilan ettiği ve 1 Eylül'den itibaren uygulamakta olduğu "ateşkes"e karşı devletin duruşu, saldırı operasyonlarını yoğunlaştırmak, Cumartesi Anneleri gibi demokratik kitle gösterilerine dahi şiddet yöntemleriyle saldırmak oldu. Beklenmeyen bir durum değildi bu. Sistemin en ufak bir demokratik muhalefete karşı dahi tahammülsüzlüğü hergün yaşanan bir gerçektir. Devletin yapısal krizinin sonucu olan zayıflığı, iktidarını faşizmle sürdürme zorunluluğuna götürmektedir. Ülkemizde bu geçici değil, ekonomik-siyasi, sosyal koşulların zorunlu bir sonucudur. Türk devletinin zorunlu iktidar biçimidir. Düzen içi demokratikleşme projelerine, faşizmi sistem içi iyileştirme paketleriyle halletme hayallerine öteden beri yönelttiğimiz eleştiriler, anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist mücadelelerin muhtevasının Demokratik Halk Devrimi ile bir ve aynı olduğu gerçeğindeki ısrarımız sebepsiz değildi. Şimdi de işaret etmek istediğimiz aynı gerçeklerdir...

İçinden geçilen konjonktürel koşullar, saldırıların daha da yoğunlaştırılacağına anlatmaktadır. Ulusal çapta ezen ve ezileni derinden sarsan ekonomik ve politik buhran çatışmaları daha da sertleşmektedir. Üstüne üstlük emperyalistlerin güzide evlatları "Asya kapıları"nın çöküşü, maratoryum ilan etmek zorunda kalan Rusya'nın krizi egemenler açısından durumu daha da kötüleştirir. Sadece Alman emperyalizminin Rusya'dan 31 milyar dolar alacağı var. Serbest piyasa ekonomisinin zaferi ve emperyalist sermayeye karlar için keseyi açanlar, ilan edilen maratoryum ile tedirginliğe düştüler. Emperyalist borsa merkezlerindeki sarsıntılar, Türkiye gibi ülkelerde tam bir deprem şeklinde ortaya çıktı. Övünülen "globalizm" in iki yeni değil, emperyalizm zaten dünya çapında bir sistemdir bu cilvesini stopaj önlemleriyle atlatma paketleri yapan Türk hakim sınıfları, her zamanki gibi faturayı emekçilere çıkarmaya çalışmaktadırlar. 24 Ocak-Nisan gibi örneklerde de bilindiği gibi, bu ekonomik paketler "sıkı rejimler" dışında öyle rahat hayata geçirilememektedirler. Eskiden beri sürdürdükleri konseptlerini yeniden teyid ettiler. Başka çareleri de yok. Gerek ülke ve gerekse de bölge koşulları, emperyalistlerin kendilerine biçtiği rol itibarıyla da, faşist diktatörlük saldırılarını yoğunlaştıracaktır. ABD önderlikli Türkiye-İsrail ittifakı, Ürdün'ünde dahil edilmesiyle bölgesel askeri bir pakta dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Türk devletinin ABD himayesinde Irak Kürdistanı'nı kontrol etme planı, askeri işgalin kalıcılaştırılmak istenmesiyle oturtulmaya çalışılmaktadır. Bu noktada, objektif olarak koruculaştırılmış Barzani ile omuz omuza emperyalist-gerici kontrole ali-

namayan PKK tasfiye edilmek, en azından dizginlenmeye çalışılmaktadır... Proletarya Partisi, bağımsız ideolojik-siyasi çizgisini asla gözardı etmeden, devrimci Kürt ulusal hareketinin demokratik muhtevasını desteklemektedir ve tam bir dayanışma göstermektedir...

Hiçbir gerekçeyle emperyalistler ve uşaklarının saldırısına kayıtsız kalınmaz. Başta Öncümüz tarihi, bunu kararlı olarak reddeder. Dinci-feodal Şeyh Salt gibi önderliklerine rağmen tarihteki Kürt ulusal hareketlerinin, egemen ulus hakim sınıflarının milli baskı ve kısıtlamalarına yönelen mücadelelerinin demokratik yönünü her zaman destekledi/destekleyecektir...

Proletarya Partisi, hiçbir zaman Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarının imtiyazlarından, sınıf çıkarlarından herhangi bir ulus ve dil için ayrıcalıklardan yana olmadı/olmaz. Bu konuda proletarya ve emekçilerin çıkarlarını savunan kendi bağımsız kızıl bayrağını yükseltti/yükseltmektedir. Yükseltile bu bayrak, Kürt ulusal hareketiyle dayanışmayı da emreder. İçinden geçilen dönemde bu çok daha acildir. Çöken Dublin-Ankara süreçlerini, Türk devleti ABD desteğiyle yeniden hortlatma gayreti içerisinde. Barzani'nin Ankara-ABD tralığı bunu ifade ediyor. Talabani'yi de dahil etmeye çalışmaktadırlar. Aynı zamanda bu PKK'nin önünü kesme, ya da boyun eğdirme operasyonudur. PKK'nin hiçbir hata ve zayıflığı bu operasyona karşı durmanın gerekçesi olamaz.

Devrimci proletarya, eleştiri ve uyarıları açıkça ifade etme temelinde şer cephesine karşı, devrimci ulusal hareketle eylem birliğine de itina göstermelidir. Şimdiki durumda mevcut koşullar itibarıyla da görüleceği gibi "ateşkes" siyaseti yanlıştır... Devrimci proletarya, ulusal hareketi, emperyalist ve uşakların devrimci savaşa başdemedikleri yer ve koşullarda emperyalist ve uşaklarının düşük yoğunluklu savaş stratejisi planının bir halkası olarak devreye soktular, sözde "siyasal çözüm" oyunları noktasında bir kez daha uyarır. Filistin-Latin Amerika gibi yerlerde devrimci mücadelelerin bu yolla nasıl dejenere edildiğine dikkat çekerek... Egemen sınıfları görüşmelere mecbur bırakma amaçlı bir silahlı mücadele, devrimci savaşın yönelimi olamaz. Düşmanı masabaşı pazarlıklara mecbur bırakma ile sınırlı bir silahlı mücadele, sistem dışına çıkamaz. Siyasal iktidarın ele geçirilmesi her dev-

MAOİST ÇİZGİ

A. HAYDAR DOĞAN

"Ateşkes" üzerine -I-

rimin temel sorunudur. Devrimci savaş buna uzanan yoldur. Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde de ifade edildiği gibi, kültürel bazı kınırı aldatmalarının ötesinde Kürt ulusunun en ufak bir ulusal hakkına dahi tahammül edilemeyeceği açıkça ortaya konulmuştur. Ateşkes gibi bir siyasetle bugün yolu açmak, ya da en azından zorlamak yanlıştır, hayaldir. Kürt ulusal ve azınlık sorununda proletaryanın programatik çözümünü etrafıca ele alma bu makalenin konusunu aşar... İsrar edeceğimiz çözüm budur. Ancak biz, ezilen ulusun iradesine yanlış görsek, ikna için eleştirir, fakat saygı gösteririz. Halk savaşında hiçbir zaman diyalog-ateşkes olmaz biçiminde bir mutlaklık elbette söz konusu değildir. Böyle aşamalar gündeme gelebilir. Nitekim Çin, Vietnam devrimlerinde bu örnekleri gördük. Kavranması gereken bir gerçek vardır ki, hiçbir hak pazarlıkları kazanılmaz, hiçkimse "kaybetmemiş olduğu" şeyden vazgeçmez. Her şey devrimci savaşla kazanılır. Anlaşma denilen şeyler bu gerçeklerin teyid edilmesi, ya da kabulünden başka bir şey değildir. Mevcut ateşkesle şimdi hakim sınıflara kabul ettirilen hangi kazanımdır? Kaldı ki, ateşkes tek taraflı ve düşman haksız savaşı yükseltmekten başka cevapta vermemektedir. Çok açık ifade ediyoruz ki, bir diyalog anının gelmediği (şimdi öyledir) şimdiki durumda, ateşkes ve diyalog siyasetleri devrimci savaşa zarar vermektedir.

kitleleri ham hayallere itmektedir.

Halk savaşının zamanı geldiğinde, yitirilmesini reddetmeyeceği diplomasi, sistem içinde yaşamamıza merhamet gösterilmesini talep etmez. Hakim sınıflara yenilgilerinin kabulünü, halkın iktidarını dayatır.

Dünya proletaryası ve halklarının başkaldırısına, ABD'nin Yeni Dünya Düzeni planı çerçevesinde "siyasal çözüm" markalı dayattığı Madrider komplosuyla hizaya getirdiği Arafat modelini, "reel politika" olarak alkışlamak devrimin mantığı olamaz. Ülkemizde kurtuluş için tek gerçek politika; uzun süreli halk savaşıdır. Başarısının garantisi devrimci proleter öncüdür.

Tartışılan bir başka hususta, "ateşkes"le birlikte, Birleşik Devrimci Güçler'in olacağıdır. Birleşik Devrimci Güçler bir eylem birliğidir... Kuruluş bildirgesiyle ilan edilen platformda bellidir. Bu eylem birliği şu veya bu stratejik, programatik, ya da tamamıyla hem fikir olunan bir taktik birliktelik zemininde kurulmadı. Anlaşma noktalarında birlikte yürümeyi, ayrılıklarda her bir örgütün özgür iradesine saygıyı esas aldı. Dolayısıyla PKK'nin ilan ettiği ateşkes ya da başka bir örgütün katılmadığı şu veya bu taktiki nedeniyle bozulmaz. Anlaşılan noktalarda eylem birliği, ayrılıklarda tartışma! Eylem birliğinin doğasıdır bu. Hem dostluk, hem mücadele... Birlik noktalarının ileri olması elbette iyidir ama dostlarla varsa eylem birliği imkanı bunu yapmanın gerekçesi olamaz. Bu imkan fazlasıyla vardır... Eylem birliği platformunun dört ana ilkesi, ayrılıklara rağmen eylem birliğinin nasıl sürdürülebileceğini yeterince anlatmaktadır. Kaldı ki, hakim sınıfların dayattığı savaştan PKK'de kaçınamayacaktır. Gidişatın gösterdiği budur ●

YÇKM

Yüz

Çiçek

Açsın

Kültür

Merkezi

15 günlük

etkinlik programı

18 Eylül Cuma Saat/19:00

Film Gösterimi: Ağır Roman

19 Eylül Cumartesi Saat/16:00

Film Gösterimi: Pir Sultan Abdal

Oyn. Fikret Hakan-Nilgün Atrılgan Şen-M. Aydın

20 Eylül Pazar Saat/16:00

Konser: Vardiya Müzik Topluluğu (BEKSAV)

25 Eylül Cuma Saat/19:00

Film Gösterimi: Sis

26 Eylül Cumartesi Saat/16:00

Film Gösterimi: Hayvan Dedektifi (Komedi)

Oyn. Jim Kery

27 Eylül Pazar Saat/16:00

Konser: Wangê Sodiri (MKM)

Eylem birliğimizi oluşturan

parti ve örgüt taraftarlarına

Türk devletinin topyekün haksız savaşına karşı halklarımızın topyekün direnişinin örgütlenmesinin, devrimci savaşın yükseltilmesinin hizmetinde olan BDGP, halklarımızın mücadele tarihinde önemli bir adımdır. Daha bugünden halk içi demokrasi kültürünün gelişmesinde, sorunlara dostluk, eleştiri temelinde ele alınmasında önemli mesafeler katılmıştır. Grupçuluğun, rekabetin önyargılarıyla neredeyse birbirlerine selam dahi vermeyen duruma gelmiş insanlarımız, bu birlik ile kaynaşmada, olumsuzluklarını aşmada, düşmana karşı birleşme ve ayrışmalarını ikna, dönüştürme temelinde tartışmada önemli adımlar atışlardır. Şüphesiz bu yetmez, ilerletilmelidir.

Nasıl ilerleteceğiz? Eylem birliğimizin kuruluş bildirgesinin dört ana ilkesi bu konuda yol göstericidir. Birinci ilke her örgütün diğerinin bağımsız, siyasi, ideolojik, örgütsel varlığına saygıyı ifade etmektedir. Bu ilke hangi gerçekle olursa olsun, başka devrimci örgütlere karşı tahammül, süzülüş, özgür iradelerinin yok sayılmasına red eder. Grupçu anlayışlarla halk güçlerinin birliği sağlanamaz veya sömde bu yolda sağlanan birlikler köftür. Birlik, katılımcıların eşitliği temelinde dayanmalıdır.

Evet, ayrıştırmadan ötürü farklı örgütleriz ancak düzene karşı, halklarımızın güçlerinin eylem birliği için fazlasıyla sebep mevcuttur. Kürt ulusu ve azınlıkların, bütün milliyetlerden emekçilerle feryadını duyuyor ve çıkarlarını savunuyor, sebepleri pekala anlayabiliriz. Örgüt devrimin aracıdır. Proletarya ve halkların çıkarları üstünde bir örgüt devrimci bir örgüt olabilir mi? Halklarımızın çıkarları, topyekün haksız savaşına karşı halklarımızın mücadelesini ve en ufak da hi olsa muhalefeti birleştirip koordine etme asıl ihtiyacı dayanıyor. Eylem birliğimiz buna verilmiş anlamlı cevap. Lafı değil üstün alta her alanda eylem birliğinin ruhuna uygun bir kaynaşmayı sağlama asıl göreviyle karşı karşıyayız. İliş birimiz değeri, hangi gerçekle olursa olsun, kendimizi dayatmamalıyız. Birleşmeli, farklılıklarımızı dostça tartışmalı ve bu tartışmayı bölünmenin değil, birliğimizi daha ileri taşımanın aracı haline getirmeliyiz. Eylem birliğimiz ikinci maddesinin anlatığı husus budur. Ayrışmalar birlikte yürüyüşümüzün engeli değildir,

Açıklama:
Elimize posta kanalıyla ulaşan Birleşik Devrimci Güçler Platformu Bülteni EYLEM'den alınan aşağıdaki yazıyı haber değeri taşıdığı için okurlarımıza sunuyoruz.

olamaz. Evet ayrışmalar ayrı değit olmamızın nedeni. Fakat eylem birliği bir örgüt değil, farklı örgütlerin anlaşma noktalarında düzene karşı ortak yürüyüşün zemini. Böyle bir zemin her zaman vardır ve bugün pratik bir adım olarak eylem birliğimizle bu gösterilmiştir. Bugün birbirlerinin varlığına tahammül etmeyenler, bugün halk içindeki ayrışmaları dostça tartışmayı, ama birlikte de yürümeyi beceremeyenler, yarın halka nasıl demokrasi vaad edebilirler? Ya

Dostlarımıza dostça davranacağız. Dostlara düşmanca davranış hiçbir gerçekle meşru değildir. Düşmana benzeme tutumudur.

Eylem birliğimiz siper yoldaşlığı ve halk sevgisinin bayraklaştırılması talimatıdır. Kaypakaya'yı, Sinan Cengil'lerin ihbarcısını cezalandırma da duyarlı kılan neydi? Çayan'ları, Deniz Gezmiş'leri kurtarmak için Kızıdere'ye çıkaran hangi ruhtu? Haki'leri, Kemal'leri Kürdistan'a taşıyan hangi ruhtu? Cevap çok açık: Halka ve dev-

leşme hakkını her alanda konuştur. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı, proletarya ve emekçilerinin birliği, tüm uluslar için tam hak eşitliği perspektifiyle şovenizme karşı dur, halklarımızın kardeşliğini ve birliğini hayatın her alanında ör. Türk devletinin diktatörlüğüne karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz. Anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin zaferiyle yeni devrimle kazanılacak demokrasi mücadelesini yükselt.

2)- Mücadelede kazanma hedefine kilitlen, iküdar bilinciyle hareket et! Bu temelde kazanılabilecek bütün güçleri birleştir.

3)- Devrimci örgütler ve halk arasındaki ayrışmaları, dostça tartışma yöntemleriyle ele al. Bu alana baskı ve şiddetin buluşturulmasına izin verme. Halk demokrasisi kültürü ile donan ve yay!

4)- Mevcut olumsuzluk ve önyargıları aşmada savaş mevzilerimizi birleştirme, devrimci dostluk temelinde birliğimizi güçlendirecektir. Bunu birlikte tertip edilecek sosyal-kültürel aktivitelerle güçlendir. (Paneller, dostluk geceleri, geziler vb.)

5)- Devrimci hareket içerisindeki olumsuzluklara, halklarımızın hakkı tepkisine, örnek atımlarla cevap ol. Halk eylem birliğimizle bütünleşir. Bu doğrultuda mücadeleyi değişik alanlardaki örgütlerini (kitle örgütleri, dergiler vb.) eylem birliği perspektifi doğrultusunda mevzileştir.

6)- Birliğimiz, eylemsiz olmaz. Birlik için birlik anlayışını reddeden eylem birliğimizin talimatı, politik hücum ruhuyla hayatın her alanında düşmanın üzerine yürümektir. Her alan ve mücadelenin ihtiyaçlarına göre şekillenmiş somut planlarla pratikte yükselmelidir.

7)- Koşulların olduğu her alanda, bölgede, ülkede eylem birliği organlarını merkezde ilişki içerisinde kur, işlevsel kıl.

8)- Grup çıkarlarını değil, devrimin çıkarlarını esas al. Devrimi ilerletmek için bölünme birleş, Dostlarla ilişkide açık ol.

Eylem birliğimiz yeni insan, yeni kültür perspektifiyle, aynı zamanda bir aydınlanma hareketidir de. Kendisini devrimci temelde değiştirmeyen toplumu değiştiremez. Devrimci mücadele değişimin okuludur, mücadeleye seferber ol ●

da böyle bir vaad inandırıcı olabilir mi? Olamaz. Halk güçleri varlıklarını birbirlerine karşı rekabet zeminine oturtamazlar. Onlar dikkatlerini siyasal iktidara yöneltirler, bu noktada birleşebilecek güçleri birleştirmede duyarlı olurlar. Böyle yapmayıp, rekabet zemininde düşenler sınıf mücadelesinin sorunlarına devrimci temelde çözüm olmaktan kopmuş olurlar. Hepimiz devrim kitlelerin eseridir diyoruz. Kitlelerin birleştirilmesinden bahsediyoruz, halkın örgütünü devrimci güçlerinin eylem birliği, bu noktada atılmış önemli bir adımdır. Grupçuluk karşıdevrimi besler, halkın güçlerini böler, düşman karşı-sında halklarımızı zayıf duruma düşürür. Eylem birliğimiz, bu hastalığı aşmamızda vesilesidir.

rine bağlılık, halkın devrimci güçlerinden duyulan örnek sorumluluktur. Bu ruhla bayrakımızı yükseltmek için. Siper yoldaşlığı ruhuyla ke-netlenelim. Diyarbakır zindanında ölümsüzleşen PKK direnişçilerinin, '84 Metris direnişi ölümsüzlerinin, '96 Şanlı Ölümlü Oratır ve SAG şehitlerinin zaferi kilitlenen direnişleri rehberimizdir.

Bütün bunlar, tüm devrimci örgütlerimizin militan ve taraftarlarını kendi aralarındaki ilişki ve düşmana karşı duruşlarının yöneliminde ortaya koymaktadır. Bunları şöyle sıralayabiliriz.

1)- Halklarımızı yönelik topyekün haksız savaşına karşı, devrimci savaş yükselme perspektifiyle konulan. Devrimci savaş ve görev hazır. Bu

BDGP FAALİYETLERİ İLERLİYOR

alandığında, dostluğun nasıl ilerletilebileceği de somut olarak görüldü.

Ölüm Oranı şehitlerimizin eylem birliklerindeki siper yoldaşlığı çizgisinin kitleleri birleştirme, umudu büyüme ve kazanmadaki rolü, panellere kitlelerin coşkuyla verdikleri cevapla da ispatlanıyordu. Karadeniz, Dersim ve devrimin zindanlardaki savaşçıların eylem Birliği ilanları, devrimci heyecan ve kararlılığı ilettiliyordu. Panellere bazı istisnalar dışında, eylem birliğine katılan parti ve örgütlerin temsilcileri genelde katıldılar. Eylem birliğine katılmayıp panellerde yer alan örgütlere de söz hakkı verildi. TİKB, Bolşevik Partizan, Direniş Hareketi ve Ekim bunlardan bazılarıydı. Bolşevik Partizan, eylem birliği platformunu desteklediklerini, bazı eleştirilerle katılmak için müracaat etdiklerini

belirttiler. Direniş Hareketi de eylem birliğini desteklediklerini, tutumlarını önümüzdeki günlerde netleştireceklerini söylediler.

Londra ve Viyana panellerinde, DHKP-C'nin "kontra" olarak değerlendirdiği Dev-Sol'un eylem birliği içinde olmasını gerekçe göstererek platform ve panellere karşı takındığı dağınıcılıksız tutumlar, platformun DHKP-C'ye gönderdiği bir mektupla dostça eleştirilmiştir. Kurallara uymak, tartışma ortamına şiddeti buluşturmak kaydıyla panellere ve eylem birliğine katılabilecekleri, aksi durumun ise kabul edilemeyeceği iletilmiştir. Cevabı tavırlarında panellere katılmama kararı aldıklarını yazılı olarak bildirmişlerdir.

Köln'de gerçekleştirilmek istenen panel, yapıla-

cığı günün 2 saat öncesi polis tarafından yasaklandı. Salon polislerce kapatılıp ablukaya alındı. Paneller katılmak üzere gelen, çeşitli yerlerde biriken 1000'i aşkın kitle vardı. Bu kadar kitleyi kapsayacak alternatif bir yer bulunamadığından bu panel gerçekleştirilemedi. Ancak TKP(ML), aynı gün Köln'de "eylem birlikleri ve görevler" konulu bir konferans yaptı. Faaliyetlerin bir halkası da Devrimci Güçlerin Stuttgart'ta gerçekleştirdikleri ve yaklaşık 350 kişinin katıldığı yerel geziydi. Şimdiki durumda ortak gece hazırlıkları sürdürülmektedir. Eylem birliğinin Avrupa ve Balkanların çeşitli ülke ve bölgelerinde örgütlenmesi önemli mesafeler katılmıştır. Ayrıca değişik alanlardaki Cumartesi Anleleri faaliyetlerinin de BDGP'nin ihtiyaç oranında yayımlanarak "EYLEM" adlı bülteni Eylül sayısı da çıkmış durumdadır. TKP(ML), PKK, DHP, TDP Karadeniz Bölge Komutanlıkları'nın eylem birliği platformu büyük sevinç yarattı ●

Halkın Günlüğü/Köln: Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun "siyasal durum ve eylem birliğinin açılması" konulu paneller dizesi, yaz aylarının elverişsiz ortamına rağmen devrimci kitlelerin coşkuyla karşılandı.

Avusturya'nın Viyana, İsviçre'nin Basel, İngiltere'nin Londra, Fransa'nın Paris, Hollanda'nın Den Haag, Almanya'nın Hamburg-Duisburg ve Stuttgart şehirlerinde gerçekleştirilen panellerde yaklaşık 4.000 civarında katılan oldu. Eylem birliğinin kitlelerle buluşması ve kitlelerin seferberliğinde paneller etkili bir rol oynadı. Kaygılar ve sorunların aşılmasında da önemli adımlar atıldı. Devrimci örgüt ve partilerin taraftarlarının kaynaşmasının da vesilesi olan paneller, grupçuluğa ve rekabete karşı mücadele aracı oldu. Ayrışık ve birlik noktaları kitlelerin dikkatine sunuldu. Halk içi sorunların halk demokrasisi perspektifi ile ikna-dönüştürme temelinde ele

Poliste PKK'li paranoyası

Haber Merkezi: Polislerin gerek "huzur operasyonu" adı altında gerekse keyfi gerekçelerle yürüttükleri gözaltı furysı ile 14 binin üzerinde kişi, şüpheli oldukları gerekçesi ile gözaltına alınarak psikolojik ve fiziki saldırılara maruz kaldı. Polisler alışkanlık ve girdikleri paranoyanın etkisiyle çok değişik uygulamaları başvurmakta ve herkesi "terörist" ilan edebilmektedir. Bu trajik-komik olaylara son olarak İzmir polislerinin PKK'li oldukları iddiasıyla gözaltına aldığı ve yaşları 11 ile 15 arasında değişen çocuklar eklendi.

Dans ederek yardım amaçlı para toplarken, kullandıkları yazılı kartonlardaki, sarı, yeşil ve kırmızı renkten örülmüş gözaltına alınan Y.D. (15), G.K. (14), B.K. (11), A.Ü. (11) ve C.Ç. (11) adlı çocuklar, dans ederken dört polisin geldiğini, pankartlarını aldıklarını, "örgütün başı kim" diye bağırarak soru sorduklarını, karakola götürülürken itilip-kakıldıklarını, karakolda kartondaki yeşil, sarı ve

kırmızı renkli kartonların kendilerine gösterilerek, "Bunun anlamını biliyor musunuz?", "Siz hangi örgüttensiniz?" diye sorular sorduklarını ve masaya yumruklar vurmak suretiyle tehditle-

re maruz kaldıklarını anlattılar.

Basında yer alan haberler üzerine İzmir Emniyet Müdürlüğü yetkilileri, Karşıyaka Çarşısı'na, "Bölücü örgüt adına para

toplandığı" ihbarı üzerine gittiklerini ve çocukların gözaltına alınmasıyla ilgili olarak, "Bu olayda, çocukların 18 yaşından küçük oldukları için bağış toplama işini yapamayacakları ve ailelerinin bu işten bilgileri olup olmadığını öğrenmek amacıyla getirildikleri" şeklinde ilginç bir açıklama yaptılar.

Olaya ilişkin İstanbul Barosu Genel Sekreteri Av. Mert Er Karagülle, huzur operasyonlarında binlerce kişinin gözaltına alınması gibi adli sakatlıkların bir örneği olduğunu söylerken, İHD İzmir Şube Başkanı Ercan Demir ise kendisi dışında herkesi düşman gören zihniyetin başta çocuklar olmak üzere güzel hiçbir şey değer veremeyeceğini belirtti.

Gaziantep'te baklava çaldıkları için yıllarca ceza alan ve Yargıtayca da onaylanan trajik-komik olayın bir başka örneği olarak yaşanan bu gözaltı ve akabinde fiziki-psikolojik saldırı, hakim sınıfların ve onların paralı uşaklarının acizliğinin bir yansımasıdır ●

KOLLUK KUVVETLERİ CİNAYETE DOYMUYOR

Haber Merkezi: Yaşadığımız coğrafyada yargısız infaz, işkence, kaybetme ve benzeri uygulamaları doğal hakları gören devlet ve onun kolluk kuvvetlerinin icraatları devam ediyor. Son iki haftalık süreçte askerlerin saldırısı sonucu çok sayıda sivil ölürken, onlarcası da yaralandı.

28 Ağustos gecesi, PKK'nin tek taraflı ateşkes ilanından hemen sonra Batman'ın Kozluk ilçesi Kaniyebere (Çevrecik) Köyü askerler tarafından havan ateşine tutuldu. 2 yaşındaki Halit Yavuz isimli çocuğun öldüğü olayda 6 kişi de yaralandı. Çok sayıda evin de yıkıldığı olaydan sonra köye gelen Batman Valisi, Kozluk Kaymakamı ve Savcısı olayı askerlerin yaptığına inanmadıklarını söyleyerek, saldırıyı başka yöne çekmeye çalıştılar. Burjuva basınında da köye PKK saldırısı şeklinde çıkan haberler mağdur köylülerin tepkisine neden oldu.

Köyü ziyaret eden kitle örgütleri ve siyasi parti temsilcilerine sorunlarını aktaran köylüler, can güvenliklerinin olmadığını söylediler. Köylüler havan atışının hedef göstererek Kozluk Jandarma Taburu'ndan atıldığını ve benzer bir olayın da geçen yıl yaşandığını açıkladılar. Geçen yıl Kozluk'un başka bir köyüne yapılan saldırı sonucu 9 kişinin öldüğünü söyleyen köylüler, olayın peşini bırakmayacaklarını ve köye gelen askeri yetkililerin, "Olayı PKK yaptı dersiniz devlet zararlarınızı karşılar. Aksi taktirde hiçbir şey elde edemezsiniz" diyerek kendilerini tehdit ettiğini açıkladılar.

Yine aynı gece benzer bir olay da Van'da yaşandı. Saray İlçesi Çılık (Koçbaşı) Köyü'ne askerlerce yapılan havan atışı sonucu 2

kişi yaralanırken çok sayıda ev de yıkıldı. Hızın alamayan askerler, aynı saatlerde yine Saray ilçesine bağlı Panamerg (Turan) Köyü'nü de havan atışına tuttular.

Söz konusu iki köyü günlerce ablukada tutan askerler, köylüleri şikayetçi olmamaları için tehdit ettiler. Köylülere zorla, "Köyümüzü PKK bombaladı" şeklinde dilekçe imzalattıran askeri yetkililer, her iki köyde de ambargo uygulamasına sıklaştırdılar.

BOMBA VE MAYINLAR CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR

Bölgede yaşanan keyfi uygulamalar insanların yaşamını karartırken bilinçli olarak köy yakınlarına bırakılan bomba ve mayınlar yüzünden ölümler de devam ediyor.

Yüzlerce kez tekrar eden olaylardan biri de Erzurum'un Tekman İlçesi Devsörük (Yuvaklı) Köyü'nde yaşandı. Yayladaki otları traktörle köye taşıyan Sıdk Karagöl (45) otların arasına yerleştirilen bombanın patlaması sonucu ölürken, oğlu Devres Karagöl ise ağır yaralandı.

Benzer bir olayda Dersim'de yaşandı Pertek İlçesi Mercimek Köyü'nde hayvanlarını otlatan Mehmet Avcı (65) adlı köylü, bulduğu bombanın patlaması sonucu hayatını kaybetti.

BATMAN'DA MİNİBÜS TARANDI

5 Eylül gecesi Beşiri ilçesinde Batman yönüne giden minibüsün taranması sonucu Fahri Kayaalp (47) ölürken, minibüs şoförü Reşit Aslan ve kardeşi Bedri Aslan yaralandı.

Olaydan sonra bölgede gerillalarla çatışma yaşandığını ve minibüsün yanlışlıkla vurul-

duğunu açıklayan yetkililer, suçlarını gizlemek amacıyla vurulanları PKK'li ilan ettiler.

Olayın olduğu gece evlerinin polis ve askerler tarafından basıldığını söyleyen Kayaalp ve Aslan'ın yakınları, kolluk kuvvetlerinin komplo peşinde olduklarını minibüste olanların düğüne gittiklerini açıkladılar.

Nitekim olay sonrası hastaneye kaldırılan Reşit Aslan'ın tedavisi devam ederken, kardeşi birkaç gün içinde tedavisi daha tamamlanmadan cezaevine gönderildi. 15 yaşında olan B.A.'nın iyileşmesini beklemeden Batman Esir Kampı'na gönderen kolluk güçleri, tedavisi süren Reşit Aslan'ı ise kimseyle görüştürmüyorlar. Kendilerine komplo yapıldığını söyleyen Aslan'ın annesi, devletin suçunu örtmeye çalıştığını söyledi. Oğluya görüşmeye gittiğinde saldırıya uğradığını söyleyen Kadriye Aslan, çocuklarının hayatından endişe ettiğini belirtti.

ÇOCUK YARGISIZ İNFAZ KURBANİ

7 Eylül günü Van'da bulunan askeri lojmanların önünde nöbet tutan bir asker, 15 yaşındaki çocuğu öldürdü. Saat 20:00 sularında alış-verişten dönen Fırat Kıvanç'ın dikenli tellere yaklaşmamasını isteyen askere; Kıvanç'ın, "Zaten yakından geçmiyorum, yoldan geçiyorum" demesi üzerine tartışma çıktı. Kendisine cevap verilmesine sinirlenen asker, Kıvanç'ı tarayarak öldürdü.

Yine Şırnak'ta askerlerin keyfi tutumları sonucu Emine Doğan adlı kadın yaralandı. Eğitim Poligonu'nda atış eğitimi yapan askerlerin bağ ve bahçelerin bulunduğu yöne doğru ateş etmesi sonucu meydana gelen olaya halk tepki gösterdi. Askerlerin her za-

man böyle keyfi davrandığını söyleyen Doğan'ın yakınları, can güvenliklerinin olmadığını söylediler.

KORUCULUK BASKILARI SÜRÜYOR

Birçok karanlık ve kanlı işe karşın koruculardan bir türlü vazgeçmek istemeyen devlet, bir yandan yaptığı yasal düzenlemelerle koruculuğu cazip hale getirmeye çalışırken, diğer yandan da koruculuk dayatmalarına hız veriyor.

İçişleri Bakanlığı'nca hazırlanan "Köy Korucularının Görevlendirilmelerine İlişkin Yasa Tasarısı" Bakanlar Kurulu'nda kabul edildi. Koruculara görev süresi bitiminde tazminat ödenmesi, aile bireylerinin sağlık harcamalarının karşılanması, başarılı olanların ödüllendirilmesi gibi düzenlemeler öngören tasarıyla koruculuk, özendirilmeye çalışılıyor.

Diğer yandan da tüm çabalara rağmen koruculuk dayatmasını kabul etmeyen köylüler zorla göçertme, işkence ve ölüm tehditlerine maruz kalıyorlar. Nitekim Van, Siirt ve Mardin'e bağlı çok sayıda köy, uygulamaya karşı geldiklerinden boşaklıp yakıldı. Koruculuk baskıları Van'ın Eruh ilçesinde yoğunlaşırken bu uygulamadan şimdi de Gevaş ve Kars'ın Dığor ilçesine bağlı köyler nasibini alıyor. Çok sayıda köye baskın düzenleyen askerlerin köylülere düşünceleri için 15 gün süre verdiği öğrenildi.

PKK'nin ateşkes ilan ettiği bu günlerde; sürdürdüğü operasyonlar, koruculuğa yaptığı yatırımlar ve sıklaştırdığı ambargolar, bu ülkenin başına çöreklenen hakim sınıfların hangi dilden anladıklarını bir kez daha gözler önüne seriyor ●

Çetelere karşı değil,

ağa-patron devlete karşı savaşalım!

Ağustos ayının 18'inden itibaren kamuoyunun gündemi yine "çeteler" oldu. Alaattin Çakıcı'nın Fransa'da Türk-Alman-Fransız polislerin işbirliği sonucu yakalanmasıyla başlayan bu "ikinci Susurluk vakası", bugünlerde biraz hızından yitirse de, halen gündemdeki yerini koruyor. Devletin tüm yetkili ağızları, büyük bir heyecan içinde "çetelere karşı mücadele" yürüttüklerinden ve "devletin bunlardan arındırılması" gerektiğinden bahsediyorlar. Bu coşku ve heyecana rağmen bir yandan da "bazı çevrelerin üzerlerinde yarattıkları siyasi baskı"dan dolayı bu "milli" ve bir o kadar da "şerefli" "vatan görevi"ni layıkıyla yerine getirememenin sıkıntısını "itiraf" ediyorlar. Heride göreceğimiz gibi, bu sıkıntı ve itiraflar önümüzdeki yıllarda da sürecek.

"Birinci Susurluk vakası"nda da olduğu gibi ortalığı, daha doğrusu "yetkili ağızları" ve medyayı yine "şu şununla ilişkili", "bu bunu koruyor" gibi laf kalabalığı sardı. Dosya savaşları, kimin daha temiz olduğu tartışmaları çeşitli belgelerle sürdürülüyor, ama işin aslı nedir, ne değildir ve "ne yapılacak"tır, o tam belli değil. Bu sürecin böyle olması da doğal bir bakıma. Çünkü Türk hakim sınıfları ve sözcükleri kendilerini konuşuyorlar. Adını koyamadıkları bu çirkeflik havuzu kendilerinin ekonomi-politigidir, sistemidir, sömürü düzenidir. Bu yüzden bu tartışmaların hakim sınıflar tarafından bitirileceğini düşünmek ya da herhangi bir sonuç beklemek anlamsız olacaktır.

Bu haliyle yani tüm çarpıtma ve psikolojik-ideolojik yönlendirme çabalarına rağmen neyin ne olduğu ve bu devletin kimin devleti olduğu, nasıl işlediği artık geniş halk yığınları tarafından anlaşılmış durumdadır. Ki yığınlar bu bilinç düzeyine, daha öncesi de olmakla birlikte, esasında '90'lı yıllarda ulaşmıştı. Bu noktada birinci ve ikinci Susurluk vakaları, hem kitlelerdeki bu bilinç düzeyinin açık bir itirafı ve hem de Türk hakim sınıfları açısından düzenden kopan yığınları tekrar düzene kazanma uğraşı olarak değerlendirilmelidir. Bunun için bazı gerçekler itiraf edilmek

zorunda kalmıştır. Hakim sınıflar tarafından bu şekilde "itiraf edilen gerçekler", aynı zamanda halklarımızın önüne; "devlete, sisteme yönelmeyin; bakın tüm pisliklerin, başkaların, faili meçhullerin, katliamların sorumluları bunlar; bunları biz de istemiyoruz, bize yardımcı olun, devleti hep birlikte bunlardan temizleyelim, rejimi kurtaralım" hedefi konulmuştur. Böylece geniş halk kitlelerinin mücadelesi sistemden, iktidar hedefinden sapıtılmak istenmiştir/istenmektedir.

"Yığınların mücadelesi" derken kastettiğimiz ne olduğu da biliniyor. Gerilla

ve kaynaşmış bir örgütlülükle kitlelerle buluşmadığından, hakim sınıflar, yukarıda açmaya çalıştığımız politikalarla kitlelerin bilincine oynama çabası içerisindedir.

Henüz doğrudan devrimci hareket veya gerilla mücadelesi ile organik ilişki içerisinde bulunmayan ama bu düzenden de memnun olmayan kesimler "şovenizm" ve "reformizm" aracılığıyla düzenden tutulmaya ve düzene kazanılmaya çalışılmaktadır. Burası çok açıktır.

Bu tablo üzerinde şunu da tespit etmek

Nasıl ki kapitalizm; esasları, temel yasaları aynı olmakla birlikte her ülkenin gelişmişlik düzeyiyle bazı farklılıklar (ki bu farklılıklar devrimin programıyla doğrudan ilintili olmasıyla önemli, belirleyici ve niteldir) taşıyorsa, mafya da her ülkede çeşitli düzeyde ve biçimlerde varolmuş ve işlev görmüştür. Ülkemizde de mafyanın izlediği süreç sosyo-ekonomik yapıdan, toplumsal gelişmeler ve ilişkilerden ayrı değildir.

mücadelesi etrafında birleşmiş, bütünleşmiş ve kendi kurumlarını az çok yaratmış, örgütlü ulusal ve sosyal kuruluş mücadelesinden bahsediyoruz. Bugün Türkiye (ve Türkiye Kürdistanı'nın neredeyse yarısında özellikle T. Kürdistanı'nda) gerilla dolaşıyor. Kentlerde, kitleler özellikle belli dönemlerde devrimcilerin önderliğinde devletle açıktan çatışıyor. İşçiler henüz sarı-sindikacılığın çemberini büyük oranda kıramasalar da, ekonomik talepleriyle dahi sistemi etkileyebilecek, zora sokabilecek eylemlilik içerisindedir. Keza memurlar, aynı şekilde. Yine köylüler, aynı önderlik ve örgütlülük sorunuyla da olsa yollara dökülüyor, büyük mitingler düzenliyorlar. Kitle hareketlerinde herkesçe belirlenen ve tespit edilen tek ortak özellik; kitlelerin iktidarı, sistemi sorguladıklarıdır. Bununla beraber kendiliğinden kitle hareketleriyle dolaylı ilişkide ve etkide bulunan devrimciler; doğrudan, dolaysız bir şekilde bütünleşmiş

gerekiyor. Bu Susurluk operasyonları ne kaza sonucu tesadüfi açığa çıkmıştır, ne de hakim sınıfların demokratikleşme, temizlenme isteklerinden. Bu ilişkilerin açığa çıkmasının ve yapılan sözde "ceza"landırma, "temizlenme", "ayıklanma" operasyonlarının tek sebebi yaşanan iç savaş ve kitlelerin gittikçe artan bir şekilde iç savaşa katılımı ve düzenden kopma eğilimidir. Kısacası devrimci durumun yükselmesi ve derinleşmesidir.

"TC'nin sosyo-ekonomik gerçekliğinden kaynaklı sürekli varolan devrimci durumun gerek iç, gerek dış koşulların biraraya gelmesiyle tarihinin belki de en yüksek düzeyine ulaşması ve bunun daha da derinleşmesinin belirtilerinin bulunması, içinden geçtiğimiz süreci önemli kılıyor. Aynı hassasiyeti hakim sınıflar da tespit ettiklerinden, faşist diktatörlük, kendisini yeniden değerlendirme ve "yeniden yapılandırma" politi-

kası çerçevesinde gelecek günlerde daha da zorlanacağı iç savaş karşısında konumunu sağlamlaştırmaya ve bu doğrultuda kitlelerin bilincine oynamaya çalışıyor.

MÇK aracılığıyla bu doğrultuda neler yapılmaya çalışıldığına daha önce ayrıntılarıyla koymuştuk.

Tekrar konumuza dönecek olursak; Kürşat Yılmaz'ın, Alaattin Çakıcı'nın yakalanması ve Sedat Peker'in teslim olması bu haliyle farklı bir anlam taşımamaktadır. Bu olaylar alışıldığı deyişle tek başına "çeteleri aklama" operasyonu değildir. İşin bir yanını bu oluşturmakla birlikte, arkasındaki asıl neden devlet bütçesinin neredeyse iki katına ulaşan ve kara para olması itibarıyla da devletin ancak gizli ilişkilerle kontrol edebildiği büyük bir sermayenin kontrolsüz ilişkilerle kayışının yeniden denetlenme noktalarına çekilmesidir.

"Mafya" olarak adlandırılan ya da günümüzde kullanılan deyişle "çeteler", ne bugünün ve ne de Türkiye'nin sorunudur. Mafya örgütlenmesi doğuşunu ve giderek sistemleşmesini ve bugünkü düzeyine ulaşmasını kapitalizme ve onun geçirdiği aşamalara borçludur. Bu yanıyla mafya ve karapara ilişkileri evrensel bir olgudur. Aynı zamanda bu tip örgütlenmelerin sınıf mücadelesinde karşı-devrimci bir rol oynayıp da devletin resmi güçlerinin (polis, ordu, istihbarat) yanısıra kapitalizmin tarihine dayanmaktadır. Amerikan işçi sınıfı mücadelesinde sendikalarla olan ilişkileri, yine İtalya'da faşizmin gündeme gelişinde oynadıkları rol bilinmektedir ve her ülkeden aşağı yukarı buna benzer örnekler verilebilir. Kolombiya'da, Peru'da kontrgerillanın dayandığı güçler yine bu güçlerdir ve esasta uyuşturucu ticaretinden sağladıkları paralarla kendilerini finanse etmektedirler. Mesele bu kadar açık ve netken emperyalistler bu gerçeği çarpıtmaya, aynı ülkemizde yapıldığı gibi mafyayı ve onun sistemi, devletle olan organik ilişkilerini hep "münferit" olaylar olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Bugün en ucuzundan ya da en pahalısından bir macera türü Hollywood filminde bu ilişkiler işlenir ve her defasında "iyi" adamlar "kötü" adamları "sistem"den temizleyerek, sistemi günahlarından arındırırlar. Buna rağmen bu tür her Hollywood filminde CIA'nın bu işlerde parmağının olması, aynı zamanda bir gerçekliğin yani sömürü sisteminin mafya örgütleriyle iç içe olduğunun kaçınılmaz bir göstergesidir.

Nasıl ki kapitalizm; esasları, temel yasaları aynı olmakla birlikte her ülkenin gelişmişlik düzeyiyle bazı farklılıklar (ki

bu farklılıklar devrimin programıyla doğrudan ilintili olmasıyla önemli, belirleyici ve nitelidir taşıyorsa, mafya da her ülkede çeşitli düzeyde ve biçimlerde varolmuş ve işlev görmüştür. Ülkemizde de mafyanın izlediği süreç sosyo-ekonomik yapıdan, toplumsal gelişmeler ve ilişkilerden ayrı değildir. (Meselenin bu boyutu için bkz. Halkın Günlüğü, sayı: 10-16, "Osmanlı'dan Günümüze Devlet Çeteleri"). Son gelişmelere de bu açıdan bakmamız, doğru sonuçlara varmamız için tek geçerli yoldur.

Bu ilişkilerin açığa çıkmasındaki birinci ve esas neden, iç savaş ve giderek yükselen devrim meselesi ise, yine az önce söylediğimiz gibi gerek iç, gerek dış koşullarla kesişen ve bugünlerde gündemi daha ciddi belirleyen ve etkileyen emperyalizmin "küreselleşme" politikalarının iflâsı ve bunun ülkemize yansımala-

bu ekonomik ve ellerinde bulunan silahlı güçle ekonominin diğer alanlarına da rahatlıkla el atılır ve her türlü devlet ihalesinin ve özelleştirme satışlarının düzenlenmesine girdiler. Bir yandan da polis ve askerle girilen ilişkilerle kontingent faaliyetlerinde kullandılar. Böylece bunlar üzerinden üçlü bir şekilde fayda sağlanıyordu. Ancak tamamen ranta ve spekülasyon paraya dayanan ve en genel tanımıyla kayıt dışı ekonomiyi (bu ekonominin içinde kara para da var) kontrol eden ve bölüşümünü düzenleyen bu ilişkiler zamanla Türk hakim sınıflarının devlet içerisinde oluşturduğu ve kendi aralarında sağladıkları "denge"yi bozarak, hakim klikler arasında çelişkilerden doğan boşluğu doldurmaya, böylece de "kontROLSÜZ" davranmaya başladılar.

İç savaş hakim sınıfları bir yandan devrimci cepheye karşı daha bir sıkı birleş-

gibi bunları öyle cezalandırıp hapslere atacaklar, aman aman bunlarla uğraşacaklar vs. değildir. Bununla birlikte hiçbir şey yapmayacak da değiller. Gözaltılar, birkaç aylık cezalarla vs. bu işleri halledeceklerdir. Ki bazılarını bunları bile yapacak güçleri yoktur, bu yüzden de Oral Çelik örneğinde olduğu gibi uzlaşma sağlayarak meseleyi kısa yoldan çözmeye çalışacaklardır.

Bununla beraber tüm bu istek ve niyetler ya da "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"nde yazılıp çizilenler faşist devlet açısından uygulanma olanağı bulunan belirlenmeler değildir. Hakim sınıfların çıkarına uygun ve onlar açısından "doğru" belirlenmeler olmasına rağmen, yaşadığımız sürecin nesnel şartları bu yönelimleri ve alınacak sonuçları şimdiden olanaksız ve başarısız kılıyor. Elbette belli düzenlemelere gidebilirler. Çeşitli atamalar ya da azletmeler vs. gündeme

Hakim sınıflar, bir yandan alabildiğine karşı-devrimci şiddet uygularken, diğer yandan ise halklarımızdan kendisi için bir beklenti içindedirler. O halde bu yardımı onlara sunmak, bir şekilde sürecten faydalanmasını sağlamak büyük bir ahmaklık, devam ettirilip geliştirildiği takdirde bu haliyle bile "ihanet" olacaktır. Susurluk; devlet vs. değildir bu haliyle. Çünkü bunu işte Necati Bilican da söylüyor: "Nedir Susurluk olayı? Devlet içinde yapılan işler, (...) şimdi bu olayda da (Çakıcı'nın yakalanmasını kastediliyor-yn) bunu yapmaya çalışıyoruz, (...) Susurluk kadar önemli bir olay" (Cumhuriyet, 22.8.1998) Çakıcı'yla Susurluk arasında doğrudan bir bağ kuran Bilican bir gerçekliği ifade ediyor ve aslında teslim olmuş bir ruh haliyle bunu yapıyor. Bir örnek daha; Cindoruk: "Susurluk olayı çıktığı zaman 'devlet Susurluktur' demiştim. Eğer devlet, devlet olma niteliğini yitirmişse, çok Susurluk kazası olur." Aynı ruh hali Cindoruk'ta da var. Sokaktaki insana, hükümetin başında olmasına rağmen yardım için bağırıp çağıran ve Meclisi hedef gösteren Mesut Yılmaz da aynı durumda. "Tamam", "Susurluk devlettir ama devletin Susurluğunu kaldırmıyoruz işte" diyerek, başta da belirttiğimiz gibi, süreci lehlerine çevirmek amacıyla devrimcilerin kullandığı ve bu haliyle geri olan bir sloganı onlar da kullanarak, "hepimiz aynı ertten yakınıyoruz" vb. söylemlerle toplumsal uzlaşma çağrıları için zemin bulabiliyorlar.

Yanlış anlaşılmasın, bu eleştiriyi getirirken kimseye devletle aynı ağızdan konuşuyorsunuz demiyoruz. Aksine söylediğimiz, devlet, devrimcilerin sloganını kullanıyor. Hakim sınıflar alçaklıkta sınır tanımadığından, bunu en devrimci sloganlar için dahi yapabilirler, yeterli iktidarlara ve sömürü sisteminin varlığı ve geleceği onlar için olsun, kasaları dolsun. Bu da doğrudur ama yine de bu önemli süreçte belirleyeceğimiz sloganlar; birincisi, rahatlıkla kullanılacak nitelikte olmasın; ikincisi, kullandıklarında da ağızlarını yaksın.

Bu yüzden yapılması gereken, "Kızıl Siyaseti İktidarı" hedefleyen sloganları atmak, gerillaya çağrı yapmak; ama bunu kitlelerin düzenden koptuğu her noktada yapmak ve yapabilmek önemlidir. Elbette bu o kadar kolay değildir. Kesinlikle kaba bir şekilde değil, yaşamın zenginliği, mücadelenin keskinliği ve gerçekliğine ustalıkla uyarlayarak yapmak gerekir. Genel sloganlar kadar günlük, birebir ajitasyon ve propaganda da en geniş şekliyle bu açımla olabilmelidir. Bu yüzden devletin niteliğini daha açık hedefleyen ve bugünden somut iktidar alternatiflerini gösteren sloganların atılması ve işlenmesi her zamankinden önemlidir. Bu konudaki ısrarımızı dostlarımızdan gelecek her türlü "dogmatiklik" ve "politikasızlık" eleştirilerine rağmen sürdüreceğiz ve bu eleştirileri doğruluğumuzun ve devrimde ısrarımızın kanıtı olarak göreceğiz. Yeter ki pratiğimiz buna uygun olsun ●

ndır.

Bilindiği gibi Türkiye'de "özelleştirme" sürecine '80 sonrası girildi. '90'larla birlikte ve özellikle son birkaç yılda özelleştirmeye hız verildi. Aynı süreçte Türk devleti; daha önce verdiğimiz örnek ülkelerde olduğu gibi, haksız savaşın finansmanını uyuşturucu ticaretinden sağlamaya çalıştı. Bu uyuşturucu ticareti ağı, özellikle gerilla bölgelerinde devletin diğer kurumlarından daha fazla öne çıkan (ister istemez bu böyledir) ordu ve polis örgütlenmesi üzerinden sağlandı. Bunun diğer bölgelerdeki ayağını ise (uyuşturucu ticaretinin dünya halkları açısından direk "insanlık suçu" olarak tanımlanması sebebiyle), işin gizliliği açısından "mafya"ya devrettiler. Zira halkları bu anlamıyla karşılamak istemeyen hakim sınıflar, olanaklarını kullanarak bu ticareti yeraltı faaliyeti biçiminde düzenlerler ve devletin her türlü olanağını, düzenin kurumlarını bu amaçla kullanırlar; diplomatik seyahatler, spor turnuvaları, gümrük denetlemeleri ve özellikle sözde uyuşturucuya karşı mücadele için oluşturulan narkotik polis vs. vs. Aynı zamanda ulaştıkları

tirirken, yine devrimci cephenin genişlemesiyle daralan hareket alanlarında birbirleriyle daha üst boyutta çatışmaya girerler. Bu durum özellikle Tansu Çiller'in hükümet olduğu süreçte yaşandı. Bir yandan karşı-devrimci haksız savaş "topyekün savaş" uygulamalarıyla halkımıza azgın, sınır tanımayan bir vahşetle saldırırken, aynı zamanda kendi aralarında da aşağı yukarı aynı amansızlıkta çatışmaya başladılar. Halklarımızdan ve devrimcilerden bir çok insanımız bu süreçte sokak infazlarında katledilip gözaltılarda kaybedilirken, aynı süreçte bu sis perdesinin arkasında askerlerden, polislerden, borsacılar, işadamlarından, devlet müfettişlerinden de faili meçhuller oldu, silahlı saldırılar gerçekleştirildi. Ki artık tüm bunların nedenleri biliniyor.

İşte bu sürecin tahlilini devlet "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"nde yaparak; "İslami sermaye" ve "ölkücüler"i de hedeflerine alarak "bölücüler ve yıkıcılar" yanısıra yöneldiler. Yanlış anlaşılmasın, bu yönelim sadece ve sadece bu kesimlerin düzenlenip belli bir disipline kavuşturulması içindir. Yoksa görüldüğü

gelecektir ama bunlar devrede kulak kalacak, çok kısmi uygulamalar olacaktır. Çünkü mevcut toplumsal gelişmeler ve ilişkiler (her yönüyle; ideolojik, politik, ekonomik, askeri, kültürel vs.) buna uygun değildir. Ve hakim sınıflar gün geçtikçe savaşta, her alanda yeni bir kayıpla karşılaşmaktadır. Bu haliyle bu sürecin de özünü yeni saldırı politikaları oluşturacaktır. Halklarımızda daha vahşi yöntemlerle saldırılacaktır. Bu da üçüncü, dördüncü Susurluk vakalarının habercisidir, başka bir şey değil.

Devlet o kadar acizleşmiştir ki, Teşkilat-ı Mahsusa'dan beri kamuoyunda yalnızca en tepesindeki adamın ismi bilinen MİT'in yeniden düzenlenmesi, birçok mensubu değişire edilip halklarımızın tepkisi de kullanılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Yani devlet artık MİT'i bile her haliyle koruyup savunacak ve gizliliğini sağlayacak gücü halklarımızdan almaya çalışmadan yapamıyor. Olup biten budur.

Sonuç olarak; bu süreçten beklentilere girmek, hakim sınıfların bazı açılımlar yapabileceğini düşünmek ham hayaldir.

Istiklal Mahkemeleri'nden DGM'lere haksız savaş mahkemelerinin işlevleri

-I-

5 Eylül 1998 tarihinden itibaren tüm esir kamplarında bulunan onbinin üzerindeki devrimci tutsak, haksız savaş mahkemeleri olan DGM'leri ("Devlet Güvenlik Mahkemeleri") boykot edeceklerini kamuoyuna duyurdular.

Hakim sınıfların yaşadıkları kriz tüm sistemi sarıp sarmalamış, devlet aygıtı tikanıp çürümeye yaşayarak iş yapamaz duruma gelmiştir. Kuruluşundan itibaren zora dayalı olarak topluma dayatılan; ezilen ulus ve halkların kanıcanı üzerine oturtulan ve bugün 75. yılına giren "cumhuriyet"; deyim yerindeyse can çekiyor. Can çekişen "cumhuriyeti" kurtarmak için daha fazla kan dökmekten çekinmeyen hakim sınıflar, yok edebildiklerini ediyorlar, edemediklerini ise "mülkün temeli" dedikleri, "adalet" in dişlileri arasında "etkisizleştirmek", halkı böylece sindirmek istiyorlar. Bunu başardıkları pek söylenemez. Zira zor üzerine kurulu her sömürü düzeni, tamamen meşru ve haklı zemin üzerinde olan kendi karşıtı zoru da yaratır. Ve onun vuruşları ile yıkılmaktan kurtulamaz.

Karşı devrimci zorun en önemli üç ayağından biri olan "yargı erki"nin dün, bugün, Türkiye toplumunun yaşamış olduğu tarihsel süreçlerle birlikte, oynamış olduğu rolü, kimin hizmetinde bulunduğunu, kimler tarafından yaratıldığını, "özel" mahkemeler olan bu günkü DGM'lerin öncelleri konumundaki sıkıyönetim ve istiklal mahkemeleri ile arasındaki ilişkileri vb. açmaya çalışacağız.

Aslında son dönemde yaşanan gelişmeler, bir bütün olarak bu devletin kimin devleti olduğunu, kimin hizmetinde bulunduğunu ve misyonunu berrak bir şekilde ortaya koydu. Öyle ki, kimi burjuva-faşist köşe yazarları dahi Marksist-Leninist-Maoist anlayışın devlet noktasındaki belirlemelerinden alıntılar yaparak günü "açıklamaya" çalıştılar. Hiç kuşkusuz devletin gerçek misyonunun açığa çıkması ve geniş kitlelerce anlaşılması, iç savaş gerçekliğinin sonucudur. Pratik tarafından açığa çıkarılarak doğrulanan Marksist-Leninist-Maoist belirlemeler üzerinde kısaca duralım.

En genel anlamıyla sınıflı bir toplumda toplumun bütünlüğüne damgasını vuran, sınıf savaşımı gerçekliğidir. Bunu hiçbir düşünce, akım, söylem değiştiremez. Bu bir toplumsal olgudur. Toplumsal olgularla oynanmaz. Toplumsal olgularla oynayan her düşünce akımı, toplumun ilerleyişi karşısında ezilir,

yok olur, cüceleşir. İşte dün kadar devleti sınıflarüstü gösteren, yargı bağımsızlığından bahseden, hukuk devleti, demokrasi vb. diyerek geniş kitleleri aldatmaya çalışanlar, işleyen toplumsal yasaların aydınlatıcı projektörleri altında yarasalara dönmekten kurtulamamışlardır. Devlet de, hukuk da, adalet de, yargı da, düşünce, davranış ve yaşam da ekonomiye, siyasete, savaşa damgasını vuran sınıf gerçekliğiyle şekillenmektedir. Yaşadığımız çağda iki karşıt temel sınıf vardır: **Proletarya ve burjuvazi**. Bu iki sınıfın amansız savaşı dünyanın her yerinde çeşitli görüngülerle kendisini gösterir. Bugün dünyada hakim olan, burjuvazi ve bu sınıfın sistemi olan kapitalist-emperyalist sistemdir. Ayrıca emperyalistler ve onların çeşitli ülkelerdeki işbirlikçi-faşist diktatörlükleri, ezen ve yönetenler, sömürülenler oldukları gibi, topluma da hakimdirler. Tüm kurumlarıyla hakim sistemin üstyapısı, bizzat sistemce belirlendiği oranda, açık ki, devlet denilen aygıt da, hakim sınıfların sisteminin devamı için, siyasi iktidar aygıtı; ezilen ve sömürülen kesimler üzerindeki baskı, zor ve hakimiyet aracıdır. Dolayısıyla hiçbir şekilde sınıflarüstü, bağımsız değildir. Bu şekilde hiçbir kurum yoktur, olamaz. Sınıflı toplumda her şey gibi her kurumda mutlaka ama mutlaka bir sınıfın denetimindedir, onun damgasını taşır.

Beyhude çabalara giren burjuva ideologları; bu nesnelliği gözlerden gizlemeye, geniş kitlelere devlet ve devletin kurumlarının tüm topluma ait olduğunu, insanlar arasında ayrım yapmadığını ve "ırk, din, dil, sosyal sınıf farkı" gözetmediğini, toplumsal adaleti düzenleyen bir güç olduğunu empoze etmeye çalışır dururlar. Gel gör ki, her gün kendi pratiklerinde bunun tersini yaşayan kitleler; "bu devlet kimin devleti?", "biz bu ülkenin vatandaşı değil miyiz?" "bizim devletimiz değil ki", "bu kadar da olmaz ki" vb. demek zorunda kalarak, devletin sınıf gerçekliğine soru işaretleriyle yaklaşmaktadırlar. Ki bizim gibi ülkelerde durum daha berraktır. Zira devlet tüm kurumlarıyla, kaba görüntüsüyle insanlara adeta kendi niteliğini bas bas bağırarak, "gör beni, tanı, ben faşistim" demektedir, bunu her gün pervasız uygulamalarıyla alenen ortaya koymaktadır. Burjuvazinin ülkemiz de kendini perdeleyerek gizleme şansı hiç olmamıştır. Bu ekonomik ve sosyal yapısından kaynaklıdır. Zira ülkemiz burjuvazisi zayıftır, gerek ekonomik, gerek siyasi olarak bu böyledir. Emperyalizme göbekten bağlı

komprador burjuva ve feodallerin faşist diktatörlüğü söz konusudur. Dolayısıyla bu iktidar(sızlık), incelikten anlamaz, pervasızdır, her daim katliamcıdır, saldırganıdır, kendisine güvensiz, korkaktır. Bu bizim gibi tüm ülkelerdeki iktidarların karakteristiktir.

Bir ülkenin yönetim biçimini anlayabilmek, elbette ki ekonomik ve tarihsel gerçekliğini doğru incelemekten geçer. Günü en iyi anlamanın yolu, dünle bağlantısını doğru kurmaktır. İşlerlikte olan "hukuk" içinde aynı şey geçerlidir. "Suç ve ceza", "hukuk" sistemi, sistemin gerçekliğinin çarpıcı bir üst-yapısal yansıması olacaktır. Yargı ya da "yargılama", dolaysız olarak ezilen, sömürülen, muhalif yada yönetilen kesimlere, yönetenlerin nasıl davrandığının en yalın ifadesini ortaya koyar. Ve dolaysızca yöneten sınıfın niteliğini, güç ve güçsüzlüklerini berrak bir şekilde yansıtır. Bu genel bakış açısından yola çıkarak, 75. yılına giren "Türkiye cumhuriyeti"nin ilk kuruluş yıllarının toplumsal ve siyasal ortamını, konumuz olan yargı ve mahkemelerle bağlantısında ele alıp, bugünkü DGM'lerin o günkü toplumsal-siyasal "ihtiyaçlara" yanıt olan öncülü İstiklal Mahkemeleri'nin işlevini ortaya koymaya çalışalım.

Bugünkü Türkiye "cumhuriyeti"nin kuruluşunun öncesindeki "milli" kurtuluş savaşı yılları hiç kuşkusuz alabildiğine kanşık ve zor yıllardı. Altı yüzyıllık Osmanlı İmparatorluğu yok olmakla yüzyüzyıydı. Afrika'dan Balkanlar'a kadar büyük bir toprak üzerinde hükümdarlık kuran Osmanlı, denetimindeki ulusların ulusal bağımsızlıklarını kazanarak ayrılmalara ve I. paylaşım savaşından yenik çıkması sonucu, alabildiğine daralan bir toprak parçasına sıkışmak zorunda kaldı. Bu bölgeler savaşın galibi emperyalist İngiltere, Fransa ve İtalya tarafından işgal edildi. Emperyalist işgale karşı olan tüm toplumsal dinamikler harekete geçti. Öncelikle bölgesel direnişler yaşandı. Bu direnişlerin önderliğini bölgede bulunan esnaf, ağa, şeyh, kimi aydın ve askerler ele alarak madaafa cemiyetleri oluşturdular. Geniş kitleler işgale karşıydılar ve kendiliğinden hareketler de mevcuttu. Özcesi toplumda işgale karşı olan tüm ulus, milliyet, sınıf ve halk katmanları direniş içerisinde birleşme durumu yaşadılar. Bu sürece kadar Kemalistler, halen imparatorlukla birlikte hareket etmekteydiler. Ve toplumdaki bu anti-emperyalist direniş karşısında Osmanlı, direnişi bastırmak ve etkisiz-

leştirmek için M. Kemal'i Anadolu'ya gönderdikten sonra, Osmanlı bünyesindeki Türk olan burjuvaziyi biraraya getirme ve kendi pazarlarına sahip çıkma umudu doğrultusunda harekete geçenlerde dahil, kimi hakim sınıf kesimleri mevcudiyetlerini korumak amacıyla işgalin yaratmış olduğu muazzam ortamdan faydalanmak istediler. Öncelikle Anadolu'da emperyalist işgale karşı oluşturulan direniş merkezlerinin birleştirilmesi ve önderliğin ele geçirilmesi için harekete geçtiler. Erzurum Kongresi'nde çevirdikleri Osmanlı oyunlarıyla yavaş yavaş amaçları doğrultusunda ilerlediler: M. Kemal büyük bir uyanıklıkla anti-emperyalist merkezli biraraya gelen Türk, Kürt, Laz, Çerkez, işçi, köylü, ağa, bey, şeyh vb. tüm kesimleri kendi denetiminde tutmaya çalışır. Bunun için her türlü hileye, sahtekarlığa başvurmaktan geri kalmaz. Açığa çıkan bu birliğin içerisinde yer alan tüm kesimlerin çıkarlarının korunacağı, güvence altına alındığı vb. belirtilir. Örneğin kurtuluşun sona Türklerin ve Kürtlerin ulusal haklarını sonuna kadar savunacaklarını her defasında belirtirler. Tabii ki bütün bu söylemlerin arkasında saklı olan gerçek amaçları sonradan açığa çıkacaktır.

Sonunda emperyalist işgale karşı gelişen anti-emperyalist direnişin önderliğini M. Kemal'in başını çektiği Türk olan burjuvazi ele geçirir ve büyük toprak ağaları, esnaf ve mütegalibeyle ortaklık kurar. Bütün diğer kesimleri ise önderliği etrafında savaştır. İşgalin biraraya getirdiği kesimlerin durumunu iyi anlamak için I. TBMM bileşenine bakmak yeterlidir. M. Kemal'de I. TBMM'yi şöyle ifadelendirmektedir: "Bu Meclis; Türklerin, Kürtlerin, Lazların ve Çerkezlerin Meclisi'dir". Bu ifadeyi kullandığı yıllar "milli" savaş yıllarıdır. Daha savaş yıllarında emperyalistlerle ilişki içerisinde giren M. Kemal önderliğindeki Türk olan burjuvazi, emperyalistlerle Lozan Anlaşması'na doğru adım adım giderken, bir yandan da I. Meclisi tasfiye etme uğraşlarına hız vermişlerdir. Türk olan burjuvazinin iktidarını sağlamlaştırması için savaş sırasında zorunlu olarak bir arada bulundukları diğer kesimlerin tasfiye edilmesi durumu ortaya çıkmıştı. Ve M. Kemal iktidaraşmayı rahatça yapabilmek için "kız gibi bir meclis oluşturmaliyiz" diyerek amacını ortaya koymuştur.

Emperyalistlerle el altından ve açık yapılan görüşmelerden sonra yavaş yavaş

savaşın yönü değişmeye başlar, "millî" savaş, iç savaş durumuna dönüşür. Türk ticaret burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının ortaklığı sonucu oluşan "yeni" iktidar, tüm muhalif kesimlere ve kendi çıkarlarıyla çelişen burjuva kesimlere karşı yönelmeye başlar. İktidarı ele geçiren kesimin durumu pek de iç açıcı değildir. Zira toplumsal sistemde her hangi bir değişim olmadığı gibi, iktidarı ele geçirenler de güçsüzdürler. Durum belirsizdir. Toplumun büyük kesimi hoşnutsuzluk içerisinde. Üç beş kişinin bir araya gelerek aldıkları kararları "devrim" diye "halkın adaleti" adına tüm topluma yukarıdan dayatmasını toplumun bünyesi kaldırmamaktadır. Bu çelişkili ortamda, M. Kemal önderliğindeki komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınırsız zor ve karşı-devrimci şiddet uygulayarak iktidarlarını elde tutmaya çalışırlar. İşte İstiklal Mahkemeleri, Takrir-i Sükun Kanunu ile birlikte böyle bir ortamda iktidar sahibi Kemalistler tarafından toplumsal muhalefeti bastırma, sindirme ve yoketme amacıyla devreye sokulur.

İstiklal Mahkemeleri'nin işlevini gören mahkemeler "millî" savaş yıllarında da vardır. Bu dönemde "millî" savaşın amacına aykırı olan çıkışların yargılanıp cezalandırılmalarını sağlamaktır görevleri. Dolayısıyla savaş karşıtı tüm davranışlar istisnasız cezalandırılmıştır. Daha çok da asker kaçakları bu gezginci mahkemelerden nasibini alarak vatan hainliği ile suçlanıp cezalandırılmışlardır. Savaş sonrası İstiklal Mahkemeleri, 4 Mart 1925'te Takrir-i Sükun Kanunu ile Meclisten geçirilir. Bu kez amaçları "dışa" dönük değil, iç savaşı bastırmaya dönüktür. Takrir-i Sükun Kanunu ile "aykırı" davranışların yargılanmaları amaçlanır. Dolayısıyla kanun, mahkemelerle bir bütün oluşturur. İstiklal Mahkemeleri'nden biri Türkiye Kürdistanı topraklarında kurulurken, buradaki yetkileri ayrıcalıklıdır. Yerinde infaz kurumudur. Hiçbir bağlayıcılığı yoktur. Tek yetkilidir. İtiraz, hak-hukuk, burjuva anlamda da olsa yoktur. Diğerleri ise Ankara'da kurulmuştur. Ankara'dakinin kararları Mecliste onaylandıktan sonra yürürlüğe gireceğinden, sözde de olsa, yetkileri sınırsız değildir. Bu yaklaşımdan yola çıkarak, ezilen Kürt ulusuna karşı ezen ulusun millî baskı politikasının nesnellliğini görebiliriz.

Takrir-i Sükun Kanununu;

a -Kürt silahlı muhalefeti (Bu arada legal Kürt organizasyonlarda dahil)

b -İttihatçı muhalefeti

c -Özellikle İstanbul basınından gelen basın muhalefeti

d -Eski millî mücadele önderleri etrafında kümelenmiş muhalefeti

e -"İslami unsurların" (halifelik yanlıları dahil) muhalefeti; ayrıca Kemalist otoriteye karşı hangi biçimde olursa

olsun "hak istemi" konumunda bulunan birey/toplum/ sınıf muhalefeti-örgütsel veya düşünsel- şiddetle ortadan kaldırma yetkisini hükümete tanıyan bir "yasal metin"dir diye belirtir İsmail GÖLDAŞ "Takrir-i Sükun Görüşmeleri" adlı kitabında. İsmail Göltaş, komünist muhalefeti bu kanunun hedefleri dışında tutuyor. Bu durumun nedenleri üzerinde biraz duracağız. Ayrıca komünistlere uygulanan "ayrıcalıklı" durumu da bu süreçteki nesnellik olarak ortaya koymak gerekir. Bu açıklamalarla birlikte İsmail Göltaş'ın mevcut durumu tanımlamasına katılmak sanırım doğru olmalıdır. Neydi komünistlere uygulanan "ayrıcalıklı"?

Kemalist diktatörlük, emperyalistlere karşı yürütülen "millî" savaş yıllarında yurttaki direniş odaklarını birleştirip önderliğini ele geçirirken içerisine girdiği sahtekarca tutumu dış politikada da sürdürmüştür. Ve güdük anti-emperyalistliğini pazara sürerek kullanmaktan çekinmemiştir. Bu durumundan dolayı en fazla ilişki geliştirdiği ülke SSCB'dir. Zira sosyalizmin ilk anayurdu ideolojik olarak emperyalizme karşıt bir sistemdir. Kemalistler bunu bildiğinden Sovyetlerle ilişki içerisine girmiş, bir yandan maddi olanaklardan yararlanırken, diğer yandan da bu ilişkiyi emperyalistlere karşı şantaj olarak kullanarak pazarlık gücünü arttırmışlardır. Sovyetlerle içerisine girilen bu ilişkiler sürecinde, 1920'de kurulan Mustafa Suphi önderliğindeki Dünya Komünist Örgütü Komüntern üyesi TKP ile de ilişki geliştirilmiştir. Kemalistler tarafından.

Türkiye'de içerisine örgütlü bulundukları bölgelerde "millî" savaş içerisinde yer alan komünistler, TKP önderliğinde savaşı sürdürme kararına varırlar. TKP önderliği bu karar doğrultusunda I. TBMM ile ilişkiye geçer ve bu kararını bildirir. Bizzat M. Kemal tarafından "olumlu" karşılanır ve "davet" edilir ülke topraklarına. Bu davet sinsi bir planın parçasıdır. Zira Kemalistler kuracakları sistem açısından en tehlikeli ve birincil düşman olarak komünistleri görmektedirler. Komünistlerin işçileri, köylüleri, ezilen ulus ve emekçi halkları bir araya getirip demokratik halk devrimini gerçekleştirme programları vardır. Toplumsal koşullar ise bu programı hayata geçirmek için alabildiğine elverişlidir. 1917'de Sovyetlerde kurulan sosyalizm tüm dünya halklarına büyük umutlar sunmuştur. Bu durumun farkında olan Kemalistler, hareketi daha doğmadan boğmak istiyorlardı. Bu nihai hedefleri için olmazsa olmaz koşuldu. Açıkça bir tavır geliştirmekse "millî savaşın çıkarlarına" aykırıydı. Dolayısıyla "ayrıcalıklı" sinsi bir plan devreye sokuldu. M. Kemal direk kendisine bağlı bir cinayet şebekesi ile komünistleri ortadan kaldırma-yı teptiledi. Emperyalizme karşı savaşmak için ülkeye dönen Mustafa Suphi ve ondört TKP önderi Karadeniz'de To-

pal Osman ve çetesi tarafından katledildi. Bu katliam, kurulan Türkiye "cumhuriyeti"nin ilk kontrgerilla eylemi olması itibarıyla de tarihe geçmiştir. Sorgusuz sualsiz, "faili meçhul" kaybetme tarzı Kemalist iktidarın mayasındadır. Bu gelenek kesintisiz olarak 75 yıllık tarihi boyunca emekçi halklara, onun öncü güçlerine, muhalif tüm kesimlere uygulanmıştır. Bugün gündemi belirleyen ve tüm faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kayıpların bizzat devlet tarafından işlendiği hatırlanırsa, "nereye kadar giderse oraya kadar gidilir" diyenlerin işin başında kendilerinin olduğu M. Kemal'in pratiğinde açıkça ortaya çıkmıştır.

Kısacası Kemalistler, komünistlerle bir an dahi olsa birarada olmak istememişlerdir. Çünkü komünist ideolojinin birleştiriciliği, haklılığı, Kemalistleri korkutmuştur. Gücsüz ve zayıf olduklarından komployu devreye sokmuşlardır. Diğer muhaliflerle bir arada olmayı, en azından "millî" savaş sürecinde bir arada olmayı göze almışlardır, ki buna mecburdular. Fakat komünistlere karşı bu gücü kendilerinde bulamamışlardır. Zaten Kemalist "devrim"; başlıbaşına bir toprak devrimi, bir halk devrimi olasılığına karşı, işçi, köylü ve geniş halk kitlelerine karşı bir karşı-devrim olmuştur.

Mustafa Suphi ve ondört yoldaşının katledilmesinden sonraki yıllarda TKP'nin önderliğini ele geçiren Şefik Hüsnü ve şürekası, Kemalist diktatörlüğün tüm uygulamalarını büyük bir aymazlıkla alkışlamış ve ortak olmuştur. Bunun adına ise "gericilere karşı ilerici-lerin yanında yer almak" demişlerdir. Yine bugün kimi "sol" çevrelerin "gericilik, şeriatçılık" karşısında yer alma adına, haksız savaş aygıtının en barbar uygulayıcısı olan, halkların kani ve canı ile beslenen ordu ve MGK şaşakçılığı yaptıkları herkesin malumudur. Bu durum da, Türkiye halklarının "kaderi" haline getirilmeye çalışılmaktadır. 75 yıldır aynı oyunlar tekrar tekrar oynanıyor, her yapıldığında ise "yeni" diye yutturulmaya çalışılıyor. Tarih bilincindeki zayıflık bu zemini sunuyor, karşı-devrim de bunu tepe tepe kullanıyor.

M. Kemal, "kız gibi Meclis" oluşturmak için I. Meclisin artık görevini tamamladığını belirtip seçimlere gidilmesini meclise dayatır. Amaç bellidir: "Millî savaşta" ortak olduğu, ancak sürecin iç savaşa evrildiği bir dönemde tüm muhalifleri tasfiye etmek, tek şef ve tek parti önderliğinde komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları iktidarını kurumlaştırmaktır. Bu süreçte Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP Kemalistlerin en has müttefiklerindendir. "Gericilerin", "feodalizmin" karşısında yer almak adına Kemalistlerin yanında yer almışlardır. Kemalistler bu durumdan oldukça memnundurlar. Zira Mustafa Suphi sonrası TKP'yi etkisizleştirdiklerinin farkındadırlar. Ve tüm diğer

rakiplerine karşı TKP'den sonuna kadar faydalanırlar. Ancak buna rağmen TKP üyeleri de Takrir-i Sükun Kanunu ve İstiklal Mahkemeleri'nin yargısından kurtulamazlar. Böyle olsa da öncelikli hedef değildirler. Takrir-i Sükun Kanunu ve İstiklal Mahkemeleri'nin öncelikli hedefleri Kürtler olur. Zira kanunun çıkarılmasının gerekçesi de Şeyh Said İsyanı olmuştur. Bu önemli bir etken olsa da, ayaklanma çıkmasa bile Kemalistler böyle bir kanunu ve İstiklal Mahkemeleri'ni oluşturmak zorundaydılar; toplumsal dinamikler ve olasılıklar ortadayken, iktidarlarını kurumlaştırmaları, ayakta tutup yaşatmaları, ancak "zor"la ve çıkardıkları yasaları "devrim" deyip dayatarak uygulamakla mümkündü.

İstiklal Mahkemeleri 1927 yılına kadar "yasal" olarak işletildi. Fakat İstiklal Muhakimi Kanunu 1949 yılına kadar varlığını sürdürdü. Uygulamaya sokulduğu andan itibaren, Türkiye Kürdistanı'nda sınırsız karşı-devrimci terör uygulandı. Kürtlerin tenkil ve tehcir edilmesini isteyen Kemalistler, onbinlerce Kürtü sürgün edip, binlercesini katlettiler. Binlerce Kürt yollarda imha edildiler. Yakalanan Kürt direnişinin önderleri ise İstiklal Mahkemeleri tarafından asılarak katledildiler. Türk hakim sınıflarının ezilen ulusu ortadan kaldırma, kendisine tabi kılma hareketiydi, dolayısıyla diğer muhalif kesimlerden farklı yaklaşıldı. Ve bu, kesintisiz olarak günümüze kadar uygulandı/uygulanıyor. Bu uygulamalar, Türk hakim sınıflarının sonunu da getirecek.

İkinci olarak; Kemalistlerin topluma dayattıkları uygulamalardan rahatsız olan gelenekçi liberal kesimlerin oluşturduğu TPCF kapatıldı. Bazı üyeleri katledildiler, takip ve sürgün edildiler. Bu kesim ile aralarında tamamen çıkar çelişkisi söz konusuydu. Yoksa örneğin Kürtlere ve komünistlere karşı izlenecek politikalarda iki kesim arasında bir fark yoktu, her iki kesim de sınırsız şiddet uygulanmasından yanaydılar. Aralarındaki çelişki iktidar çelişkisiydi. Mevcut durum iktidarı paylaşmayı da olanaklı kılmıyordu. Dolayısıyla ordu, bürokrasi ve gizli örgütlenmelere sahip Kemalistler, laf aralarında bizzat M. Kemal'in söylediği "korkarım kan dökülecek" şantajıyla, iktidarın önünden çekilmelerini sağlamışlardır.

Üçüncü olarak; muhalif basın tamamen susturulmuş. Kemalistler tarafından denetim altına alınmış, böylece topluma dayatılan uygulamaların önünün açılmasında kullanılmıştır.

Türk komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfının faşisi diktatörlük şeklinde iktidarlaşmalarında direk "millî" şef M. Kemal'in denetiminde olan İstiklal Mahkemeleri, üzerine düşeni bu süreçte layıkıyla yerine getirmiştir ●

-SÜRECEK-

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLARI

iyidir, fakat önderlik performansı onlardan düşüktür. Parti'nin ve kitlelerin nabzını elinde tutamayan bir organ, önderlik görevini gerçekleştiremez ve bu belirleyici bir önderlik özelliğidir. Bununla birlikte ideolojik sağlamlıkta kadro yetkinliğini belirleyen bir etkidir. Yönetici kadroların çok önemli bir görevi de, Parti örgütünde sürekli gelişen kadroları izlemek, durmadan onlara gelişmelerine uygun sorumluluklar vermek ve önderliğe hazırlamaktır. Eğer yöneticiler, bu gelişmelerden habersiz olur ve yönetici kadroları aşan önemli sayıda yetişmiş kadro alt organlarda birikirse, yararlı olan bu gelişme zararlı olmaya başlar ve denge bozulur. Bunu önlemek için, yönetici organ, Parti'nin kendi yönetim dengesini yeniden kurmasını sağlamak amacıyla hemen gerekli olanı yapar. Tabi bu yöneticiler eğer kariyerist değillerse, eğer yeni kadroların yetişmesinden haz duyan devrimci insanlarsa, bu yapılır.

II. MK, ideolojik, siyasi ve örgütsel nedenlerle önderlik vasfını yitirmiş ve Parti'nin yönetsel ağırlık merkezi alta kaymıştı. Yurtdışında gazel okuyan bir önderlik doğal olarak örgütün nabzını elinde tutamaz. Çünkü bu, ancak örgüte haşır-neşir olan ve bizzat o mekanizmanın içinde yaşayan önderler tarafından başarılabilen bir etkinliktir. Gerçi Genel Sekreter Kazım Çelik Parti örgütüyle içti-dıştıdır, fakat O'nun da yetkinliğini sınırlayan başka

etkenler vardır. O'nun durumu I. MK Sekreteri'nin durumuna bir yönüyle benzerlik teşkil ediyor. Genel Sekreter kendisi olduğu halde, MK'nın siyasi iradesine hakim olan yurtdışındaki başka biridir. Parti'nin II. Konferansı'nın başarıyla gerçekleşmesinde, teorik bakımdan II. MK'daki kimi kadrolardan daha geri olan Süleyman Cihan'ın rolü tayinedici olmuştu. Neden? Çünkü O, örgüte haşır-neşir olan, örgütün nabzını elinde tutan kadroları yakından tanıyan ve gelişme süreçlerini sıkı biçimde izleyen ve gereğini yapan bir önderdir. Kaptan, bizzat geminin dümeninde olmalıdır ve bu dümen geminin içindedir. Gerçekten Süleyman'ın önderlik vasfı pratikteki farklı ataklarıyla hemen belli oluyordu. Bu nedenle tehlikeleri önceden sezebiliyordu ve hemen gerekeni yapıyordu; tehlikelerden korkmuyor, inisiyatif elinde tutuyordu. Buna karşılık II. MK'nın önderlik tarzı felakettir. Çoğu örgütten uzak, yurtdışından örgüte hükmetmeye çalışıyordu. Korkunun da, cesaretin de aşırısı, bilgisizlikten kaynaklanır. II. MK'nın Konferansı yurtdışında yapma isteğinde, gerçekten Konferans'ın "güvenlik" kaygısından ziyade korku rol oynamıştır. Çünkü ülke, bir önder kadro için örgüt demektir; örgüte, onun nesnel bilgisine hakim olan kadrolar, tehlikelere karşı önlemler alabilir ve aşırı korkuya düşmekten kurtulabilirler. Öte yandan, hiç korkmayanlardan korkmak gerekir, çünkü korku, ölçülü yönüyle

tedbir demektir ve biraz korkan insanlar, güvenilir insanlardır. Fakat MK'nın korkusu, bencilce bir korkudur. Kadroların "siyasi seviyesinin geriliğinden" yakından ve bu yüzden "kongre'den vazgeçen, yine aynı nedenle Konferansı erteleyen II. MK, yurtdışında çıkardığı İşçi Köylü Kurtuluşu Gazetesi'nin birbuçuk yıl boyunca ülkeye hiçbir sayısını göndermemiş ve bu yüzden kırsal kesimdeki kadrolar Aralık 1984'te bölgesel "Denge Partizan" Dergisi'ni yayınlamak durumunda kalmışlardır. Yine 5. Toplantı Raporu'nu, yurtdışında bütün gizlilik meraklısı gevezelerin eline verirken, ülkedeki Parti örgütüne ulaştıramıyordu. Yurtdışında çoğaltılan İ. Kaypak-kaya'nın Seçme Yazıları'nı çok istemelerine rağmen ülkedeki kadrolara gönderemiyordu. İnsanın aklına hemen şu soru geliyor: Peki MK, neye ve kime önderlik yapıyordu? Gerilla bölgesindeki kadrolara göre, "onlar sadece kendi rahat yaşamlarına" önderlik yapıyorlar; bütün kaygılan bu...

Normalde, kendi ideolojik siyasi düşüncelerine güvenenler ve savundukları tezleri inanarak savunanlar, bunları örgüte hakim kılmak için bütün fırsatları değerlendirmezler mi? Ama II. MK bunu da yapmıyor. Haziran 1986'da Alt-Konferansların, Temmuz-Agustos arası da Merkezi konferans'ın yapılmasını kararlaştırıyor. Faşizmin zalimce saldırıları altında olan ülkedeki örgütler Alt-Konferanslarını ta-

Kritik zamanlarda önderlik, normal zamanlardan belkide on kat daha belirleyici bir önem kazanır. Oysa II. MK, rolünü olumsuz belirlemektedir. Parti erkinde ağırlık merkezi alta. İstanbul cezaevleri ve gerilla bölgesine kaymıştı. Bu, MK erkinin hükümsüz hale gelmesi anlamına geliyordu. Acaba bu kadrolar, II. MK'nın üyelerinden daha mı yetkindi?

1 981'de yapılan II. Parti Konferansı'nda delegelerden biri, özel bir sohbette, I. MK Örgütlenme Sekreteri Süleyman Cihan'a şöyle bir soru sormuştu: "Parti'nin iç durumunu iyi bilirsin, sence Parti'nin en yetkin kadroları şu anda burada bulunanlar mıdır? Bu seçimin isabet oranı ne kadardır sence?" Süleyman biraz düşünüp şöyle yanıtlamıştı: "Bu konferansın ideolojik niteliği nedeniyle, delegeler bazı yetkin kadroları ideolojik nedenle tercih etmediler. Eğer bu ideolojik mücadele zorunluluğu olmasaydı, tahmin edeceğim gibi en az iki veya üç birikimli kadro buradakilerden farklı olacaktı. İkincisi; bölgeler arasındaki kadro dengesinin iyi olmaması nedeniyle, bir yerdeki nisbeten daha az yetkin olan kadrolar, oranın ortalamasına göre seçilirken, başka bir yerde, delegelerin sayısının sınırlı olması nedeniyle şimdi burada olması gereken 3-4 yoldaş gelememiştir; yani bölge ortalamasına göre doğru, Parti ortalamasına göre ise yanlış oldu; eğer dengeli bir kadro dağılımı olsaydı, 3-4'ü değişik olabilirdi. Ayrıca, bu etkenlerin dışında, 1-2 kişinin de yoldaşlık ilişkilerindeki geri normlardan dolayı seçilmediğini tespit ettim. Bir de cezaevlerindeki hayli yetkin kadrolar var. Bütün bu etkenlerin hepsini hesaba katarsak (ki bunların hepsi Parti'nin varlığıdır ve doğal olarak hesap dışı tutulamaz), şu andaki Parti'nin en yetkin kadrolarının sadece 30-40'ı buradadır diyebiliriz. Fakat mantıksal olarak bazıları tercih edilemezdi, bazıları da tercih etme imkanı zaten yoktu; bu durumda da %80 isabet var diyebilirim. Yani belki buradakilerin %20'si olmamalıydı, dışarda kalanların %20'si de burada olmalıydı..."

Gerçekten, önderlik organlarının üye ve kadroların genel ortalamalarına göre en iyilerden oluşturulması çok önemlidir. Eğer önderlik organları Parti kadrolarının en yetkinlerinden oluşmuyorsa, Parti'nin ağırlık merkezi önderliğin dışına kayar ve önderlik, katar tarafından sürüklenen bir lokomotif dönüşür. "III. Konferans" öncesindeki MK'nın durumu tam da böyledir. Kuşkusuz "yetkinlik"ten kasıt sadece teorik birikim ve siyasi deneyim değildir, pek çok özelliği barındıran bir şeydir. Örneğin II. MK'nın teorik birikimi "DABK"daki kadrolardan daha

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /11

mamladıkları halde, MK yurtdışında, rahat ortamda en sona kalıyor, tehlike alanında kadroların beklemesine yönlendiriliyordu. Merkezi Konferans'ın ülkede toplanması kesinleşince, hemen iki tanesi istifa ediyor, geriye kalanlar da aylarca oyalanıyor ve Konferans'ın koşullarına sarkmasına neden oluyorlardı."

Konferans'ın toplanması görevini MK değil, gerilla bölgesindeki komite üstleniyordu. 21 Kasım 1986 Hürmek olayından sonra, MK "ayak üstü" 6. Toplantısını yapıp, derhal yurtdışına çıkıyor. Böyle siyaset adamları hangi bakımdan ciddiye alınabilir?..

MK'nın özellikle son tavrı büyük bir pottur. Kendileri de dahil bir yığın insan bölgeye kadar birçok tehlikelerden geçip gelmişken, işi yarıda bırakıp kaçmak başlıca görevi değil. Üstelik bir yığın olay olmuş, pek çok kadro hayatını kaybetmiş, Konferans sonucunu bekleyen yığınla üye, sempatizan ve savaşçı peş peşe gelen darbelerden yılmıyorsa düşmüş, mücadeleyi terkedenler bile olmuştu. Böyle bir anda örgüt çalkantı içerisinde bırakılıp gidilir mi? MK'nın yapması gereken şey, hemen bölgedeki kadrolarla birlikte güvenli bir alana çekilip durumu bütün ayrıntılarıyla incelemesi, meydana gelen gelişmeleri sıkı bir analizden geçirmesi, "ihanet" olasılığı üzerinde durması, örgüte yol göstermesi ve bir yığın tedbir almasıydı.

Ama o böyle yapmadı, oturup "Konferans'ın yurtdışında toplanmasını" kararlaştırdı ve arkasında örgütsel bir kargaşa bırakarak alelacele çekip gitti..

Gerçekten böyle bir davranış, bir komünist partinin yönetici kadrolarının davranışı olamaz. Bırakalım "komünist" olmayı, sorumluluk duygusuna sahip dürüst devrimci insanlar bile böyle yapamaz; kendi güvenliğinden önce, örgütün ve devrim için yola çıkmış insanların güvenliğini düşünürler. Bu sorumluluğu gösteren sadece Genel Sekreter Kazım Çelik'tir. Fakat ne yazık ki O'da, 2 Mayıs 1987'de Palu'daki bir çatışmada 4 yoldaşıyla birlikte şehit düştü. Aslında MK cesareti ve sorumluluk duygusuyla hareket etse, yani devrimci bir tutum takınsa, yeniden güven kazanmak için iyi bir fırsat da yakalamıştı. Fakat O bunu değerlendirmek yerine, güvensizliği tamamen pekiştirmeyi tercih etti. Anlaşıyor ki, II. MK ülkedeki gerilla bölgesinden, gerilla bölgesinde II. MK'dan artık "kurtulmak" istiyordu. Nitekim II. MK, İstanbul cezaevindeki ve Batı'daki bazı kadrolara gönderdiği haberde DABK'ı Konferans'a almamayı ve "tasfiye" etme eğiliminde olduğunu bildirmişti. Fakat, İstanbul cezaevlerindeki kadroların, "Eğer II. MK böyle yaparsa, biz DABK'tan yana tavır almaz" demesi üzerine vazgeçmişti."

MK'nın 6. Toplantı Kararları'nı öğrenen bölge kadroları (Geçici Bölge Komitesi -GBK), Aralık '86'da bölgede bir toplantı yaparak "MK'yi tanıma" kararı aldı ve aynı anda Parti'yi yeniden merkezileştirmek üzere "Konferans Örgütlenme Komitesi -KÖK"nin örgütlenmesini önermeyi kararlaştırdı. Fakat GBK, Nisan '87'de yaptığı II. Toplantısında, kendi KÖK önerisini "oportünist" buldu ve "MK ile birlikte Konferans'a gidilmesini" savundu. Bu çelişkili bir tavrı; çünkü, hem "MK'yi tanımayarak KÖK kararı" alınmış, hem de MK ile birlikte Konferans'a gidilmesi istenmiş, daha da ötesi bu "öneri"nin MK'nın izni olmadan Batı'ya gönderilmesinin "hizipçilik" olacağı söylenmişti. Ayrıca, "seviyenin düşmesi", "yedek delegelerle Konferans'tan verimli sonuç beklenmeyeceği" düşünülerek Konferans'ın ertelenmesi istenmesine rağmen, yurtdışında Konferans'a gitme kararı da çelişkiydi. Bu çelişkinin yarattığı tartışma sürecinde, "MK'dan kopmadığı", "kuyrukçu davrandığı" gerekçesiyle GBK da bölge tabanından büyük tepki almaya başlamıştı. Bu çelişkinin yarattığı tartışma Ağustos '87'ye kadar sürdü. Başlangıçta tamamen aynı düşünen ve birlikte hareket eden DABK, BABK ve İstanbul cezaevlerindeki kadrolar, bu süreçte kendi aralarında, yurtdışında yapılacak Konferans'a gidip gitme-

me konusunda bölündüler. GBK da, bölgenin onayını almadan Batı ve Doğu'dan bazı delegelerle birlikte onlar da gittiler. Buna karşılık, hem Batı'da hem de Doğu'da bazı delegeler gitmediler. Başta Doğu olmak üzere tabanın büyük çoğunluğu da gidenlere tepki göstermişti ve durumun tartışılmasını istiyorlardı.

"Konferansçılar", Ağustos '87'de yurtdışında toplanırken, gitmeyenlerin bir bölümü de gerilla bölgesindeki "bütün örgüt" unsurları birlikte bir toplantı yaptılar. Bu toplantıda, yurtdışında yapılan Konferans'ın, "Parti iradesini temsil edemeyeceği" ve "meşru olamayacağı" sonucuna varılmış ve "Olağanüstü Parti Bölge Konferansı"nın toplanması kararlaştırılmıştı.

5-10 Eylül '87 tarihleri arasında yapılan bu Konferans gündemi şöyleydi:

- 1)- II. Konferans'a geldiğinde Parti'nin durumu,
- 2)- II. Merkez Komitesi işbaşına geldiğinde objektif ve subjektif durum,
- 3)- II. MK ile II. MK'nın atadığı Bölge Komiteleri'nin durumu ve izledikleri siyasi hat,
- 4)- III. Konferans hazırlık dönemi, '86 darbesi ve nedenleri,
- 5)- GBK (Geçici Bölge Delegeleri Komitesi) dönemi,
- 6)- İçinde bulunduğumuz durum ve çıkış perspektifi,
- 7)- Parti'nin somut durumu ve önümüzdeki görevler (Bölge açısından görevler).

Olağanüstü Bölge Parti Konferansı'nın "Çıkış Perspektifi" şöyle özetlenmektedir:

"1)- Parti düşmanı niteliği çoktan ortaya çıkmış ve bugünkü varlığını Parti'nin içinde bulunduğu bunalımlı ortama bağlı olan revizyonist MK ile her türlü bağın hemen kesilmesi ve Parti'den hemen atılmaları.

2)- Revizyonistlerle gidilecek bir Konferans, Parti'nin mevcut sorunlarını çözecek bir Konferans değil, varolan sorunları daha da ağırlaştıracak ve Parti'nin çizgisini tasfiyeyi resmileştirecek bir konferans olacaktır. Çünkü MK ile gidilecek bir Konferans:

a)- Revizyonistlerin açığa çıkmasını engeller. Bunun yerine, yenilginin sorumlusu olarak gösterilen Partimizin programı resmi bir organ toplantısında teşhir edilecektir.

b)- Konferans'ta çıkacak siyaset, bugünkü çizginin daha ilerisinde katmerli bir sağ çizgi olacaktır.

c)- Kuruluşu bir kongre niteliğinde olan Partimizin ML temel programı tartışılacak ve revizyonistler tarafından ayıklar altına alınacaktır.

d)- Revizyonistlerin etkinliğinde geçecek olan Konferans'ta ML'lerin Parti'ye sahip

çıkma düşünceleri geniş yoldaş kesimine ulaşamayacaktır.

e)- Gerek cezaevinden, gerekse şu veya bu nedenlerden dolayı Parti ile örgütsel olarak bu aşamada ilişkisi bulunmayan birçok yoldaş, bu cananıcı sorunlar karşısında eli bağlı bir durumda olduğundan, Parti çizgisinin resmi olarak yapılacağı bir Konferans'ta tasfiye edilmesi karşısında etkisiz kalacaklardır. Bu durum, revizyonistler için avantajlı bir durum yaratacaktır. Bu aşamada mevcut duruma müdahale eden yoldaşlar çıktığında, MK revizyonistleri tarafından rahatlıkla olumsuzlukla damgalanacaklardır.

f)- Devrimcilikle ilgisi bulunmayan bazı namussuz unsurlar Konferansa alınarak itibarları geri iade edilecektir.

g)- Parti'nin bu duruma gelmesini sağlayan revizyonist siyasetin sahipleri yargılanmak yerine aklanacaklardır.

h)- Kişiler yine Konferans'ın üzerine çıkarılacak ve savunmaları ile birlikte niteliklerinin ortaya çıkması önlenecektir.

Kısacası bu nedenlerden dolayı, bugün Konferansa gitmeyi doğru bulmuyoruz. Hiçbir zaman Konferansı savunmayan ve Parti sorunu diye bir sorunu olmayan, bugünkü durumumuza gülerken dans eden revizyonistlerle birlikte Parti sorunlarını çözme hayal etmek, Parti'ye ihanet etmekten başka bir şey değildir. Kendilerini temize çıkaran ve hiçbir sorumluluğu kabul etmeyen Parti düşmanı burjuvalarla nasıl bir Konferansa gidebiliriz? Bu tür insanlarla birlik olmak demek, devrim için gözünü kırpmadan ölüme giden yoldaşlarımıza ihanet demektir. Dahası, bugüne dek bizi yitip bitiren bir çizgi ve bizleri sürekli olarak her türlü oyunlara, patron-ağa devletinin güçleri karşısında yalnız ve güçsüz bırakan ihanetçilerle nasıl bir arada bulunabiliriz?"⁽¹⁾

DABK'nın "Olağanüstü Parti Bölge Konferansı"nda "Önümüzdeki Görevler"de şöyle tespit edilmişti:

"1)- Bugünkü bölge organı tasfiye edilerek, yeniden bölge üst organı seçilmelidir. Seçilecek olan bu üst organ, diğer bölgelerdeki yoldaşlarla ilişki kurmalı ve Parti'yi merkezi yapıya götürmek için bir üst organ seçilmelidir.

Bu temelde oluşacak organın, yani bölgelerin iradesiyle seçilecek organın ilk görevi şu olmalıdır.

a)- Parti'yi merkezi yapıya ulaştırmak için gerekeni yapmalıdır.

b)- Bu organ, Konferansa dek Parti'nin sorunlarında yetkili olmalıdır (en üst organ olarak).

2)- Bölge organlarının iradesiyle yeni bir üst organ seçilene kadar, her bölgenin üst organı kendi bölgesinde yetkili olmalıdır.

3)- Oluşacak üst organ, Parti içinde ide-

olojik bir kampanya açarak, Parti'ye bağlı olmayan insanlara karşı gerekli tavrı takınmalıdır.

4)- Oluşacak bölge organları, iki yıldan beri Parti'ye aktarılmayan taze kan akıtmak için gerekeni yapmalıdır.

5)- Oluşacak bu organlar, Parti siyasetinde ve bölgenin sunduğu bu çıkış perspektifinde taviz vermemeli, buna bağlı olmayanlara karşı gerekli tavrı almalıdır."⁽²⁾

Her iki kesim kadrolarında derin bir subjektivizm içinde oldukları ve bu yüzden duruma hakim olamadıkları ortaya çıkmıştı. Yurtdışına Konferans'a gidenler; II. MK'nın "sağ oportünist" egemenliğini bertaraf etmeleri halinde, "kendilerinin bir parçası olan" DABK'nı ikna olacağını ve Konferans'ın iradesine boyun eğeceklerini hesaplamışlardı. DABK kadroları ise yurtdışında yapılacak Konferans'a "II. MK çizgisinin" hakim olacağını, Parti'nin görüşlerinin tasfiyesinin "resmi" bir platformda meşruiyet kazanacağını sanmışlardı.

Bu her iki sanı da doğru çıkmamıştı.

Yurtdışında toplanan "III. Konferans", II. MK'nın çizgisini, gerilla bölgesinin siyasi baskısının da etkisiyle mahkum etmişti ve Parti'nin temel görüşlerini esas olarak onaylamıştı. II. MK'nın teorisyenleri yenilgiye uğrayınca ayrılmışlardı. Yeni MK'ya Diyarbakır ve İstanbul cezaevlerinden bazı kadrolar da seçilmişti.⁽³⁾ DABK, "Parti'nin bir parçası ve önemli bir gücü" olarak belirlenmiş, MK'nın önüne güçlerin birleştirilmesi önemli görev olarak konulmuştu.⁽⁴⁾ Sonuç olarak; DABK için, kamuoyu önünde "birliğe" itiraz etmek güçlüğüle dolu bir şey olmuştu. Gerçi II. MK'nın "III. Konferans" kararları üzerinde doğal olarak bazı etkileri vardı, ama bunlar tali etkilerdi. Bu yüzden birliğe itiraz etmek, zorlama eleştirilere ve ayrıntıları abartmaya yolaçıyordu.

Öte yandan, "Konferansçılar"da sanılarında yanılmışlardı. "III. Konferans ve kararlarının sağ çizgiye karşı başarısı karşısında, DABK'nın Parti'ye katılacağı"ni düşünmüşlerdi. Ancak böyle olmadı. DABK, bu Konferans'ta, Parti iradesini temsil eden meşru bir toplantı olarak görmemeye devam etmiş, II. MK'nın veya YDB'nin "yeni bir toplantısı" olarak değerlendirmiş, seçilen MK'yı da "yeni II. MK" diye adlandırmıştı, üstelik bazı Konferans kararlarını da eleştirmeye başlamıştı. Parti programının "göz boyamak" amacıyla onaylandığını düşünüyorlardı. "Birlik" çağrısını ise "pratik içinde sizi görelim" diyerek yanıtlıyorlardı. Bu arada, Ocak 1988'de Kandira'daki 197. Piyade Alayı'nın baskınında yurtdışında yapılan Konferans teşhir edilmişti.⁽⁵⁾

Her bir kesim, ötekisinin kendisini feshederek kendilerine katılmalarını istiyorlardı.

Tabi bu gerçekçi bir tutum değildi ve çelişkiler durmadan derinleşiyordu. Tartışma üslubunda da giderek bir yozlaşma başgöstermişti. Yoldaşlıkla bağdaşmayan yakışsız tanım ve nitelermeler tabanda ve kamuoyunda üzüntüyle izleniyordu. "Konferansçı" kesim, örgütsel birlik konusunda daha esnek ve yapıcı davranmasına rağmen, gerillaların hemen hemen hepsinin DABK saflarında yer alması nedeniyle askeri güçleri zayıftı ve II. MK tavrını anımsatan bir pasiflik içindeydi. "Konferansçı" kesim, uzun süre daha çok kentlerde belirli bir üstünlük sağlamıştı, bu da giderek DABK lehinde sürekli değişmekteydi. Seçilen "III. MK'nın asıl yetkin kadroları hala cezaevlerindeydi, dışarda olanlar ise II. MK'nın gölgesini silecek güçte değillerdi ve zaten bazıları bir süre sonra istifa etmişti veya atılmıştı. 24 Mart 1988 Metris firarından sonra "Konferansçı" kesim durumunu biraz düzeltti ve karşılıklı "72 Programına sahip çıkma" yarışı başladı.⁽⁶⁾ Bu olumlu yarış, kaçınılmaz olarak bazı olumsuz sonuçlara da yolaçmıştır. Örneğin; "Konferansçı" kesim, bir yandan "silahlanmak" için amaçla-araçların uygunluğu konusunda ideolojik pragmatizme düşüp vahim bir hata yaparken (11), öten yandan da örgütsel açıdan yapıcı niteliğini yitiriyor, "birlik" konusunu "taktik" bir sorun olarak görmeye başlıyor ve MK III. Toplantısı'nda gündemden kaldırıyor. Öte yanda, DABK'da, silahlı mücadelenin sağladığı avantajlardan hareketle, sol hatalar yapıyor ve büyük kadro kaybına uğruyordu. III. Konferans sürecinde olduğu halde, bu dönemin siyasi ve örgütsel görevlerini küçümsüyor, yoğun "pratik"le üstünlük sağlama yolunu seçiyor, ideolojik sorunları dolaylı askeri eylemlerle çözmeye yöneliyor, yaygın bir askeri eylem çizgisi izliyordu. Kandira eylemindeki "Konferansçı" karşıtı sloganlar, Dersim'de burjuva basına verilen canlı gerilla görüntüleri bunu gösteriyor. Ocak 1988'de Kandira eylemine katılan önemli bazı kadrolar yakalandı ve Manuel Demir işkencede katledildi. Yine Ocak '88'de, Diyarbakır Dicle kırsalında MK Üyesi Seyfi Batar ve iki önemli kadro çatışmada yitirildi. 1989'da yine MK Üyesi, önemli bir gerilla komutanı Hasan Ben ve Yeter Koç Aliboğaz'da, 2 Şubat 1990'da Nazimiye Düzgün Baba Dağı'nda, içinde MK-SB Üyesi Hüseyin Demir'de olmak üzere 10 kişi imha edildi.

Bütün olup bitenler, tabanda, halk kitleleri arasında güçlü bir "birlik" istenci yaratmıştı. Herkes bu ayrılığı anlamsız buluyordu. Kitlelerin bu ısrarlı isteği her iki kesim üzerinde koşullandı. Birinci bir basınç yaratmıştı. Çünkü kitleleri bu konuda ikna etmeden örgütlemek imkansız hale gelmişti. "Birleşin, ondan sonra bize gelin" diyorlardı. Bu yüzden samimi olan da, elmayan da "birlikçi" olmak zorundaydı. Bu tartışmalara geçmeden önce, ayrılığın yarattığı örgütsel ve ideolojik tahribatın bazı vahim sonuçlarına değinmek gerekiyor. Her zaman olduğu gibi özdeş ayrılıklar, ideolojik bakımdan zayıf, tutarsız gezici mayınlara, kuşku ve gölgeli unsurlara büyük fırsat yaratır. Böyle durumlarda, ideolojik ve siyasi olarak yakın pozisyonunda olan örgütler arasında elektron akışı pek fazla yadigarırmaz ve bu yüzden çok etkili biçimde işler. Hele birbirinden adam kapma yarışı da fütursuzca işlerse, ortada örgüt ilkesi ve siyasi polise karşı uyanıklık diye bir şey kalmaz. Bu durum karşı-devrimci sızmalar için olağanüstü fırsatlar yaratır. Aynı zamanda karşılıklı birbirlerinin mahrem örgüt sırları sorumsuzca piyasaya sürüldüğü için, bu çok daha kolaylaşır. Bu süreçte, en gözde kimseler, karşı tarafa amansızca düşmanlık besleyen kimseler olur ve devrime kin besleyen kimseler için bundan daha iyi bir fırsat olamaz. Bu yüzden, ajan Engin Kaya'nın yaptıkları, ancak 7 Ekim 1988'de "Tuzla Köprüsü"ndeki katliamdan sonra ortaya çıkabilmişti.⁽⁷⁾ Müthiş bir "Kaypakçı" kesilen ajan Enver Doğru ise hiç farkedilmiyor bile; küçük bir araştırmayla çok önceden kolayca tespit edilebilirken, durmadan seçkin kadroların yok edilmesini sağlayabilmiş, onların yerine MK-SB'ye kadar tırmanabilmiş ve özellikle '94 ayrılığında Parti birliğini yeniden provoke ederek önderliği ele geçirmeye kalkışabilmişti!⁽⁸⁾

Birliğin "büyük bir iş" olması bu çağrışımardan ötürüdür. Evet "birlik büyük bir iştir"! Aynı şekilde ayrılık da "büyük bir iştir". Bu işlerde "oyun", "propaganda" vs. olmaz. Çünkü suları bulandırıp yeniden arıtmak gibi müşkil bir iştir bu ve bulanık sularda zararlı varlıklar gizlenerek her an Parti'ye ve halka zarar verebilirler...

"Konferansçı" kesimin, Konferans'tan sonraki birlik çağrısı, daha çok iltihak ("katılma") çağrısıydı ve gerçekçi değildi. Çünkü DABK artık "DABK" değildi. Doğrudaki gerilla örgütünün dışında ülkenin diğer yerlerinde ve yurtdışında büyük saflaşma olmuş ve güçlü "Konferansçı" kesimi aşmıştı. Artık ülke çapında ayrı bir örgütü ve "geçici" bir Merkez Komitesi vardı. Bu yüzden "Konferansçı" kesimin MK-Siyasi Bürosu, 13 Mart 1990'da bu sorunun "Birlik Konferansı" ile çözülmesi gerektiğini anladı ve bu kararı aldı. "Konferansçılar" kararlaştırılan "Birlik Konferansı" önerisine yanıt beklerken, DABK kesiminde kendi III.

Konferans çalışmalarını yürütüyordu. Aslında BKÖK yeni bir durumda, fakat DABK'nın yürürlükteki "red" kararının değişebilmesi için Parti'nin iradesini almak gerekiyordu ve bunun içinde Konferans'ın sonuçlanması lazımdı. Ancak gerçeği söylemek gerekirse, her iki kesimin önderliğinde kitelerin "birlik" dayatmasından dolayı "birlik" kararları almakla birlikte, buna yeterince inanmıyor ve bir nevi propaganda konusu olarak bakıyorlar ve "birlik taktiği" güdüyorlardı.

Neticede DABK kesimi III. Konferans'ını Haziran 1989 tarihli MK bildirisiyle duyurdu. Gerçi bu duyuruda "birlik" konusunda bir açıklama yoktu, ama aslında "birlik" konusunda da olumlu bir karar almıştı. MK'nın Haziran 1990 tarihli "TKP(ML)'nin Temel Programına Bağlı Tüm Güçleri Bir Kez Daha Örgütsel Birliğe Çağırıyoruz!" başlıklı belgesinde "birlik" çağrısını 5 madde halinde "Konferansçı" kesime bildirmişti. Bu çağrı "Konferansçı" kesimin Merkez Komitesi'nin eline geçtiğinde, MK 3. Toplantısı'nı yapmış ve "Geline aşamada DABK ile birleşme sorununu gündemden kaldırmış", "artık DABK'nın ML bir örgüt olmadığı" kararına varmıştı. Fakat bu çağrıyı, "ilke", "samimiyet" ve "ciddiyet" konusunda eleştirmekle birlikte kabul ettiğini ve "MK 4. Toplantısı'nda bir yanıt vereceğini" bildirmişti. Bu toplantıda DABK kesiminin "birlik çağrısı" değerlendirilmiş ve "şekilsiz, ilkesiz ve samimi-yetsiz birlik yapmaktansa, ilkel ayrı kalmayı tercih ederiz" diye bir yanıt vermişti. Aslında bu yanıt, (kendileri o kanıda olmasalar bile) kendi III. Konferans'larının iradesini çiğniyordu. Diyarbakır Cezaevi'ndeki kadrolar bu yönde uyarıcı bir tavır takınarak "kararın gözden geçirilmesini", aksi takdirde eleştirilerinin Parti'ye açılmasını istediler. Sonunda bu kesim 4. Konferans'ın eşliğine geldi ve bu süreç başladı. Bu sırada önemli sayıda kadro cezaevinden çıkmıştı ve bunlar birlik konusunda ısrarlıydılar. Doğrusu 4. Konferans, ya siyasi farklılıklarda getirerek birliği iyice zora sokacak, ya da tersi olacaktı. Birlik konusunda ısrarlı kadrolar, bu Konferans'ta, Parti görüşlerinin eleştirilmez onayını ve II. Konferans'ın düzelttiği Tüzüğün "birlik temeli" olarak kararlaştırılmasını, "seksiyon", "cephe" ve diğer konulardaki tartışmaların 72 Manifestosu lehinde kaldırılmasını istemişlerdi. Öte yandan, DABK kesiminin de "Kongre" çalışmalarını durdurmasını ve birlik sorunu bir çözüme bağlandıktan sonra ele alınmasını istemişlerdi.

"Konferansçı" kesimin 4. Konferans'ının sonuçları bekleniyordu. Ekim 1991'de bu Konferans sonuçları duyuruldu. Konferans sonuçlarını, "konferansçı" kesimin birlik görüşmelerini

yürüten temsilcisi, "birlik" görüşmelerinde DABK kesimini temsil eden kadrolara "müttefik" şeklinde bildirdi. Gerçek birlik için koşullar elverişli hale gelmişti ve kutlanacak bir müddet.

Fakat iş o kadar kolay değildi, birliğe karşı hile yapan, zorluklar çıkaran çevrelerde vardı. Nitekim daha görüşmeler başlar başlamaz, ilginç biçimde legal dergide, yeniden ayrılık öğelerini ön plana çıkartan eski bir polemik belgesi yayınlanmıştı. Halbuki kamuoyu önünde bu tür tartışmaların yapılmaması yönünde protokol kararı alınmıştı. Demek ki birlik çalışmasını provake etmek isteyenler hemen kolları sıvamışlardı. Bunun gerekçesinde "birleşmeden önce bir kez daha ayrılıklarımızı koyalım" dır. İyi de, bunun yeri legal dergi midir? Öte yandan bu dönem çok kritik bir dönemdir; sorunun gizli ve son derece güvenlik içinde yürütülmesi gerekiyordu. Nitekim o sıralar Devrimci-Sol'a karşı yürütülen kadroları imha hareketi, ne kadar dikkatli olmak gerektiğini göstermeye yetti. DABK adına birlik görüşmelerini yürüten temsilci, bundan sonraki görüşmelerin kırsal alanda ve iki kesimin tam yetkili temsilcileri tarafından yürütülmesi gerektiğini belirtmiş ve görevini başka yetkililere devretmişti. Ne yazık ki, bir süre sonra görüşmeler yurtdışındaki yeni temsilcilere verilmiş ve onlarda eski ahval üzere birlik sorununu akamete uğratmışlardı. (Bunun üzerine, görüşmelerin tekrar ülkede yürütülmesine karar verilmişti). Bu birlik karşıtlarını daha da öfkelen-dirmiş ve birlik aleyhtarı yayınlar hız kazanmıştı. Örneğin, Türkiye'deki DABK kesimi temsilcileri, "konferansçı" kesimin 4. Konferans sonuçlarını birlik için daha olumlu bulurken, yurtdışında yayınlanan İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 94. sayısında bu konferanstan "Olumsuzluğun Olumlandığı Konferans" diye söz edilmişti ve bununla da yetinilmemiş aynı yazı Şubat-Mart 1992 tarihli Halk Demokrasi'si'nin 13. sayısında da tefrika edilmişti. Halbuki aynı sırada "Birlik Komisyonları", birlik konusunda oldukça mesafe katetmiş ve zaten bir ay sonra (Nisan '92'de) birliği gerçekleştirdiklerini kamuoyuna duyurmuşlardı.

Birlik sorununa güçlük sadece DABK kesiminin "red"çi unsurlarından gelmiyordu, diğer kesimden de küçük hesaplar peşinde olanlar ve güven sorunu yaratan kimseler vardı. Sonuçta bütün hatalarına rağmen devrimci bir iş başarılmıştı. Artık "birlik oyunu" sona ermiş, birlik için en büyük adım atılmıştı. Fakat bu sadece ilk adımdır, gerçek birlik, bu yeni sürecin başarı ile yürütülüp yürütülmeyeceğine bağlıydı... ●

-SÜRECEK-

DİP NOTLAR

- (1)- Gerilla bölgesindeki Parti Bölge Komitesi, delegeleri Konferans'a toplamak, güvenlik ve diğer çalışmalar için iki grup oluşturmuştu. Konferans'ın toplanma zamanı geçtiği halde, başta yurtdışı delegeleri olmak üzere bazı delegeler henüz bölgeye ulaşmamış ve bilgi de alınamamıştı. Daha sonra "Yurtdışı Konferansı'nın henüz bitmediği için gecikildiği" haberi ulaştı. Bu konuda haber almak üzere bekleyen 9 kişilik bir grup, 1 Ağustos 1986'da Ovacık'ın Topuzlu ve Mamuşağı mevkinde saldırıya uğradı ve tamamen imha edildi. Bu kez ülkede "Konferansın toplanamayacağı", "Batı'daki delegelerinde aynı görüşte oldukları" bildirildi. Halbuki Batı delegeleri öyle düşünmüyorlardı ve bölgeye geldiler. Meçhur kalınca yurtdışı delegeleri ile istifa etmeyen MK'nın bazı üyeleri de geldi. Fakat hükümet, Konferans'ın toplanacağı bölge hakkında yoğun çalışma yapıyordu, çok bilgi elde etmiş, Konferans'ı basmak için büyük hazırlıklar yapmıştı. Kadroların Konferans üzerinde yoğunlaşması ve görev alması nedeniyle bölge örgütlenmesi de adeta durmuş, bilgi ve istihbarat bakımından düşman üzerindeki inisiyatif iyice kaybedilmişti. Neticede 21 Kasım '86'da havadan desteklenen bin kişilik bir askerî operasyonla 7'si delege 9 kişi daha şehit edildi.
- (2)- "Konferansçı" kesim MK-SB'nin Diyarbakır Cezaevi'nden gelen bir mektuba verdiği yanıt. 1990 Aralık tarihli Komünist Dergisi 20. sayısı, sayfa: 21-22'de.
- (3)- Bu tavır değişikliğinde İstanbul cezaevlerindeki kadroların yazdığı mektubun etkili olduğu görülüyor. O mektupta "Parti'nin bölünmemesi" için yurtdışındaki Konferans'a gidilmesi yönünde DABK kadrolarını ikna etmeye çalışıyorlar.
- (4)- DABK, Eylül 1987, "Olağanüstü Parti Bölge Konferansı Raporu"; sf:46.
- (5)- Aynı Rapor, sf: 51-52
- (6)- Aynı Rapor, sf: 55
- (7)- Cezaevlerinden "3. MK'ya" seçilenlerden Diyarbakır Cezaevi'ndeki bir kişi bu "güvene" teşekkür etmiş, fakat "3. MK" üyeliğini kabul etmemiş, ayrıca iki kesimi de ML görmüş ve birleştirmek için çaba göstermeye karar vermişti. O'nun bu tavrını her iki kesimde "ortayolcu"lukla eleştirmişti.
- (8)- Yurtdışında yapılan Konferans'ın Ekim '87'de bu konuyla ilgili yayınlanan kararı şöyledir: "Konferansımız 1 Nolu Bölge'de Parti'ye bağlı silahlı güçlerin ayrılık ilan etmelerini her yönüyle değerlendirmiştir. Konferans, bu güçlerin Parti ile yeniden birleşmeleri, Konferans ve O'nun seçtiği III. MK'yı tanımları için soruna sorumluluk ve sabırla yaklaşılmasını, bu güçlerin iknası için yoğun bir çaba gösterilmesini, III. MK'nın ilk ve en önemli görevi olarak görmektedir." (Komünist, sayı: 13, sf: 42)
- (9)- Kandıra eyleminde "Konferansçı" kesim teşhir eden sloganlar nedeniyle, bu kesimin Merkez Komitesi, "DABK"

kesimine karşı sert bir bildiri yayınladı. Bu bildiride "DABK" dan "12 Eylül sürecinin yenilgi artıkları" diye söz ediyor ve "DABK'nın şefleri GKK şefleri gibi ihanetçi olacaklar", "DABK'nın varlığı düşmana karşı değil, bize karşıdır" diyorlardı.

(10)- Bu sırada cezaevlerindeki kadrolar sınıf mücadelesine katılmak için dikkatlerini firar eylemleri üzerinde yoğunlaştırmışlardı. İlk Diyarbakır'da PKK kadrolarıyla birlikte bir tünel hareketi başlatılmıştı, fakat başarısızlığa uğramıştı. Daha bu tünel açığa çıkmadan Metris'de de benzer çalışma başlatılmıştı. Metris'deki eylem başarıya ulaştı ve 19'u TKP(ML), 4'ü DY, 3'ü TDKP ve 2'si PY tutsakları olmak üzere 29 kişi firar etti. Bunların arasında "III. MK'ya" seçilenler de vardı ve büyük çoğunluğu "Konferansçı" tarafta yer almıştı.

(11)- 1994 aylığında Parti içine sızmalara da etkisiyle belirleyici bir etki kazanan çirkin "ticaret" olayı bu koşullarda olmuştu. Aslında bu işe bulaşanlardan iki eski kadro, sınıf mücadelesinde saygın yeri olan değerli iki kadrodur ve böyle bir hataya düşmeleri şaşırtıcıdır.

(12)- 1978-80 yıllarında İstanbul Kartal Lisesi'nde okuyan Devrimci Kurtuluş adlı örgütün sempatanıdır. 1984'te Parti'ye yaklaşıyor, 1986'da polislin icazetiyle "aktif"leşiyor ve İsmail Adalı'nın denetiminde bir sempatan hücrelerinde faaliyet gösteriyor. 7 Ekim 1988'de, polis ile işbirliği yaparak Tuzla Köprüsü'nde; İsmail Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Sevgülünar ve Reha Şen'in katlini sağladı. Bu olaydan sonra İsmail Oral'ın yürüttüğü bir soruşturmada, durumu önemli ölçüde açığa çıktı ve kısa süre sonra da basına yansıdı. Daha sonra Dev-Sol tarafından yakalanarak öldürüldü.

(13)- "Laz Nihat" namıyla Onlu Enver Doğru, 1978'de Almanya'da örgüte sızmış, 12 Eylül darbesinden sonra Türkiye'de faaliyete başlamıştı. 1983'te İstanbul'da A.H. Akgün'ün yakalanmasına yolaçmıştı. 21 Kasım 1986'da 7'si Konferans delegesi 9 kişiyi katlettiyor, 1987 ayrılığında sonra DABK kesiminde üyeliğe başvuruyor ve MK tarafından kabul ediliyor. Kandıra olayında Baba Erdoğan'ın yakalanması üzerine O'nun yerine MK'ya alınıyor. 1989-90'da Sağmalcılar Cezaevi'ndeki tünel faaliyetini ele veriyor. 16 Eylül 1990'da Baba Erdoğan'ı Almus Karakol baskınında arkadaşları vurarak, ormanda ölüme terk ediyor ve gizliyor. Birlik sırasında GBMK'da yer alıyor.

Ancak ortaya çıkan bazı belirtilerden hareketle, Cüneyt Kahraman'ın önderliğinde; 1996 yılında yapılan Kongre Hazırlık Konferansı, "Karşı-Devrimci Hücre"nin sorgulanmasına dönüştü ve Laz Nihat'ın Parti'deki bu hücrenin birinci derecede sorumlusu olduğu belirlendi. Parti'ye, tespit edilenlerin de ötesinde çok zarar vermiş olabileceği düşünülüyor.

Hakim sınıfların kapsamlı saldırılarına karşı tavır

fiili olmak zorundadır

İşçi sınıfını, kamu emekçilerini, tarım sektöründeki tüm çalışanları ve bu alanlardaki üreticileri, çiftçileri vb. gibi geniş halk kesimlerini etkisi altına alan siyasi iktidarın ekonomik ve demokratik hak gaspları saldırıları, yaşamın her hücresinde olumsuzluklar hanesini büyütürken sürmektedir. Geline süreçte (geçmişten bugüne de hep böyle olmuştur) hakim sınıflar derinleşen ekonomik buhranın yükünü emekçi halkların sırtına yükleyerek kendi çıkarları için "olumlu" sonuçlar elde etmenin uğraşındadırlar.

Hakim sınıfların bu uğraşlarının ve politik yönelimlerinin pratikteki en özünü ifade eden ezilen sınıf ve katmanların tüm değerlerine, yaşamsal haklarına kapsamlı ve kurumsallaşmış bir saldırıdır. Deyim yerindeyse IMF ve Dünya Bankası patentli ekonomik politikaları, toplum ekonomisi (akabinde demokratik) bir sindirme hareketiyle karşı karşıyadır. Yönelen bu saldırıların günümüz özgürlüğünde yarattığı tablo halklarımız açısından ne denli büyük bir tehdit ve tehlike ise bu kapsamlı saldırılarla elde edilecek başarı ve yaratılan zemin üzerinden yakın gelecekte devreye sokulacak yeni yeni yönelimlerin yaşama geçirilmesi manasında da ciddi bir tehlike ve tehdit bağrında barındırmaktadır. Yaşamış süreçler, yaşamsal pratiğiyle bir gerçeği açıkça göstermiştir: Ülkemizde (sosyo-ekonomik yapı gereği) ekonomik kriz

sürekli ve gelinen aşamada daha da derinleşmiştir. Hakim sınıflar açısından bu krize müdahalenin tek yöntemi vardır.

O da geçmişten bugüne süregelen tarz olan, geniş halk kesimlerinin ekonomik haklarının gaspıdır. İligine kadar sömürülerek gaspedilen değerlerin kendi çıkarlarına göre konumlandırılmasıdır. Söz konusu ilişkiden dolayı sistem hep kriz ürettiği için, kendisini ayakta tutmanın araçları her seferinde çeşitli yöntemlerle halka yüklenmek ve yönelmek olmuştur/olacaktır. Başka bir ifadeyle, hakim sınıfların aşırı kar hesapları üzerinde şekillenen, akabinde bu temel anlayışlarının yegane koruyucusu durumundaki sistemlerinin olumsuz sonuçlarını halka yüklemek için atılan politik adımları, "ezilen kitlelerin her türlü yaşam hakkına yönelmek mübahdır" felsefesiyle bütünleşmekte ve insani değerler, doğal değerler dahil emekçilerin tüm haklarının (çalışma koşulları, üretim değerleri, sosyal, demokratik hakları) çignenmesinde somutlanmaktadır. IMF ve DB'nin verdiği ultimatonlar doğrultusunda hareket eden siyasi iktidar, acı reçeteler içeren yığınlarca dayatmalara hergün bir yenisini ekleyerek adeta terör estirmektedir. Özelleştirme, ücretleri düşürme, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesiyle sosyal hakların ortadan kaldırılması, çiftçi üretiminin taban fiyatının düşük tutulması, tarımda sübvansiyonların kaldırılması, çığ gibi artan işsizlik, ardi arkası kesilmeyen zamlar,

trajedik maaş artışlarıyla izlenen ücret politikaları, vergi yasalarındaki değişikliklerle rantiyecilere sunulan muazzam olanaklar paralelinde, halkın cebindeki her kuruşun vergiye tabi kılması vb. gibi yönelimler "devletin ve milletin çıkarı" demagojisiyle adeta topluma kanıksatılmak istenmektedir. Kuşkusuz ki, bu politikaların hizmet ettiği bir çıkar mercii vardır. Ama bu çıkar mercii ezilen sınıf ve katmanların değil, başta emperyalist haydutlar olmak üzere, onların ülkemiz koşullarındaki işbirlikçileri ve siyasal-sosyal dayanaklarıdır.

Özcesi sorun hakim sınıflar açısından net konulmuştur. Bu ezilen sınıf ve katmanlara topyekün bir yönelimdir. Varolan sömür, baskı, şiddet ağlarının, kendi çıkarlarına denk düşecek şekilde daha da kurumsallaştırılmasıdır. Bunları en yalın yansıması olarak, emperyalist tekelin kar hadlerine denk düşecek şekilde, uluslararası sermayenin tüm yönelim politikaları eksiksiz bir biçimde ülkemizde uygulanmakta, bu politikaların en olumsuz sonuçları ezilen geniş katmanların sırtına yüklenmektedir. En son IMF ile imzalanan "yakın izleme" anlaşmasının hükümlerinin ülkemiz siyasal iktidarınca eksiksiz uygulanmasının bariz sonuçları ortadadır. Kamu emekçilerine uygulanan (%20'lik "artışla") sefalet ücreti, TİS'ler kapsamında olan ya da olmayan tüm işçi sınıfına karşı izlenen genel bir ücret artışı politikası haline gelmiştir. Tarıma yönelik politikalar milyonlarca üreticiyi tam bir yi-

kıma uğratmaktadır. Başta fındık ve pamuk olmak üzere çiftçinin üretimine uygulanan taban fiyat, tam bir kıyımı ifade ediyor. Yine IMF'nin bütçe açığı artabilir, "Tarım ürünlerine verilen desteği kesin" talimatı doğrultusunda sübvansiyonlar tamamıyla kısıtlanmış haldedir. Kısacası sistem kendi çarkında çiftçinin ürününü talan etmekte, bu kanallar içinde teleci-tüccar ağına büyük meblağlarda sağladığı karlar eşliğinde, bütçe borç faizlerine gerekli olan trilyonları aktarabilmektedir.

Devamında özelleştirme, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm ezilenlerine yöneltilmiş bir silah halinde sınır tanımaksızın çalışanların ve üreticilerin yaşam düzeyini olumsuz zeminde altı-üst eder haldedir. En son POAŞ'ın özelleştirilmesi örneğinde olduğu gibi, gerek uygulama aşamasındaki olumsuzlukları ve gerekse sonuçları ile acı gerçekleri yaşatmaktadır. Kamuya ait kurumlar IMF, Dünya Bankası ve ülkemiz hakim sınıflarının karşılıklı uyumları sonucu hak, "hukuk" tanımsız emperyalist tekelere peşkeş çekilmektedir. Hakim sınıfların özelleştirmede olan ortak paydalığı, Türkiye'nin imza atarak teslimiyeti tescillediği MAİ ve MİGA belgeleriyle adeta tam bir final aşamasına gelmiştir.

Kısaca vurgusunu yaptığımız bu yönelimlerden çıkacak sonucu yinelemek gerekirse, hakim sınıfların içine düştükleri ekonomik krizi en azından hafifletmek için kendileri açısından halkın değerlerini gaspetme politikalarını net koymuşlardır. Sorunun bir yanı olarak, siyasal iktidar ve onun yönetim organlarıncı hayata geçirilen siyaseti ve bu siyasetin hizmet ettiği sınıfları yorumlarken, sorunun bir diğer yanı -ki en önemli boyutudur- işçi sınıfı ve diğer ezilen katmanların ölüm fermanını içeren bu ekonomik "önlemlere" karşı konulacak tavrıdır. Ve bu tavrın işçi sınıfı ve diğer ezilen kesimlerin kendi sınıfsal çıkarlarını en üst zeminden ifade edip savuşturan araçları ve siyasal amaçları ile olan bağdaşığıdır. Meseleye bu açıdan bakıldığında zaman, hakim sınıfların halk katmanlarına düşmanlığını tescilleyen net tavırları ve yönelimleri karşısında, özelden işçi sınıfının genelde de tüm çalışan kesimlerin net bir duruş sergileyip, bu duruşlarını kendi çıkarları doğrultusunda eyleme döktüklerini söyleyemeyiz. Ve can alıcı olan nokta da burasıdır.

Bugün kamu emekçilerinin %20'lik sefalet ücretine karşı ortaya koyduğu tepkiden tutulmuş, özelleştirmenin gerçekleştirildiği ve gerçekleşmesi için adımların atıldığı bir süreçte, daha genel bir ifade ile bir kasırga gibi toplumu etkileyen bu ekonomik saldırılara karşı, işçi sınıfı ve

diğer çalışan kesim gereken tepkiyi gösterememektedir. Cılız da olsa gelişen tepkiler işçi sınıfı açısından sonuç alıcı olmayan bir zeminedir. Çünkü sözkonusu tepkiler, fiili eylemlere dönüşüp, üretimden gelen güç olmaya sisteme ve onun yönetim kurum ve kanalları üzerinde bir yaptırım olma biçimine büründürülememektedir. Özelleştirmeye karşı geliştirilmeye çalışılan tepkilerin niteliğinden hareketle soruna yaklaşımımızı somutlamak gerekirse; özelleştirmeden ciddi anlamda zarar gören ve bu zararı aktif bir tavırla sisteme yönelmesi zorunlu olan işçi sınıfı ve çalışan kesimlerin hareket tarzı, özelleştirmenin biçimi, nasıl bir yöntemle hayata geçtiği, yasalara uygun olup olmadığı, karları mı zararları mı sattığı vb. gibi bir mantığın üzerine oturtmamalıdır. Bu tamda hakim sınıfların istediği ve tartışarak toplumsal dinamikleri o yönlü sevk etmeye çalıştıkları bir tarzıdır. Yani işçi sınıfının gelişen tepkisini, düzen içine çekmenin araçları haline bu tür yaklaşımlar kolay kayar. Özelleştirmenin "hukuka" uygun olup olmadığı sistem sahipleri için çok şey ifade etmeyeceği gibi, "hukuka" uygun yapılsada mevcut sistem içinde bu "hukukun" hangi sınıflara hizmet ettiği ortadadır. Ülkemizdeki "hukuk" sisteminin tıkanıp ve artık çıkarını koruduğu hakim sınıflara hizmet veremediği boyutu gözönüne alınırsa, işçi sınıfının ve diğer sömürülen katmanların böyle bir zemin üzerinde hak arama "eylemi" gerçekleştirmeleri ne derece sonuç alıcı olabilir. Bu tamda komprador feodallerin çıkarlarının en üst tarzda ifadesi olan yasalarının içine gelişen tepkiyi hapsedmektir, pasifizeye uğratmaktır. Bunu bu şekilde belirlerken, bunun teşhir amaçlıda olsa, bu tür mücadele yöntemlerinin kullanılmayacağı anlamına gelmediğini de ortaya koymamız gerekir. Önemli olan bu tarzın esas mücadele aracı haline getirilmemesidir.

Açık ve kanıtlanmış bir durumdurki, bugün işçi sınıfının gelişen tepkisini fiili eylemlerden uzaklaştırıp, düzen içine entegre edilen araçlara büründürülmesi, işçi sınıfının başına önderlik adına çöreklenmiş sendika ağalarının, kendi misyonlarını sisteme karşı yerine getirmelerinin bir sonucudur. Sonuç sendika ağalarının mantık silseleri içinde yorumlanıp, hizmet ettiği sınıfla bağlantısı kurulduğunda, bunun işçi sınıfı ve diğer emekçilerin çıkarlarıyla bağdaşır bir yanının olmadığını görürüz. Ki sözkonusu sendika ağaları ve işçi sınıfının başında bulunan kastlaşmış sendikal bürokrasi, işçi sınıfının sınıf karşıtı olan hakim güçler kadar bir düşman olma konumundadırlar. Burjuvazinin önemli yönetime ve yönlendirme dayanakları haline gelmiş bir "sendikal" tarz, yıkılması, parçalanması gereken bir tarzıdır ve işçi sınıfı bu tarzın dışındaki bir duruş, aynı zamanda araçlarla kendi eylemliklerine sürece müdahale edici biçimde yön vermeleri önemlidir.

Sözkonusu önem, saldırıların yorumlanmasında, saldırıların niteliğinin belirlen-

mesinde ve akabinde buna karşı geliştirilecek tepkilerin biçim ve yönteminin bu doğru sonuçlar üzerinde belirlenip yaşama geçirilmesiyle anlam kazanacaktır. Bundan hareketle; öncelikle tüm saldırıların siyasi ve ideolojik temelleri irdelenmeli ve uygulanan ekonomik politikaların sonuçlarının, burjuva ideolojileri, siyasi iktidar sahipleri ve kurumlarının söylediği gibi olmadığı açık bir biçimde teşhir edilerek karşı çıkılmalıdır. Karşı çıkışın biçimi esasta fiili olmazsa, bu gerçekte hiçbir anlam ifade etmez. Çünkü fiili olmayan her eylem biçimi:

Birincisi; hak almaktan ve alınmış hakları korumaktan, mevzileri sağlamlaştırmaktan uzaktır.

İkincisi; fiili olmayan biçimde, çalışan kesimlerin üretimden gelen güçlerini hak arama ve alma mücadelelerine kanallandırmaları olanaksızdır.

Üçüncüsü; tabanın kendi sorunlarını sahiplenip fiili bir süreç yakalayamaması, önderlik adına her türlü burjuva kokuşmuşluğunu, teslimiyetini, pasifist-reformist anlayışını temsil eden sendikal bürokrasinin varlığını sürdürmesi engellenemez, mücadele önündeki barikatı kaldırmaz.

Dördüncüsü; sınıfın mutlak bir şekilde alması gereken politik bilinç sıçraması, geniş kesimlere kavratılması ve sorunlarını sahiplenmesi yaratılamaz.

Bütün bunların en derli toplu ifadesi şudur: İşçi sınıfı ve geniş halk katmanlarının hak arama, düzenin saldırılarına karşı barikat olma, devamında bu mücadelesini sistemi hedef haline getiren en üst örgütlülük biçimine (proletarya partisine) kanallandırmaları, ancak ki, fiili tarzda örgütlenen ve geniş katılımlar sağlanan bir eylemlilikle olanaklı olabilir. Bu fiili biçimi desteklemek içinde, burjuvazinin kendi yasalarını ve huku-

kunu tanınamazlığında uygun araçlarla teşhir edilmesi tabiki yadsınmaz. Ama bunu bir araç olarak kullanmak adına, ezilen sınıf ve katmanlar, en basit ekonomik-demokratik hak arama mücadelesini düzenin yasalarının kalıbına dökerlerse, burada işçi sınıfının ve diğer emekçilerin kendi çıkarlarına hizmeti değil, sınıf karşıtlarına bir hizmeti sözkonusu olacaktır.

İşçi sınıfı ve sistemin hedefleri kapsamında bulunan diğer ezilen katmanların kendi çıkarlarına uygun fiili eylem biçimindeki mücadelesini bir zorunluluk olarak belirlerken, bu fiili tarzda kendi içinde bir örgütlenme sistematiği gerektirmektedir. Bu örgütlenme iki anlamıyla önem arzeder. **Birincisi;** fiili eylemlere önderlik edecek olan çizgidir. Mevcut sendikal bürokrasi ve sarı sendika ağalarının önderliğinde, eylemlerinde iyi bir nitelik tutturmak olanaksızlaşmıştır. Bunun çözümü tabandaki hareketliliğin, militan ruhun ve sorunlara kendi sınıf çıkarı doğrultusunda sahip çıkma bilincinin önderliğin iradesine taşınması, önderlik ile bütünleştirilmesidir. Böyle bir iradenin varolması ya da yaratılmasını **TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, DISK** gibi konfederasyonlardan beklemek boş bir hayalden öteye gitmez. En son işçi sınıfının işletmeler övgüsünde başlattığı grev ve eylemlere (Buca Belediye işçilerinin grevi, Ankara Büyükşehir Belediye işçilerinin grevi, işten atılan **TÜMTİS** işçilerinin haklı eylemlerine devletin militarist güçlerinin fiziksel müdahalesi, ABD'üslerinde çalışanların koyduğu haklı mücadele eylemi vb. gibi) tavrı ortadadır. Dost pazarda görsün misali, cılız ve eylemlerin hedeflerine yönelmeyen, devletin politikalarını teşhirden uzak basın açıklamalarıyla bir yetinme vardır. Bunun anlamı, sözkonusu konfederasyonların işçi sınıfının çıkarlarını ifade etmekten, bu çıkarları doğrultusun-

da işçi sınıfının örgütlü gücünü eyleme dökmekten uzaklaşmaktır. Sendikal bürokrasinin duruşunun bu denli açık olduğu bir ortamda işçi sınıfının ve diğer çalışanların bu sendika ağalarının inisiyatifinde hak arama mücadelelerini yürütmeleri sınıfsal çıkarlarına ihanettir. **Çözüm;** sistemi ve sendikal bürokrasiyi hedefi haline alan taban örgütlülüğü ve bu örgütlülüğün koyduğu eylemlerin sınıfın önündeki tüm engellere yönelmesidir.

İşçi sınıfı eylemlerinde sistemi ve sistemin tüm sosyal-siyasal dayanaklarını hedefi haline getiren bir çizgide seyretmesi, ardından özellikle günümüzde hangi içerikli eylemlerin somut duruma çözüm olacağı sorusuna cevap aramamızı gündeme getirecektir. Sınıf açısından bu sorunun cevabı da net konulmalı ve bu sonuç doğrultusunda eylemler yaşama geçirilmelidir. Süreç açısından yaşama geçirilmesi zorunlu olan fiili eylemlerin örgütlenmesinde önemli ikinci ayak olan eylem tarzlarını ve amaçlarını belli başlı şöyle sıralayabiliriz.

a)- Sistemin sınıfa ve diğer katmanlara yönelen saldırılarını geri püskürtme, saldırılara barikat olma eylemlilikleri: Geniş halk kesimlerine düşmanlıkları tescillenmiş düzen sahipleri, sınıfın örgütlenme, TİS ve grev hakkı, sosyal hakları gibi tüm yaşam standartlarını yok etmektedir. Özelleştirmeler sonucu işten atılan işçi sayısı binlerle ifade edilmekte ve işsizlik çılgın gibi büyümektedir. IMF'nin istemi üzerine ücretler %10, %20 gibi komik artışlara endekslenmiştir ve tüm sektörlerde aynı politika izlenmektedir. Grev haklarına çeşitli "güvenlik" nedenleri bahane edilerek yasaklanmaya getirilmektedir. Özcesi işçi sınıfının önüne bir bataklık sürülmekte ve bu bataklığa mahkum edilmeye çalışıl-

maktadır.

Bütün bu saldırıları geri püskürtmek, uygun araçlarla sisteme yönelmek için harekete geçmek, üretimden gelen güç dahil tüm yeteneklerini bu eylem alanlarına seferber etmek işçi sınıfı ve diğer çalışanlar için bir zorunluluktur. Özelleştirme kapsamına alınan ya da özelleştirilmiş sektörlerde işten atılmış işçiler dahil, tüm potansiyel işçiler işyerlerini terkmemeli, fiili bir işgalle haklar savunulmalı, saldırılar göğüslenmelidir. Aynı biçimde tek tek işletmelerde veya bölgesel tarzda grevlerle üretimden gelen güç alanlara dökülmelidir. Bu eylemlere karşı da siyasi iktidar sahipleri militarist güçleriyle ve ideolojik propagandalarla saldırıya geçeceklerdir. **Deri işçileri ve TİM-TİS işçilerinin** eylemlerine karşı devletin bu yönelimini açıkça görebilmekteyiz. Bu, faşizmin doğasıdır ve direnç gücümüzü yokeden bir öge olarak ele alınmalıdır. Biliyoruz ki sistem, çiçekler ve ricayla haklarımızı vermeyecektir. Bugüne kadar kazanılmış tüm haklar; bedeller ve kan-can pahasına yaratılmıştır. Ve bugün bu bedellerin ödenmesi göze alınmazsa gelen saldırıları göğüsleyemez, varolan mevziler kaybedilmiş olur. Tarihsel deneyimler ve mücadeleler üzerinden elde edilmiş haklara karşı tarihsel sorumluluk, varolan ve kazanılmış mevzileri hep daha ileriye götürmek ve en sonunda okun sıvırı ucunu sisteme yöneltmek, kazanım için olmazsa olmazdır. Bu perspektife, siyasi iktidar sahiplerinin saldırılarında sınır tanımadığı bir dönemde, özellikle ve en basitinden savunma amaçlı bir barikat örmek, suskunca kabuğuna çekilmekten çok ileridir. Ülkemiz topraklarında, bunca keşmekeşliğe rağmen bu adım cıvız atılmaktadır. Bu işçi sınıfının bir olumsuzluğu olup, düzenin saldırılarının önünü habire açmakla özdeşir. Saldırıların önünü kesmenin ve bunu karşı saldırıya dönüştürmenin tek etkileyici yöntemi tavır almaktır. Süreç işçi sınıfından bunu beklemektedir.

b) - Hak alma eylemlilikleri: İşçi sınıfı kendi gündemini ve hareket tarzını, sınıf karşıtlarının politikalarına endekslerse, burada eylemleriyle kazanılmış statüsünü korumaktan öteye gidemez. Bu biçimi aşmanın yolu, işçi sınıfı ve diğer çalışanların, kendi siyasal gündemleri doğrultusunda, hakim sınıflara karşı kazanılmış hakları daha da ileri taşımalarıdır. Çalışma koşullarının daha da düzeltilmesi, ücret artışının insanca yaşam koşulu düzeyine çıkarılması, çalışma saatlerinin düşürülmesi, sosyal hakların genişletilmesi vs. vs. gibi bir tarzla, sınıf kendi gündemini hakim sınıflara dayatmalı ve mücadelesini iktidar sahiplerine karşı bir saldırı niteliğine büründürmelidir. Ezilenler açısından asıl kazandırıcı olan budur. Aynı biçimde siyasi iktidarı sarsan, onu ezilenlerin gücü karşısında çaresiz bırakan bu eylem tarzıdır. Her şeyden önce özünde savunma amaçlı değil, saldırı amaçlıdır. Bu da işçi sınıfının mücadelesinde ve bu mücadelenin düzenin esas sahiplerine yönelmesinde niteliksel bir sıçramadır. Kamu emekçi-

lerinin 9 yıllık mücadelesi buna en bariz örnektir. Sendikalaşma hakkıyla gündemleşen mücadele militan bir tarzda gelişmiş ve bugüne gelmiştir. Gelinen aşamada bazı düzeniçi anlayışların, kan-can pahasına bugüne taşınmış bu mücadelenin yarattığı potansiyelin üzerinde parsel toplamaları, mücadeleyi denetimine alıp pasifize etme tehlikesi olsada, ortaya çıkışı ve gelişimi ile kamu emekçilerinin hareket tarzı, bir hak alma eylemliliğine tekabül etmektedir. Ülkemiz topraklarında bu tür eylemlilikler istenilen düzeyde yaşam bulamamaktadır. Burada en ciddi eksiklik, başta proletarya partisi olmak üzere, radikal devrimci örgütlerin sınıf içinde bir etki yaratamaması ve gündemi doğrultusunda yönlendirememesidir. Sorun böyle olunca, sınıf kendi gündemini yaratamamakta, kendi gündemi çerçevesinde saldırıya geçememekte ve burjuvazinin oluşturduğu gündeme veya saldırıya etkisiz savunma varlı bir eylemde kalmasının sonucunun doğmasına neden olmaktadır. Sonuç; işçi sınıfı açısından her yönlü olumsuzdur. Sınıfın kendi gücünü ortaya çıkarmasında, kendi gücüne güvenmesinde, yaratıcılığında, örgütlülüklerini sahiplenme ve geliştirmede istenilen düzeyi yakalayamaması sayılabileceğimiz belli başlı olumsuzluklardır.

Hak arama eylemliliklerinin esas kapsamını bu biçimde belirlerken, işçi sınıfının bu eylemde dönemsel manevralar yapamayacağı, hep saldırı mantığıyla bir eylemlilik çizgisi tutturacağı sonucu çıkarılmamalıdır. Nasılkı savunma amaçlı düzen saldırılarını püskürtme eylemlilikleri kendi içinde bir saldırıyı barındırıyorsa, saldırı amaçlı hak alma eylemlilikleri de kendi içinde bir savunma yönü taşımalarıdır. Somutun ve özgölün değerlendirilmesine paralel olarak, sisteme karşı olması temel alınması koşuluyla, uygun tarzda hangi taktiğin hangi dönem öne çıkarılacağı hesaplanır, ona uygun konumlandırılabilir. Özde kaçırılmaması ve esnetilmemesi gereken temel husus işçi sınıfının kendi gündemi ve siyasal hedefi ile hakim sınıflara karşı güçlerini eyleme dökmele-ridir.

Yoğun saldırıların olduğu böyle bir dönemde, karşı koyuşu hak arama perspektifiyle güçlendirmek ve karşı saldırıya dönüştürmek, daha da kazanımlı olacağından, ülkemiz topraklarında bu tür eylemliliklerin hayata geçirilmesi gerekmektedir. Aktif ve fiili savunma, bu tarzda aktif ve fiili saldırıya dönüşebilir.

c) - Dayanışma eylemlilikleri: Bu tür eylemlilikler işçi sınıfı ve diğer çalışanlar açısından iki türlü önemlidir:

Birincisi; örgütlenen karşı koyuşların güçlü kılınması.

İkincisi; sistemin böl-parçala-yönet mantığına ve olası eylemlerin grev kırıcı vb. gibi etkenlerle alını boşaltmalarına izin verilmemesi açısından en etkili cevap olmasıdır. Hakim sınıfların, geniş halk kesimlerine yönelimleri kapsamlıdır. Sorun, halk katmanlarına yönelim oldu mu, aralarındaki tüm klikel çeliş-

kiler bir yana bırakılıp ortak paydalarda buluşabilmektedirler. Bu durum karşı-sında işçi sınıfı ve diğer ezilen katmanlar ortak mücadele ve dayanışmayı yaratamazsa, eylemliliklerde olması gereken etkiyi göstermekten uzaklaşırlar.

Türk Harb-İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu ABD üslerinde çalışan işçilerin insanca yaşam uğruna başlattıkları grev, ABD emperyalizmi başta olmak üzere, emperyalistlere kulluk görevinin sadık uşakları ülkemiz hakim sınıflarının bin bir türlü dalavera oyunları ile karşı karşıyadır. Ülkemizdeki işsiz potansiyelden yararlanılarak çalıştırılmak için getirilen grev kırıcıları, bu dalaveranın yalnızca bir parçasıdır. Türkiye ve T. Kürdistan'ındaki tüm işçi sınıfı ve diğer ezilen kesimlerin emperyalizm ve yerli uşaklarının kirliliğiyle üslerde çalışan işçilere saldırmasının karşısında eylemleriyle ve üretimden gelen güçleriyle durmaları gerekmektedir. Bu birlikteliğin ve dayanışmanın yaratılması, tek tek sektörlerdeki fiili eylemleri zayıf bırakmakta, karşı koyuşları istenilen düzeyde güçlü kılmamaktadır.

Bu birliktelik ve sorunlarımızı sahiplenme ruhu yaratılmazsa, bu parçalanmışlık düzen sahiplerinin işine gelecektir. En yüzeysel biçimde bakıldığında dahi, günümüz sürecinde TİS'lerde izlenen politika ortadadır. Toplu iş sözleşmelerinde ücretler de komik bir artış öngörülmekte ve elden geldiğince çalışma koşulları ve sosyal haklar sınırlandırılmaya çalışılmaktadır. Bu politikaların bir sonucudur ki, bir çok işletmelerde TİS'leri tıkanmıştır. TİS'lerin tıkanması bazı işletmelerde grev kararı alınmışken (Ünilever, İstanbul Kontrol Cihazlar, Iskenderun Dörtöl Belediye, İzmir Narlıdere Belediye gibi) birçok işyeri ve sektörlerde (Ankara Büyükşehir Belediyesi, Aselsan, Eti, Nakliyat Ambarları vb. gibi) grev eylemine geçmiş durumdadır.

Söz konusu işyerinin başbaşa kaldığı sonuç ele alındığında (ki TİM-TİS kapsamındaki işyerlerini bu sonuç beklemektedir. Çünkü siyasi iktidarın ve yönetim kurumlarının mantığı her yerde aynı işlemektedir.) TİS kapsamında ve sürecinde olan olmayan tüm çalışanların bu sürece tavırsız kalması, destekleyici ve dayanışmacı bir zeminde eylemliliklerle harekete geçmemesi sınıf açısından önemli bir zaafiyettir. Sınıf dayanışmasını, sendikal bürokrasiden bekleyemeyiz. Onlar tavırlarını baştan sınıf karşısında belirlemişlerdir. Bu tür eylemlilikleri tabandan gelen güç ve bu gücün etkileyciliğine güvenen devrimci-demokrat-yurtsever sendikalar ve unsurlar yapacaktır. Tarihsel misyonlar böyle zamanlarda ortaya çıkarılıp savaştırılmalıdır. Bu tarihsel misyonun bilinciyle dayanışma eylemleri mevcut durumun niteliğine göre biçimlendirilebilir. Bunun belli başlıcalarını sıralamak gerekirse;

1) - Gerek işyerinde ve gerekse ortak eylemliliklerde, tarım sektörü, kamu emekçileri ve diğer çalışanları ifade

eden ortak talepler haykırılarak bu birliktelik yakalanabilir. Aynı biçimde tek tek işyerleri kendi talepleriyle harekete geçerken, tüm ezilenleri etkileyen sistemin saldırılarında gündemleştirilip o birlik ruhu yaşatılabilir/yasatılmalıdır.

2) - Grevde ya da farklı bir biçimdeki bir tarzla eylemde olan işçilere destek ziyaretleri yapılarak, amaç olan dayanışma sağlanabilir. Yalnızca destek ziyaretleriyle yetinilmemeli, periyodik tarzda iş bırakma, sokaklara çıkma tarzındaki eylemlerle, işçi sınıfı üretimden gelen gücünü ortak payda da birleştirebilir.

3) - Siyasi iktidar sahipleri, eylemdeki işçilerin eylemlerinin altını boşaltmak için kendi sınıfsal karakterini yansıtan bazı oyunlara baş vurarak, ideolojik saldırı kampanyası başlatmaktadır. İşçi sınıfı bu tür durumlara karşı sessiz kalmamalı, bu ideolojik saldırıları, karşı-devrim saldırısının bir aracı haline getimelidir.

Sonuç olarak; işçi sınıfını ve diğer çalışan kesimleri yoğun bir süreç beklemektedir. Kastedilen yoğunluk, sistemin çok yönlü ve adeta tüm halka savaş ilan etmek olan saldırıdır. Ya bu saldırılara uygun konumlanıp, savaşa savaşa karşılık vererek kaderimizi elimize alacağız, ya da bu saldırılara boyun eğip kaderimizi sınıf karşıtlarına teslim ederek kölece yaşamda devam edeceğiz. Ezilen sınıf ve katmanların çıkarı, ilan edilen savaşa uygun konumlanmadır. Sorun, hareket perspektifini doğru yakalama sorunudur. Örnek vermek gerekirse, **Tuzla Deri-İş** bu noktada iyi bir zemin yakalamıştır. Bu örnekleri çoğaltmak ülkemiz işçi sınıfının görevidir. Yani, yakılan köylerde, vurulan gerillada, işinden atılan işçide, öğrenim hakkı alınmış öğrencide, sendikal hakları gaspedilmiş kamu çalışanında, TİS hakkı elinden alınan işçide... bil cümle tüm bu olumsuzlukların sahibi sistemdir, sistemin sahibi olan hakim sınıflardır. Bunlara karşı taleplerimizi ve gücümüzü bütünleştirerek fiili eylemlere dökmek, sürece cevap olabilecek yegane hareket tarzıdır. Bu eylem tarzları burada sıraladıklarımızla kuşkusuz sınırlı değildir. Nesnel duruma göre farklı farklı eylem biçimleri yaratılabilir. Önemli olan hedefinin doğru belirlenmesi (bu hedef ülkemiz hakim sınıfları ve onun sosyal-siyasal dayanaklarıdır), bütünleştirilmesi gereken katman ve sınıflarla ortak zeminin yakalanması ve bütün bunlar üzerinde etkili fiili tarzda eylemlerin sesinin yükseltilmesidir. Hakim sınıflar bunu dayatıyor. Saldırıya karşı saldırıyla, savaşa karşı savaşa cevap olmak ve gücümüze güvenerek geleceğimizi kurmak, çıkarımızdır, olmazsa olmaz tavrımızdır. Tüm işçi sınıfı ve yoksul emekçilerin yaşamlarına bu bilinçle müdahale etmeleri, düzene karşı savaşımın adıdır. İşçi sınıfı ve diğer çalışanların savaşımı, kendi kaderinin ve kendi dünya görüşünün cisimleştiği örgütlülüğün hükmünde tayin etmesidir. Tarihin gelişimindeki günümüz dönemeci herkese bunu emrediyor ●

Dünyada ekonomik-politik kriz ve bölgesel savaşlar

Ağustos ayı, dünya genelinde ekonomik ve politik krizin son derece derinleştiği, tam bir kaosa dönüşen emperyalistler arası çelişkilerin bölgesel savaşlar yoluyla çözümlenmeye çabalanmasının alabildiğine boyutlandığı bir dönem oldu. Bir yanda küresel ekonomik kriz, bir yanda Rusya gibi emperyalist devletin ekonomik iflasını ilan edışı, uluslararası planda sınıf çelişkilerinin ve savaşlarının keskinleşmesi ile boyutlu bir genel siyasi kriz panaromasi; sallanan emperyalist sistemin daha da saldırganlaşan yüzü ile birarada herkesin büyük bir şaşkınlık ve panikle dünyada neler oluyor sorusunu sormasına vesile oldu.

“A sya Kaplanları” olarak bilinen emperyalizmin herkese “örnek ekonomiler” diye gösterdiği yarı-sömürgelerinde giderek boyutlanan ve geçtiğimiz yıl baharından itibaren tam bir iflasa, “Asya Kaplanları” balonunun patlamasına dönüşen ekonomik ve mali kriz, özünde emperyalist sistemin genel ekonomik krizinin bir görünüşü olduğunu açık etmekte çok gecikmedi. Bugün krizin dünya genelinde mevcudiyetinin inkar edilebilmesi de, bölgesel aşamadayken yeni IMF vb. “yardımlarıyla” “söz dinlemeyen” (!) yarı-sömürgelerin “haylaz çocuklar” gibi azarlanarak “kurtarılması” suretiyle yayılmasının önlenmesi ve ertelenmesi de mümkün değil. Zira en nüfuzlu Japon, Rus bankaları, şirketler ardı ardına iflas bayrakları çekerken, Almanya, Hollanda, Fransa, İngiltere ve ABD gibi emperyalist devletlerin tekelleri kredilerini nasıl kurtaracaklarının paniğiyle ne yapacağını şaşırmış haldeyken; en büyük petrol tekelleri, bankalar birleşmeler yoluyla sürecin üstesinden gelme çabasının yanısıra, pek çoğu da daha iriceleri tarafından yutulurken, tüm borsalar ekonomik krizin göstergelerini, dişe vurarak, “tarihsel bir borsa çöküşü” dedirtecek boyutta resmederken (ki bunun bir sonuç olduğu açık), emperyalistleri üstünde demagoji yapabilecekleri, ekonomik kriz gerçekliğini ve sistemin tıkanıklığını gözlerden gizleyebilecekleri bir şey de kalmadı. Ağızlarından ister istemez Marksizmin doğrulandığı itirafı dökülüyor. Dünya halklarını; her şey güllük gülistanlıkken tek bir spekülâtörün aymazlığıyla Rusya gibi dev bir emperyalist devleti acz içine sokabileceğine inandırmak pek o kadar kolay değil.

New York Borsası’nın tarihinin üçüncü büyük düşüşünü yaşamasında somutlanan ABD’nin içinde bulunduğu durum

tam bir anarşi halinde işleyen spekülâtif rant sisteminin doğal bir sonucu oldu. Güneydoğu Asya krizi, Japon ekonomisindeki kronikleşmiş durgunluğu tam bir krize dönüştürürken, bu durumdan ABD’nin nasibini almaması da beklenemezdi. Daha önce bu bağıntıları çeşitli yazılarımızda detaylarıyla ele almış olduğumuzdan geçiyoruz. ABD’de borsanın düşüşü, doların değerinin yükselişi, ki dünya ekonomisinin ve mali sisteminin kralı olan dolar dir hala (Avrupa para birliği ile alternatif çıkış yapılması Avrupa’da ekonomik durgunluk ve krizler sebebiyle bir hayal olarak kaldı) petrol fiyatlarının aşırı düşüşüyle birarada dünya ekonomisinin Ağustos depreminde fitili oldu diyebiliriz. Bu süreci kısa bir süre sonra Rus ekonomisinin resmen iflası ve ardından Latin Amerika ve Avrupa’dan krizin diğer paydalarının kendilerini apaçık ortaya koymaları, emperyalist sistemin doğasından kaynaklanan tıkanıklığın herkes tarafından görülebilir hale gelmesinin vesilesi oldu.

Gerçi aşırı üretim krizi kendini çok öncelerden açığa vurmuş, başta Japonya, ABD ve Avrupa olmak üzere hemen hemen tüm emperyalist ve kapitalist devletlerin ekonomisinde durgunluk yılları bulan bir süreçte, özellikle de ‘90 sonrası berrak bir görülebilirlikle, aşılamıyordu/aşılamazdı da. Örneğin Japonya’nın 1991 yılından bu yana toplam varlıklarının hacmindeki gerileme beş trilyon dolar tutarında. Bu, tüm dünya üzerindeki üretimin beşte birine denk geliyor. (Sabah Gazetesi, 01.09.‘98) Japonya’nın “ABD ile yaptığı ticaret fazlası bir yılda dörtte üç oranında azaldı. Ülke konjonktürdeki gerilemeyeyle deflasyona sürüklendi, işsiz sayısı ikiye katlandı.” (Reuters, 19.02.‘96) Avrupa birliği’de 1993’ten beri iktisadi durgunluk içinde. ABD için de durum çok farklı değil. Son süreçte Rusya krizi tüm gündemin merkezine oturmuş olduğundan ABD’ye ilişkin somut verilere ulaşmak güç olsa da, ‘94’teki devlet tahvilleri krizini ve o süreçte üçbin milyar doların üzerinde paranın “havaya uçuşunu” hatırlamak yeterli. Kaldı ki New York Borsası’nın üstüste birkaç kez tepetaklak oluşu ve endekslerdeki düşüşlerin görülmemiş büyüklükleri ABD ekonomisinin çarpıcı bir göstergesi. ABD emperyalizminin saldırganlığını pervasızlaştırması ve kendi içindeki apaçık siyasi kriz, işçi hareketlerinin yükselişi vb. ekonomik resmini de ortaya koyuyor. En “neo-liberal” ABD’li ekonomistler, ideologlar dahi krizi ‘29 sürecine benzettiklerini açık açık ifade eder hale gelmişlerdir.

Genel durumu sanayi sektörünün kapasite kullanım oranlarından ve dev boyutlarda işten çıkarmalardan da gözlemlemek mümkün. Sadece Batı Alman sanayinde 1991-94 yılları arasında bir milyon üzerinde kişinin işten çıkarıldığı söyleniyor. (Die Zeit, 3.11.‘96) 1996’da OECD ülkelerinde 40 milyon üzerinde işsiz vardı. Emperyalizm reel ücretleri yoksulluk ve açlık sınırının dibine vurdurur, hala üretimi artırma ve daha da fazla artı-değer sömürsü için üretimi yarı-sömürgelerine kaydırma ve “rasyonelleştirme” vb. yöntemler adı altında biçimlendirme; sendikasılaştırma, kitlesel işten çıkarmalar paralelinde, tek tek parçaların, ayrı ayrı küçük/orta ölçekli işletmelerde kölelik şartlarında çalıştırılan sömürge ve yarı sömürge halklarına tam bir sömürgeleşme dayatmalarında bulunurken; bu tür “ihracata dönük sanayileşme” ve “üretim”in de emperyalistlerin bunalımlarına çözüm olmak bir yana, devasa boyutlarda artan yığınsal işsizlik, aynı şekilde aşırı üretim bunalımı derinleşmekle kalmıyor, borç köleliklerinin ve borç ödeyemez hale gelişlerin tıkağında bu sömürgecilik ilişkileri ve dolayısıyla tarifsiz boyutlarda ekonomik ve siyasi krizler, Asya örneğinde olduğu gibi çok uluslu şirketlerin tarihsel olarak “içler acısı” halini orta yere seriyor. MAİ vb. çabalarının da tüm serbest ticaret, serbest pazar, globalleşme vb. pratiklerinin de sonuçlarından görüldüğü gibi nafile olduğu açıktır. (MAİ ile ilgili bkz. Halkın Günlüğü sayı: 22, 23, 24, “MAİ ve Emperyalizm, 1, 2, 3”) Kaldı ki emperyalist sistemin kendi sonunu yakınlaştırmakta olduğu ve tam bir çözümsüzlük içinde debelenir hale geldiği, artık IMF, Dünya Bankası vb. kurumlarının da “borç ödeyememe” şeklinde patlak veren bölgesel krizleri, iflasları yeni borçlandırmalarla “kurtarmaya” ve krizin küreselleşmesine engel olmaya yarayamadığı da son süreçte net bir biçimde açığa çıkmıştır.

Bugün Rusya’nın yarattığı şok, içinde bulunduğu durumun beklenmedik olmasından ziyade (aksine öngörüleliyordu) aldığı kararlarda ve içinde bulunduğu siyasi krizde düğümlenmektedir. Zira Rusya, emperyalizmin köleleştirdiği yarı-sömürgeler gibi kolay yutulur lokma olmadığı oranda, geniş politik nüfuzu ve askeri gücü, silah ve petrol tekellerinin emperyalist sistem içerisindeki rolüyle, iflas bayrağını bir teslim bayrağından çok moratoryum ve konsolidasyon, devleşyon adımları ve emperyalist dalaşın odakları olan bölgelerdeki ataklarıyla bir saldırganlık bayrağı gibi açmıştır. Yazımızın ileriki

bölümlerinde Rusya’daki ekonomik ve siyasi krizin tahlilini ayrıca yapmaya çalışacağımızdan şimdilik detaylandırmadan geçiyor ve devam ediyoruz.

Dünyadaki toplam sermayenin %90’ını aşan para sermaye bileşeninin, mali sermayenin; rantıye, spekülasyon sistemi, borsa üzerinden gerçekleştirdikleri ve ‘reel’ yani üretici sermaye ve artı-değer sömürsünün boyutlarını çok çok aşan vurgun, spekülasyon, tefecilik ve talanlarıyla sınır tanımayarak şişirdikleri balonların nihayetinde tıkanması ve patlamasıyla, kredi sistemi zinciri tüm emperyalist tekelleri ardı ardına etkileyecek şekilde gündeme gelmişti. “1985’ten bu yana (1996’ya kadar) döviz ve uluslararası menkul değer alım satımından elde edilen kar, on kattan daha fazlaydı. Ortalama bir işlem gününde yaklaşık 1.5 milyar dolar değerinde para el değiştiriyordu.” (Globalleşme Tuzağı, H. Martin, H. Schumann) Bu el değiştirmenin “reel” adı verilen üretici ekonomiden kopuk, spekülasyonlar ve vurgunlar şeklinde soyut bir kredi sistemi ve borsa üzerinde gerçekleştirildiği, dolayısıyla da gerçekte burjuva ekonomistlerin “kar, rant, faiz” vb. diyegeldiği artı-değerin ancak üretim sürecinde artı-emek sömürsüyle üretildiği gözönünde bulundurulursa, kocaman bir balon olduğu ve ancak sermayenin merkezileşmesi, “büyük balığın küçük balığı yemesi”, “zenginlerin daha da zenginleşip” yoksulların, işsizlerin, açların daha da kitleselleşmesi, yıkımı anlamına geldiği de anlaşılıyor olsa gerek. Emperyalist sistem dahilinde bu çember daraldığı oranda krizler de kronikleşmiş ve emperyalistleri MAİ gibi bir üstyapı arayışına sokarken çözümsüzlüklerini de iyiden iyiye alenileştirmiş, saldırganlıklarını ve daha da fazla sömürü, sömürgeleştirme, köleleştirme, görece “ulusal devlet”, “ulusal bağımsızlık” kavramlarını dahi lağvetmek suretiyle pervasızlıklarını boyutlandırmıştır. Bunun adı tek kelimeyle küresel kronik krizdir. Zira dediğimiz gibi bu durumun boyutları, emperyalist sistemin kaçınılmaz doğası gereği artı-değer ve sömürü, talan hırsı, halkları daha da fazla köleleştirme güdüsüyle gerçekleştirilen “yardım” adı altındaki borçlandırmalar, kredi ve borsa oyunlarına devam edilmesi ve borç köleliklerini derinleştirme suretiyle daha da sınırsız bir tıkanıklığa doğru yükseltilirken, emperyalist sistemin bugünkü aşarhaya geleceğinin apaçık ortada olduğunu öngörmek için hiç de kahin olmaya gerek yoktu. Ve yarın sermayelerinin bolluğundan ne yapacaklarını şaşırmış bir hırsla birbir-

lerini boğazlayan çok uluslu tekellerin çemberi iyiden iyiye daraldığında olup bitecekleri de öngörmek güç değil. Kaldı ki bütün bu sınırsız ve hesapsız hırs ve şiddetin faturasını gerek ekonomik, gerek politik, askeri karşı-devrimci terör karşısında ödemek zorunda kalan hep dünya halkları olagelmıştır.

Öncesini bir kenara bırakırsak; '95-96 yıllarında emperyalist sistemin ekonomik ve politik krizinin belirgin bir şekilde kendisini göstermiş olduğunu ve global boyutuyla çok daha derin ve kronik bir dünya ekonomik kriz sürecinin berrak bir çıkışı yapmış olduğunu söyleyebiliriz. Başka deyişle, durgunluk esasen '94-95 sonrası küresel bir ekonomik krize dönüşmüştü. OECD Haziran '96 verilerine göre; 1996'da gelişmekte olan ülkelerin borçları 1.94 milyar dolardı ki bu, on yıl öncesinin iki katı olan bir miktar. Dünyada 358 milyardan 2.5 milyar insan kadar zengin olduğu bir aşamaya gelinmişti. (UNDP Human Development Report, 1996, New York, Haziran 1996) Doları dünyaya genelinde esas akımın devrim olması ve sınıf savaşımının belirgin bir şekilde ön plana çıkması paralelinde emperyalistler arası çelişkilerin, mevcut ekonomik, mali ve siyasi krizlerin aşılması çabasının onları kaçınılmaz biçimde emperyalist savaşlara iteceği de açıktı. Bir önceki "Irak krizi" sürecinde Rusya'nın "üçüncü dünya savaşı çıkar" söylemi olsun; bu "kara Ağustos" sürecinde emperyalistlerin hemen tüm ideologlarının dahi ağız birliği etmişçesine süreci ya birinci ya da ikinci paylaşım savaşı öncesi sürece benzetmesi boşuna değil. Gerçekten de emperyalist sistemin krizi, dünya pazarlarının yeniden paylaşılması olmasa sancısı, aşırı üretim ve bu boyutta yoksulluk ve işsizlikle biraradayken kaçınılmaz olan "talep ve pazar daralması"; çelişkinin "çözüm yolu" olarak, bu siyasi konjonktürde "zor"dan yani savaştan başka bir seçenek bırakmıyor emperyalistlere.

Evet, '95'lerden beri bir dünya savaşı konjonktürü yaşıyorduk, ancak tarihsel olarak gelinen aşamada bir dünya savaşının "dünyanın sonu" anlamına geleceği de bir o kadar berraktı. Mevcut askeri ve teknolojik seviye bir yana, hiçbir emperyalist devlet böylesi bir dünya savaşını ne ekonomik ne de politik olarak göğüsleyebilecek durumda olmadığı gibi, devrimci dalganın hemen tüm dünya ülkelerindeki kabarış karşısında da tüm çelişkileri ve çatışmalarına rağmen "birlik" olma gibi bir problemleri de vardır.

Emperyalistlerin "çözümü" açıktı: Bölgesel savaşlar dönemi, en yaygın ve tüm dünyayı saran boyutuyla derinleşecek şekilde açılmış oldu. Sınıf çelişki ve savaşımının, etnik, dar ulusalcı çatışmaların kısacası halk arasındaki tüm çelişkilerin yanı sıra halkın yöneticilerine karşı yani ezilenlerin ezenlerle, sömürülenlerin sömürenlerle çeliş-

kilerinin; emperyalist devletlerce manipüle edilmesi ve emperyalistlerin çıkarları, ekonomik, politik nüfuz hesapları için kanlarını dökmeleri, birbirlerini kırmaları süreci; başka deyişle "örtülü emperyalist savaşlar" görülmemiş boyutuyla gündeme geliyordu. Bu anlamıyla ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası "soğuk savaş" denilen döneminin sonunun

Rus sosyal emperyalizminin dağılması ve "çift kutuplu dünya" yerine "tek kutuplu dünya"nın sözkonusu olmasıyla karakterize edilmesi" de gerçekleri ters yüz etmekten başka bir anlam ifade etmiyor. '90'lı yıllardaki (ki '70'lerden itibaren tedricen o aşamaya gelinmiştir) emperyalist sistemin içinde bulunduğu durum ne sosyalizmin "bitmesi" idi, ne de sosyal emperyalizmin veya kimilerinin deyişle "reel sosyalizmin" dağılmasının bir sonucu idi. Aksine, sistemin doğal seyrinde geldiği durgunluk ve ardından kronik kriz, hem sosyal emperyalizmin dağılmasının hem de "çift kutupluluk" diye ifade edilen belirli bir statükonun parçalanmasının nedeni olmuştur. Üstyapısal değişiklikler neden değil sadece sonuç olmuştur, ki bunların nitel değişimleri olmadıkça açık. Sermayenin merkezileşmesiyle paralel giden bu parçalanma ve dağı-

George Soros:
Dünyanın en büyük spekülâtörü

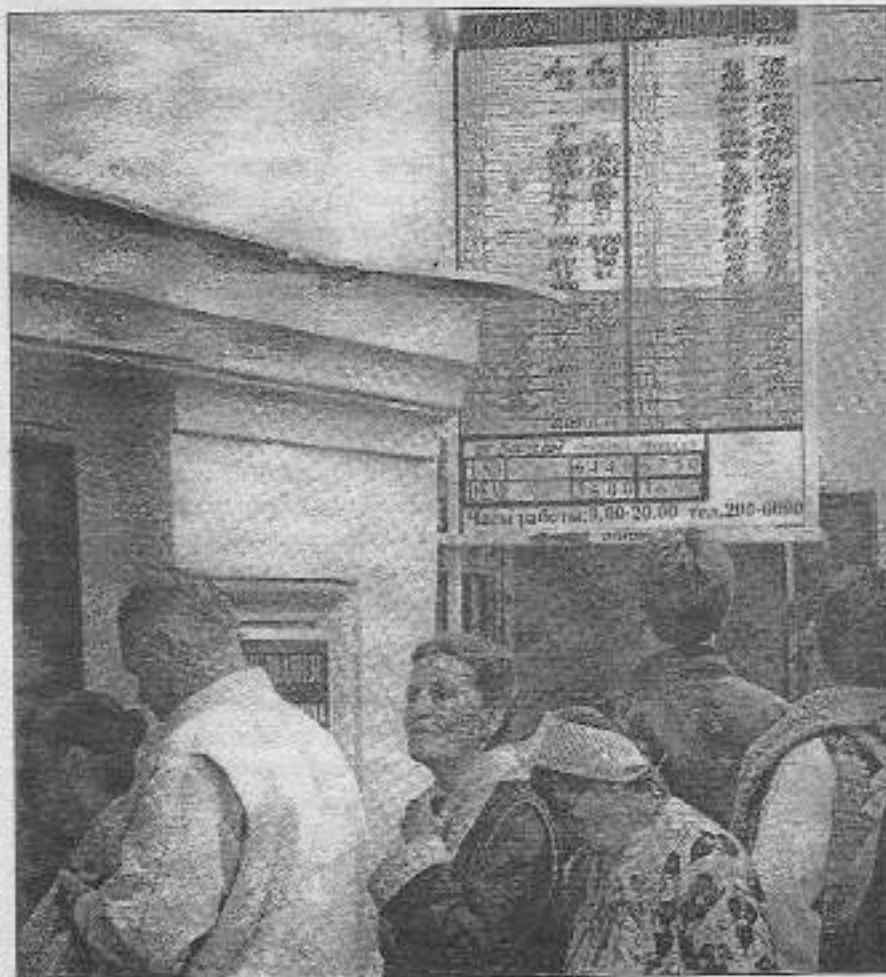
farklı biçimlenen ve de farklı niteliklere de bürünebilen sınıf çelişkilerinin dışa vurumları olan çelişki, çatışma ve savaşlar; biçim itibarıyla kimi bölgelerde "iç savaş", kimi bölgelerde "kabileler arası savaş", kimi bölgelerde "ulusal kurtuluş savaşı" ve hatta "Marksist devrimci savaş" adı altında, emperyalist tekellerin yönlendirmesi ve askeri-mali desteği ile **haksız savaş niteliğinde**, onun aleti olarak gerçekleşe geldi. Ekonomik kriz derinleştikçe yükselen siyasi krizi, yine derinleşen ekonomik krizin keskinleştirdiği iç çelişki ve pazar, nüfuz dalaşlarını çözmenin bir aracı olarak kullanma marifeti emperyalistlerin tek alternatifleri olarak gündeme geliyordu. Savaş kışkırtıcılıkları ve bölgesel savaşlarla, emperyalistler bir yandan kendi aralarındaki dalışı destekledikleri taraflar üzerinden sürdürüyorlarken, bir yandan da keskinleşen sınıf çelişki-

ma, yani bu karışık kapitalizmin doğal bir yasasının işlemesinden başka bir anlam ifade etmediği halde, gelinen aşamadaki boyutun emperyalizmin son demleri olduğu oranda kısmi nitel değişimleri içerdikleri de gerçektir.

Dediğimiz gibi, çıkış noktaları sınıfsal veya ulusal, etnik, mezhepsel vb. öz itibarıyla (doğru önderlikten yoksun olunması sebebiyle

lerini ve sarsılan iktidarlara oluşan siyasi kriz ve (nesnel) devrimci durum atmosferini "ehliileştirmek" ve kontrol altına almakla kalmıyor; aynı zamanda silah tekellerinin pazarlarını da genişletmek suretiyle, ekonomik aşırı üretim krizini aşmanın en önemli ayağını da yerine getirmeye çalışmış oluyorlardı.

Sadece 1997 yılında ABD 15.2 milyar dolar, İngiltere; 5.9 milyar dolar, Fransa; 4.9 milyar dolar, Rusya; 2.4 milyar dolarlık silah satışı yapmış. Tabii bunlar resmen açıklanan rakamlar. (Ülkede Gündem, 06.08. 98) '94-'97 yılları arasında Suudi Arabistan; 36.4 milyar dolar, Tayvan; 9.1 milyar dolar, Mısır; 5.9 milyar dolar, Kuveyt; 4.5 milyar dolarlık silah almış. '90'dan bu yana ABD'nin Ortadoğu'yla 44.1 milyar dolarlık, Rusya'nın ise 29.6 milyar dolarlık ('94-97 arası) silah anlaşması yapmış olduğu söyleniyor. Dünyada savaşın olmadığı, iç savaşın veya bölgesel savaşın yaşanmadığı, katliamların, kıyımların gerçekleştirilmediği ve kan dökülmediği bir yarı-sömürge, tek bir bağımlı ülke, bölge kalmadı. Silahlanma zaten ezelden beri başat gidiyordu. (Bununla beraber, kapitalist, emperyalist ülkelerdeki sınıf savaşımını her an kanlı bir iç savaşa dönüşme nesnel dinamiğine sahip bir keskinliğe evrildi, grevler dört bir yanı sardı.) Pazar paylaşım savaşları, "uluslararası sermaye"nin krizi ve giderek merkezileşmesi ile elele yürürken, bir netlikten, istikrardan söz etmek de doğal olarak mümkün olmuyor. Öyleki bir ülkedeki iç savaşın her iki tarafını aynı emperyalist devletin biri silah diğeri petrol tekeli olmak üzere iki ayrı kılığı destekleyebildiği gibi; kimi zaman örneğin ABD ve Fransa'lı silah tekelleri bir tarafı desteklerken, diğer tarafı da bir ABD-İngiltere petrol ek-senli kılığın desteklediği durumlar oluşabili. Uluslararası planda şirket evlilikleri, en büyüklerden bankaların, şirketlerin batışı, iflası ve diğerlerince enterne edilmesi sürerken, sermayenin merkezileşmesinin ve dev çok uluslu şirketlerin, tekellerin bu muazzam boyutu dahilinde bölgesel savaşları da ulusal devletler planında ele almak bile mümkün değil. Bu noktada, bir dünya savaşından ziyade bölgesel savaşların "çözüm" olarak tercih edilmesinin diğer sebebini de burada bulmak mümkün. Bu Ağustos ayında derinleşen ve yaygınlaşan bölgesel savaşları olsun, başta Rusya ekonomik ve siyasi krizi olmak üzere dünya ekonomik krizinin görülmemiş bir boyutta seyrediş ve emperyalist sistemi derinden sarsışını olsun, çeşitli boyutlarının yanısıra karakterize eden yani sürece özgülce damgasını vuran ortak nokta, başka deyişle bu son büyük krizin ortak anahtar sözcüğünü "petrol" olarak belirlemek yanlış olmayacak. Petrol fiyatları son on-yirmi yılın en düşük seviyesine gelirken, ekonomik krizin de bu noktaya derinleşmesinin vesilesi oldu. (Bu arada petrol, doğalgaz, enerji darboğazı vb. spekülasyonları, "global enerji so-

runu" balonu da iyiden iyiye sınırlı oldu.) Bu perspektifle "petrol krizi" vurgusunu yapmamız gerekecek. Ancak anlaşılması ve asla gözardı edilmemesi gereken nokta, bunun özgül sürece damgasını vuran bir ortak nokta ve esasen bir doğal sonuç olduğu, krizin kronikleşmiş ve yapısal bir genel kriz olduğu gerçeğidir. Yoksa "durup dururken petrol fiyatları dibe vurdu böyle oldu" (!) değil elbette. Biz bu yazımızda, bu özgül boyut ekseninde meseleyi ele almaya çalışırken, derinliğine olmasa da diğer yönleri de görmeye çalışacağız. Yazımızın bundan sonraki seyrinde, esasen Ağustos ayında gündemimizin baş köşesine oturan temel başlıklar irdelerken, süreci bunlar ve silesiyle açıklamaya çalışacağız.

Irak'ta yaratılan "kriz" paralelinde ABD emperyalizminin Kenya ve Tanzanya'daki elçiliklerinin bombalanmasıyla başlayan, Afganistan ve Sudan'a ABD saldırganlığıyla ivmelenen savaş çığırtkanlığı ve Afganistan merkezli görünüşü olan Ortaasya ve Kafkasya üzerindeki emperyalist dalaş, bu temel gündem başlıklarından biridir. Yine aynı süreçte Kongo'da ayaklanma ile başlayan iç savaşın tüm orta ve orta-güney Afrika'yı içine alan bir bölgesel savaşa dönüşmesi ve Afrika kıtasının diğer ülkelerde yaşanan iç savaşlarla da birarada tam bir kan gölüne dönüşmesi sürecini de yukarıda belirlediklerimizden, süreçteki öneminden ve iç-dış bağlanlılarıyla birlikte paralelinde geliştirilen emperyalist ataklardan ayrı ele almak mümkün değil. Bir diğer başlığımızda elbette ki Rusya'nın bu eksenindeki konumlanışının önemi itibarıyla Rusya'daki ekonomik ve siyasi kriz olacak.

Açıktır ki Ortadoğu'daki gelişmeler, emperyalist dalaşın merkezlerinden biri ve belki de süreçte en önemlilerinden olması itibarıyla dünya krizinin bütünlüğünden bağımsız ele alınamaz. Yine tüm Avrupa ülkelerinde ve ABD'de ekonomik krizin iç boyutları başlıbaşına siyasi kriz şeklinde yansımaları bulmaktadır. "Uluslararası sermaye" artı-değer sömürsünü pervasız boyutlara yükseltir ve sömürge ile yarı-sömürgelere daha da fazla köleliği dayatırken, aynı zamanda doğrudan artı-değer sömürsü olmayan ancak kaynağını ondan alan ve sistemin doğal bir sonucu olan uluslararası sermayenin merkezileşmesi ve işsizliğin, yoksulluğun, açlığın, sefaletin kitleselleşmesi ve boyutlanması paralelinde; sömürerler arası ilişkilerinde yıkımlar, iflaslar ve daha büyük tevellere yutulmalar suretiyle olsun, ekonomik krizin daha da boyutlandığı pazar dalaşları suretiyle olsun, sınırsız bir şekilde keskinleşmesi söz konusu olmuştur. Dolayısıyla emperyalist ülkelerde de grevlerin, yükselen halk hareketliliklerinin ve giderek devrimci duruma evrilen bir sürecin beraberinde, her an "sosyal patlama" korkusuyla titreyen hakim sınıflarının iç çelişkileri ve bütünlüğünde

siyasi kriz, görülmemiş boyutlara ulaşmıştır. Uzun zamandır Avrupa ve ABD arasında biçimlenen çatışma, "yeni dünya düzeni"nin çoktan iflas bayrağı çekmiş olduğu ve "globalleşme"nin tam bir çıkmaza dönüştüğü emperyalist dünyada, ciddi sistem ve üstyapı tartışmalarında vesilesi oluyor. Emperyalizm bir çıkış arıyor, Huntington'un "uygarlıklar çatışması" vb. halkı uyutmaya ve sistemi aklamaya dönük zırvaları dışında bir ideolojik açılım da yapamıyor, gelinen aşamada yapması da mümkün değil. Kısacası, emperyalist sistemin tarihinin en büyük ekonomik, politik ve ideolojik krizini ve tikanıklığını yaşamakta olduğunu belirlemek yanlış olmayacaktır. Bu süreçte bölgesel savaşları beslemek, kıskırtmak ve daha da yaygınlaştırarak sürdürmek dışında bir alternatif yokken, emperyalist devletlerinde kendi içlerinde faşistleşme sürecinin özgül biçimleriyle tirmandığını gözlemek mümkün.

Esas akımın devrim olduğu bu dünya konjonktürünün halklar açısından kurtuluşa dönük son derece elverişli, avantajlı dinamikler oluşturduğunu tespit etmek hiç de abartı olmayacaktır. Ne var ki dünyanın doğal, ekolojik dengesinin bile kıyamet günlerini çağırırıcısına bozulmuş olduğu, emperyalizmin tarihinin en yeğin tikanıklığını yaşadığı bu aşamada, bu dinamiklerin, söz konusu olanların halkların lehine değil de emperyalist sistemin ömrünü savaşlar üzerinde uzatma lehine kullanılıyor olması gerçeğini de görmek, kavramak gerekiyor. Bunun böyle devam ettiği koşullarda dünyanın gelecekteki halini düşünmek dahi insanı ürpertmeye yetiyor. İnsanlık ve doğa hiç bu kadar düşürülmemiş, insana dair olanlar hiç bu denli yozlaşma ve yıkıma uğratılmamıştı. Açık ki bu, halkların devrim olanaklarını gerçekliğe dönüştürme gücünün, yani subjektif duruşun yetmezliği ile açıklanabilir sadece. Halk hareketleri, devrimci hareketler yükselmekle beraber son derece yetersiz ve önderliklerinin ideolojik duruşu da bir o kadar zayıftır. Bu haliyle tek tek ülkelerde devrimci durumun ve o zeminde gerçekleşen halk ayaklanmalarının da pek çok Afrika ülkesinde ve Asya'da, son olarak Endonezya'da olduğu gibi ya iktidarın aynı emperyalist devlet lehine pekiştirilmesi ya da farklı bir emperyalist devletin güdümüne giren işbirlikçi bir iktidar haline gelmesi, dolayısıyla da emperyalist çıkar dalaşlarına alet olması kaçınılmaz olmaktadır. Bu süreçte ise böyle ülkeler halklarının sonu gelmeyen iç savaşlar içerisinde perişan olduğunu görüyoruz. Bu eksenle Maoçu önderlikli halk hareketlerinin tayin edici önemi olacağı ve bu önemin tarihte görülmemiş ölçüde artmış olduğunun anlaşılması son derece önemlidir. Maoist hareketlerin, parti ve örgütlerin uluslararası planda işbirliği ve ortak hareket ve çalışma stratejileri; proletarya enternasyonalizmi bayrağının yükseltilmesi her

zamankinden acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Maoizmin yaygınlaştırılması ve '50 sonrası'ndaki ideolojik tahribatlarının Maoizm rehberliğinde aşılması, sürecin de önünü açacak yegane çözüm gücü olacaktır.

Özellikle Rusya'daki ekonomik ve siyasi kriz, keza diğer eski "doğu bloku" ülkeleri'nin içinde bulunduğu iç savaş ve ekonomik politik kriz ortamı, burarlarda bir türlü birbirine güç yetiremeyen emperyalistler gerçeği paralelindeki çatışmalar, Maoist hareketler açısından gerek Amavutluk/Enver Hoca revizyonizminin, Troçkist kırması dogmatik revizyonizmin tahribatlarının yıkılması, gerekse de sosyal emperyalizm olgusu ile alınan geçici yenilginin ve Rus sosyal emperyalizminin dağılması ile yükselen karşı-devrimci ideolojik dalganın halklar üzerinde güven sarsıcı etkilerinin, nihayetinde de emperyalist neo-liberalizm politikalarının ideolojik tahribatlarının tersine çevrilmesi için tarihsel bir olanak, dönüm noktası olarak ifade edilebilecek bir zemin oluşturmaktadır. Bu nesnel durumu devrim lehine gerçekliğe çevirmek ertelenemez bir görevdir. Ancak bu noktada, "devlet kapitalizmine dönüş", "devletleşme", "kamulaştırma" eksenli çelişki ve çatışmaların sosyalizm-kapitalizm çatışması olarak kavranması düşünülecek en büyük yanılgı olacaktır ve karşı-devrimin ideologlarının dahi Marksist yasaları telafuz etmek ve Mao'ya göndermeler yapmak zorunda kalmalarına rağmen oluşan bu lehte sürecin karşı-devrime manupüle edilmesinin de zeminini oluşturacaktır. Açık ki şu an dünya genelinde devrimci hareketlerinin içinde bulunduğu ideolojik durumun '78 sürecinin karmaşasına benzeştiğini görebilmek, bu doğrultuda dersler çıkarabilmek ve olanakları doğru değerlendirebilmek açısından ön açıcı olacaktır.

Görevleri saptayabilmek ve yerine getirebilmek için öncelikle konjonktürü iyi anlayabilmek ve yorumlayabilmek gerekiyor. Bölgesel savaşlar konusunda olsun, iç savaşlar noktasında olsun, kestirmeci, dogmatik belirlemelerden ziyade derinlikli tahlillere yönelmek kaçınılmazdır. Örneğin bir Kosova sürecine, bir Kolombiya iç savaşına derinlikle ve kavrama çabasıyla yaklaşmadan doğru belirlemelerde bulunmak da, doğru sonuçlar çıkarmak da mümkün olmayacaktır. Kaldı ki emperyalizmin gelinen aşamasında yarı-sömürgelerin üst yapısal dönüştürülmeleri ve komprador-kapitalizmin özgül uyarlanışları '80 sonrasında çok uluslu şirketlerin sadece acentalarının değil, devlet kapitalizmi/bürokrat kapitalizmi biçiminde kuran "alt-fabrikalarını" da yapılandırmak suretiyle (üretim doğrudan sanayi sermayesi yatırımlarıyla) ve "ihracata dönük üretim/sanayileşme" sürecini hızlandırmakla ve bunun temel ayağına da eski tip bürokrat kapitalizmin özelleştirmeler aracılığıyla özel

(yapısal) olmayan değişimlere uğratılması ister istemez sınıf ilişkilerinde de kimi değişiklikleri beraberinde getirmiştir. Bu, savaş yaşanan ülkelerde çok daha çarpıcıdır. Dolayısıyla bir "özelleşme" olgusuna da bürokrat kapitalizme eklemlenen "devletçilik"e kaçınılmaz olarak denk düşen sığ bir yaklaşımdan ziyade bütünlüklü bir kavrayışla yaklaşabilmek gerekiyor. Bir Endonezya süreci, bir Güney Kore'deki muazzam işçi grevleri vb. bu sürecin görüngüleridir. Sağa-sola savrulmamak açısından yarı-sömürgelerdeki işçi hareketlerinin evrimini Maoçu stratejik kavrayışla ele alabilmek zorunluluktur. Keza emperyalist ve kapitalist ülkelerde de sınıf ilişkilerinde kaçınılmaz değişiklikler yaşanmıştır. "Dünya Bankası'nın, OECD'nin, Mc. Kinsey Global enstitülerinin, şirket danışmanlığı konusunda önder olan bir şirketin araştırma grubunun yaptığı anketlerle iş dünyasındaki birçok sektörün değerlendirilmelerinin ışığında" Globalleşme Tuzağı isimli kitabın yazarlarının vardığı sonuç, "önümüzdeki yıllar içinde Avrupa Birliği'nde 15 milyon işçi ve memurun tam gün çalıştığı işleri için korkmak durumunda kalacakları"dır. "Bu sayı aşağı yukarı 1996 yazında kaydedilen işsiz sayısına eşit bir sayıdır." (age. s: 110) Bu gerçeklikler, dünya işçi sınıfının enternasyonal dayanışmasının gelinen aşamada çok daha fazla büyüyen önemine işaret ettiği kadar, kapitalist ülkelerde faşistleşme süreci de gözönünde bulundurularak işsiz ve göçmen işçi örgütlenmelerinin, ulaşım sektörünün ve hizmet üretiminin çok daha artan önemine de, yarı-sömürge, yarı-fetodal ülkelerde "köylü-işçi" köleler gerçeği üzerinde işçi sınıfı faaliyetinin değişen çapına da işaret etmekte; halk savaş stratejisini ve esasen silahlı mücadele zorunluluğunun kapitalist ve emperyalist ülkeler özgülüne uyarlanışını da koşullamakla kalmayarak, yarı-sömürgelerdeki halk savaşlarının, devrimin fırtına merkezlerinin sadece ülkesini veya çevre/bölgesini değil, çok daha büyük bir bölgeyi etkileyecek belirleyicilikte bir öneme sahip olduğunun ve olacağının da görülmemiş düzeyde bir olanağını, dinamiğini de yansıtmaktadır.

Kısacası; "durum iyidir" diyebilmemiz için Maoizm bayrağını yükselten kurmayları çoğaltmak ve bayrağı daha da yükseltmek, halk savaşlarına yüklenmek ön koşuldur. Aksi takdirde, emperyalizmin krizi görülmemiş bir kan, katliam ve karanlık dönemi, tükenişinin tüm saldırganlığıyla bize tam bir cehennem biçiminde dayatmaktadır ve bunu daha da yoğunlaştırmaktan geri durmayacaktır. "Savaşları devrimci iç savaşlara çevirelim" şiarını haykırmak yetmiyor. Bunun gereklerini yerine getirmeden boş bir slogan olarak kalacağı açık. Dünya, enternasyonal Maoist hareketin öncülüğüne hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı. ●

Göçmenlik

Avrupa'da faaliyet sürdürmekte olan çeşitli devrimci yapılar ve kitle örgütleri kitlelerin genel eğilimiyle devrimci görevler arasındaki diyalektik ilişkiyi doğru ele almadıklarından kah sağa, kah sola savrulmaktadırlar. Bu dönem, sağ bir sapma olarak ortaya çıkan göçmenlik pek rağbet görmektedir. Tüm sapmalarda olduğu gibi bu sağ sapmada, göçmenlik olgusunu sınıf mücadelesi ve devrim sorunuyla bağından kopararak ele alan revizyonizmin özel bir biçimi; **Mülteci Revizyonizmi** olarak karşımıza çıkmaktadır.

Göçün iç ve dış olmak üzere, temel iki biçimi söz konusudur. İç göç, dış göçün tersine aynı toplumsal sistem ve aynı devrim sınırları içinde kalan bir olgudur. Bu yazı yalnızca dış göç ve bu olgu temelinde ortaya çıkan mülteci revizyonist sapmanın eleştirisiyle sınırlanmıştır. Göçmenlik olgusunu ele alırken, inkara ya da başka sekte tutumlara girmeye gerek yoktur. Bu anlamsız ve çocukça bir tutum olurdu. İstatistik rakamları alt alta dizmekte yemez. Can alıcı sorun göçmenlik tespiti yapıldığında, bunun hangi görevleri yüklediğini açığa kavuşturmak. Bu sorunda berrak bir anlayışa sahip olmamak, kapıları sonuna kadar revizyonizme açmak demektir.

EKONOMİK VE TOPLUMSAL BİR OLGU OLARAK GÜNÜMÜZDE GÖÇMENLİK

Tarihte çeşitli toplum biçimlerine denk düşen göç olgusu var olmuştur. Ancak bu konuda hiç bir toplum biçimi kapitalizm ile özellikle de emperyalizm aşamasına ulaşmış kapitalizm ile boy ölçüşemeyiz. Bir avuç emperyalist devletin dünyanın geri kalanını boyunduruk altına aldığı ortamda, göçün, yarı-sömürge-lerden emperyalist ülkelere doğru bir rota izlemesi, emperyalist tekellerin

azami kar hırsıyla yarı-sömürge ülkelerin yer-altı ve yer-üstü zenginlik kaynaklarını kökünü kazıyıcı bir barbarlıkla yağmalamaları ve üretici güçlerini yıkıp parçalamalarının ortaya çıkardığı ekonomik toplumsal sefaletten kaynaklanmaktadır. Bu sürecin en acımasız biçimi, emperyalist ülkeler ve tekeller arasında sürgülen rekabetin kışkırttığı ve desteklediği yerel- bölgesel savaşlarla ortaya çıkmaktadır. Ulusların ve toplumların, başta insan olmak üzere, üretici güçleri acımasızca imha edilmektedir. Bundan dolayıdır ki, yarı-sömürge-lerden emperyalist ülkelere göç, esas olarak ekonomik nedenlere dayanmaktadır. Bunların önemli bir bölümü yasal anlaşmalarla, diğer bölümü ise artarak süren mülteci dalgasıyla akıp gelmektedir. Ancak, bu akış rasgele olmayıp, yarı-sömürge-lerde hangi emperyalist güç egemense, göç o ("anavatan") ülkeye doğru yönelmektedir. Örneğin; İngiltere'nin denetimindeki sömürge ve yarı-sömürge-lerden gelen göçmenlerin esas olarak İngiltere'ye gitmektedir. Diğer emperyalist ülkeler açısından da aynı olgu geçerlidir.

Hangi emperyalist ülkeye yönelmiş olursa olsun, göçler, emperyalist sömürü ve talanın ürünüdürler. Hatta bu göç emperyalist bir ülkeye değilse, örneğin, savaş ya da doğal bir afetten dolayı komşu ülkeye kaçış biçiminde ortaya çıkmış olsa bile, bu temel değişmez. Çünkü böyle bir durumun ortaya çıkmasından emperyalist sistemin kendisi sorumludur. Örneğin, Ruanda da Hutu-ların, Tutsi'lere karşı giriştikleri katliam, Afrika kıtasında Fransa ve Amerika arasında süregelen emperyalist rekabetin

sonucu olarak gerçekleşti. Yugoslavya'nın emperyalist güçlerce parçalanması, buna eklenebilecek başka bir örnektir.

Emperyalizm savaş ve yıkım demektir. Aşırı üretimin ortaya çıkardığı stok dağları, emperyalistler arasında paylaşılmış olan dünya pazarlarının yeniden paylaşılmasını daha fazla kızıştırır. Son tahlilde bu paylaşımı, emperyalist savaşlarla karara bağlanır. Savaş ekonomik ve toplumsal olarak büyük bir yıkım demektir. Üretici güçler büyük ölçüde yıkıma uğrar. II. Dünya Savaşında, Sovyetlerde ve Avrupa'da üretici güçlerde, özellikle insan olarak büyük bir yıkım yaşandı. Avrupa'da emperyalist tekeller, ortaya çıkan emek açığını sömürge ve yarı-sömürge-lerden ihraç ettikleri iş gücüyle kapatmaya koyuldular. İşin aslına bakılırsa, o dönemde Avrupa'da iş gücü açığı yoktu. Örneğin; Almanya'da, 1950'li yıllarda iş gücü ithal edilmeye başlandı. Bir milyon civarında Alman işsiz bulunuyordu. Ama; kapitalizmin kendine özgün nüfus yasası, her zaman el altında hatırı sayılır bir işsizler ordusunu bulundurmaya amaçlar. Ülke nüfusu bunu karşılamaya yeterli değilse, dışardan ithal edilir. Günümüzde yarı-sömürge-ler emperyalist tekellerin işsizler ordusu yedeği durumundadırlar.

Bu tarihsel konjektür içinde, Türkiye'den Almanya'ya doğru işgücü akışı başladı. Alman konsoloslukları adeta "iş bulma kurumu" gibi çalışıyorlardı. Bu akış, Türk ve Batı-Alman devletleri arasında 30 Ekim 1961'de imzalanan "İşçi Mübadele Anlaşması" ile birlikte, iyice hız kazandı. İlk katileler nispeten daha iyi bir ücret ödeyen başka bir kapitaliste

iş gücünü satmış olmanın yanısıra, bambaşka bir toplumsal sistem, toplum ve kültürle yüz yüze geliyordu. Dil ve kültürel uyum sorunlarının önemli bir rol oynamasından dolayı ilk gelenler, belli bir maddi birikim sağladıktan sonra, kesin geri dönüş yapma anlayışı içindeydiler. Ancak, bu sorunlarını aştıkları oranda, kalışları yavaş yavaş uzamaya başladı. Aile birleşimiyle birlikte yeni bir döneme girilmiş oldu. Bunun, kalıcılığın ilk adımı olduğu yeterince bilince çıkarılamamıştı. Hala, yarı dönüş yapılabileceği gibi hareket ediliyordu. Bu bakış açısı kendini, çocukların eğitim ve yetiştirilmesinde en dolaysız şekilde açığa vuruyordu. Uzun süreden beri gençliğin iki kültür arasında sıkışmışlığı olarak kavranan sorunun, özünde ebeveynlerin ülkeye dönme ile çocukların yaşamı için bulundukları ülkede kalıcılıklarını istekleri arasındaki çelişmenin ortaya çıkardığı bir çatışma olduğu görülemedi. Yurtdışında yaşayan Türkiyelilerin genel eğilimi, bulundukları ülkelere yerleşmek yönündedir. Yaşam seviyesinin daha ileri bir düzeyde olması, ikinci ve üçüncü kuşağın yaşadıkları ülke kültürlerini benimseme vb. olgular, bu genel eğilimi belirlemektedir. Bulunulan ülkelere yerleşme, ilk geliş nedeni değildir. Uzun yıllar sonra, süreç içinde kendiliğinden ortaya çıkan bir olgudur. Ancak buna rağmen, yerleşmeye bilinçli olarak kesin karar vermiş olanların sayısı tahmin edilen den de azdır. Bulunulan ülke vatandaşından geçici, tek başına, genel eğilimi ifade eden bir gösterge olarak ele almak yanıltıcıdır. Bulunulan ülkede yerleşmeyle geriye dönmeyi isteyenler arasında geniş bir bölüm hala kararsızlık içindedir. Yerleşmeye karar verilen ülke egemen sınıflarının bu konuda izledikleri politikalar, bulunan ülkede yerleşip yerleşmemeyi etkilemektedir. Faşist-ırkçı saldırıların ardında tekelleri sermayenin aktif politik destek ve yönlendirmesi bulunmaktadır. Tüm bunlar, yerleşmeyi düşünen kitle açısından tedirgin edici ve bir noktada caydırıcı bir rol oynamaktadır. Fakat bunun yerleşme eğiliminin önüne geçtiğini söylemek doğru olmaz. Özellikle çifte vatandaşlığı kabul etmeyen Almanya gibi ülkelerin vatandaşlığına geçiş, bir yarıyla artık kalıcılığa karar verdiğinin bir göstergesi, diğer yarıyla kazanılmış hakları pekiştirmeyi amaçlayan bir güvence olarak görülmektedir. Örneğin, Almanya'da Alman olmayan bir işsiz herhangi bir iş yerine başvurduğunda, söz konusu işyeri için tercih, ilk önce Alman olan için, o yoksa, sonra herhangi bir AB ülkesi vatandaşı lehine kullanılmaktadır. Bu iki kategoride bulunan işçi yoksa, o zaman sıra Alman ve AB vatandaşı olmayanlara gelmektedir. Benzer nedenlerden dolayı vatandaşlığa geçiş, kazanılmış hakları sağlama almanın ve sayısız bürokratik engeli aşmanın bir güvencesi olarak algılanmaktadır.

SINIF BİLİNCİ PROLETARYANIN GÖÇMENLİĞE İLİŞKİN PERSPEKTİFİ

Genel eğilim ile proletaryanın uluslara-

rası ve tek tek ülke devrimleri çerçevesi içindeki çıkarları doğru bir şekilde tahlil edilip ayrıştırılmazsa, kaçınılmaz olarak kitle kuyrukçuluğuna düşülür. Komünistler, her zaman esas ve kalı olanla genel ve özel olan arasındaki ayrımı doğru biçimde tahlil ederek çalışmalarına yön verirler. Her zaman ve her koşulda belli bir ülke devrimini esas alarak bunu açığa kavuştururlar. Bunu yapmamak, bu konuda berrak bir bakış açısına sahip olmamak kaçınılmaz olarak revizyonizmin batağına saplanmaya götürür. Kitle örgütlerinin çalışmaları da bu temel üzerinde şekillenir. Kitle örgütleri devrimler üstü yapılar değildirler. Bunu savunmak, onların sınıflar üstü olduklarını söylemekten başka bir şey olmazdı. Onlar, belli bir ülke devriminin öncüsünün nefes borusu ya da başka bir ifadeyle, volan kayışlarıdır. Ülkede bulunan kitle örgütleri açısından böyle bir sorun söz konusu değildir. Sorun yurtdışı alanındaki kitle örgütleri özgünlüğünde ortaya çıkmaktadır; daha doğrusu bu sorun mülteci revizyonist anlayışlar tarafından gündeme sokulmuştur. Mülteci revizyonistler, kitlelerin genel eğilimlerinin kalıcı olduğunu, "siyasal tercihlerini" bu doğrultuda yaptıklarını, dolayısıyla, artık göçmen olarak tanımlanmaları gerektiğini ileri sürerek, daha doğrusu bu gerekçenin ardına gizlenerek kitle örgütlerinin göçmen politikası izlemesi gerektiğini savunmaktadırlar. Kısacası, kitle örgütlerinin burada kalmaya karar veren göçmenleri esas alan bir temel üzerinde yeniden şekillenmesi gerektiğini, ileri sürmektedirler. Ancak bu yeniden şekillenmenin, kalıcılığa karar veren ülke proletaryasının öncüsünün önderliği altında değil, kitle örgütlerini devrimin tarihi çöplüğünde bolca bulunan revizyonist şeyhlerin birer tekkesine, birer arpalığına dönüştürmeyi amaçlayan bir biçimde olmasını istemektedirler. Eğer, kitle örgütlerinde örgütlü olan kitleler, özgür iradeleriyle bulundukları ülkelere yerleşmeye karar vermişlerse ve bu karar doğrultusunda örgütlerini yeniden şekillendirerek, kalmaya karar verdikleri ülkenin öncüsünün emrine/hizmetine sunmuşlarsa, buna karşı olumsuz bir tavır takınmış olanlar, hangi gerekçeleri ileri sürerlerse sürsünler, gerici bir tutum için de olmakla suçlanacaklardır. Türkiye'den bir örnek le bunu özetleyelim;

Bilindiği gibi Türkiye de başta balkanlar olmak üzere çeşitli ülkelerden gelmiş hatırı sayılır bir göçmen kitle bulunmaktadır. Bunların içinde öncünün saflarında örgütlü olanlarda vardır. Bunların kişisel gelecekleri tümüyle Türkiye devrimci mücadelesine tabidir. Bunların, geldikleri ülkenin öncüsüne bağlı bir kitle örgütü içinde örgütlenmelerini hayal bile etmiyoruz. Böyle bir tutuma girmiş olsaydılar, dar milliyetçi ve gerici bir tutum içinde olmakla mahkum ederdik. Çünkü onlar, kaderlerini kalıcı olarak karar verdikleri ülke devrimine bağlamışlarsa, Türkiye proletaryasının öncüsü altında örgütlenmeleri tek doğru yoldur. Aynı şekilde Türkiye'li göçmen-

lerin, göç ettikleri ülkelerin öncüsü altında örgütlenmeleri tek doğru yoldur. Fransa'da yaşayanlar Fransa öncüsü, Almanya'da yaşayanlar Alman öncüsü altında örgütlenmelidirler. Bu, aynı zamanda göç edenlerin haklarının savunulmasının en etkili ve doğru olan biçimidir. Bulunulan ülke proletaryasının sınıf savaşımından kopuk bir şekilde göçmenlerin haklarını savunmayı düşünmek ham hayaldir. Aynı zamanda böyle bir tutum, proletaryanın sınıf birliğini parçaladığı ve bu parçalanıştan sömürücü sınıflar yararlandığı için geridir. Proletaryanın enternasyonal birliğini ve dayanışmasını örgütlemenin tek doğru yoludur budur. Demek ki göçmenlik, yani tartışma konumuz anlamında, bir ülkeden başka bir ülkeye göç edip, geleceğini göç edilen ülkenin sınıf mücadelesine tabi kılmak demektir. Bu olgu, sınıf bilincini kavramış her göçmenin önüne somut görevler koyar. Her şeyden önce o, göç ettiği ülke proletaryasının öncü kurmayının önderliği altında örgütlenmek gibi somut bir görevle yükümlüdür. Göç edilen ülke proletaryasının bu düzeyde bir örgütlülüğü söz konusu değilse, ayrıca bunun yaratılması çalışmaları katılmak gibi başka bir yükümlülüğüdür. (19. yy'da ABD'ye göç eden Avrupa'lı devrimcilerin örneğinde olduğu gibi.) Göçmenlik sorununa bilimsel yaklaşım böyle olmak zorundadır. Bunun dışında kalan tartışma ve anlayışlar, sınıf mücadelesinin dayattığı görevlerden kaçışı vaaz eden mülteci revizyonist gevezelikler olmaktan öteye gidemez. Mülteci revizyonistler, Türkiye'deki sınıf mücadelesine katılmak söz konusu olduğunda, kendilerini göçmen kategorisine sokarak kaçmaktadırlar. Göçetdiklerini söyledikleri ülkelere devriminde katılmamaktadırlar. Bir bütün olarak sınıf mücadelesi pratiğine, yani genel olarak devrime sırt çevirdikleri için revizyonistlerdir. İ. Kaypakka-

ya'nın 26 yıl önce söylediği gibi bunlar en iyisi aya gitmelidirler.

MÜLTECI REVİZYONİZM DEVRİMDEN KAÇIŞIN ADIDIR

Geçmiş yıllara göre oldukça zayıflamış olsada, öncünün yurtdışı alanında hatırı sayılır bir tabanı bulunmaktadır. Bunun büyük bir çoğunluğu kitle örgütlerinde örgütlüdür, ya da onlarla ilişki içindedir. Kitlelerin öncüyle olan ilişkileri, Türkiye Demokratik Halk Devrimi ile olan ilişkileriyle ilintilidir. Bu ilgiyi artırmak, bütünüyle öncünün elindedir. Her şeyden önce bu, doğru bir çizgi sorunudur; doğru politikalar izlendiğinde, bu potansiyelin aktif bir göçe dönüşmesi için bir engel yoktur. Yanlış bir çizgi, hemen hemen her yerde aynı sonuçlara yolaçar. Yurtdışı, kavga kaçını anlayışların ve sahiplerinin birinin bir para etmediği bir yerdir. Yanlış bir anlayış bu, başlıca bir hastalık gibi hızla yayılmakta, bağımsızlık sistemleri zayıf olanları yere çalmaktadır. Genellikle bu tür anlayışlar, mülteci revizyonizmin çeşitli türveleridir. Şu yada bu yapıdan, o yapıların teorik ve pratik şekillenişine göre biçimsel farklılıklar bir yana konulursa, öz ayıdır: **Devrimden kaçış!** Bu anlayışlar şu ya da bu ülke devrimine değil, genel olarak devrime sırt çevirmeyi vaaz ettiklerinden dolayı mülteci revizyonistlerdir.

Mülteci revizyonist ve benzeri eğilimlerin ülkeyle olan bağıni gözden kaçırmak gerekir. Yurtdışı ile ülke sürekli bir ilişki ve etkileşim içindedir; bir alandaki gelişme, diğerinde etkilemektedir. Bu eğilimin yurtdışı alanında ortaya çıkışı bir tesadüf olarak görülemez. Bugün yeniden canlandırılması ve proletaryanın saflarına yansması da aynı şekilde tesadüf değildir. Uluslararası alanda ve ülkede karşı-devrimin saldırıları karşısında devrimci mücadelenin görece gerileyişi, reformist ve revizyonist eğilimlerin cüretini artıran önemli bir etkidir. Ül-

kede yasalci reformizmin silahlı mücadeleye alternatif olarak sunulmasının bir benzeri yurtdışı alanında, hem ülke devrimine hem de bulunulan ülke devrimlerine sırt çevirerek ortaya çıkmaktadır. Bu genel görünümün altında somut amaçlar yatmaktadır. Bu çevreler içinde, iyice yozlaşmış olanların bir bölümünün, Türk devletinin sunacağı nimetlerden yararlanmak amacıyla yeni örgütlenmelere gitmeleri muhtemeldir. Türk devleti, yurtdışı alanında yaşayan Türkiye'liiler üzerinde nüfuzunu kaybetmemek amacıyla çeşitli planlar gerçekleştirmektedir. Örneğin, yurtdışı alanını bir seçim bölgesi olarak ilan ederek, bu alana belli bir "milletvekili" kontenjanı ayırmak; "vatandaşlık üst kurulu" gibi özgün "parlamento" biçimleri oluşturmak vb. girişimler, reformist ve revizyonist çevrelerin iştahını kabartmaktadır. Türk devletinin, çıkarlarına en iyi biçimde hizmet edeceklerinden kuşku duymadığı bu kesimlerden, "Dış Türkler Meclisi" vb. girişimlerle lobiler oluşturmayı, Türk diasporası yaratmayı hedeflemektedir. Hangi biçimde ortaya çıkmış olursa olsun bu ve benzeri girişimlere karşı kararlı mücadele verilmelidir.

SON SÖZ

Revizyonizm hangi kılıklara girmiş olursa olsun, MLM'yi savunan herkesin görevi onu açığa çıkartmaktır. Bunun kolay olmadığı ortadadır ama mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Unutulmamalıdır ki; revizyonistler, yenilgiye uğradıkları her seferinde, daha büyük kararlılıkla ve azimle en zayıf anımızı yakalayarak saldıracaklardır. Onun için, kararlılıkla karşı koyalım ve en son kullanılan cılasını kazıyarak mülteci revizyonizmini deşifre edelim! Proletarya Partisi'nin konu ile ilgili resmi düşüncelerine her zamankinden daha fazla sarılmanın önemini bilince çıkararak mücadele edelim! ●

savaş öğretiyor
Peyik'te namlular

gelecek günler için konuşuyordu...

Sınıfların ortaya çıkmasından ve buna bağlı olarak sınıf mücadelelerinin başlamasından beri, ezilen sınıflar ezenlere karşı çeşitli mücadele yöntemleriyle savaşlarını sürdürme gelmiştir. Bu savaşın aşamalarını belirleyen ise o toplumdaki gelişim düzeyi ve güç dengelerinin durumudur. Ekonomik, siyasal, askeri ve sosyal şartların tümü bu olguya takabül eder. Türkiye gibi emperyalizmin yarı-sömürgeci olan aynı zamanda yarı-feodal bir ekonomik ilişkiler ağı içeren ülkelerde geçerli olan Halk Savaşı stratejisinin ilk aşamasını gerilla savaşı teşkil etmektedir.

Düşmanın her alanda yenilgiye uğratılması, Demokratik Halk İktidarının kurulması ve de iktidarın parça parça alınması için bilimsel dünya öğretisi ışığında namluların güneşin kızılıyla ısıtılan gerillanın varlığı, devrimin en önemli teminatlarından biridir. Tabii ki, gerilla denince sadece elinde silahıyla dağdan dağa dolaşan, ay ışığında soğuk pınarların ferahlığıyla romantizm ya da sadece askeri yönünü anlamamalıyız. O Komünist Parti'nin savaşçısıdır, militandır, üyesidir, kadrosudur. Gerilla mücadelesi ancak doğru bir önderlik altında gerçek anlama kavuşur. Gerilla mücadelesi derken onun zorluklarını yadsınmadan, gerekliliğini ve mücadele içindeki yerini iyi kavrayıp ona göre bir yönelim içine girmek, gerilla mücadelesini "ayaklanandan tavana asan" gerilla spekülasyonlarını da parlak teorileriyle baş başa bırakmak demektir.

Mücadele içinde olan her yoldaşımız bir partili gibi düşünmelidir, bir gerilla gibi yaşayabilmelidir. Peki bir gerilla nasıl yaşar? Öncelikle bir gerilla her an düşmanla yüzyüze gelebileceğinden sürekli tetikte olmak zorundadır. Disipline ve bütün çalışmalarında gizliliğe titizlikle riayet etmek zorundadır. Sürekli, yürüttüğü mücadelenin uzun ve kısa vadeli hedeflerini kavrama, gerilla savaşı taktiklerini yaşadığı pratiklerden çıkardığı derslerden yararlanarak geliştirme gibi bir çaba içinde olmalıdır. Düşman karşısında tereddütsüzce bir karşı koyuş sergileyebilmesinin temel koşullarındandır. Gerilla savaşına biçtiğimiz misyon, Halk Savaşı stratejisinin bütünüyle bir ögesi olması bakımından önemlidir. Gerilla halkın savaşçısı olduğu bilinciyle halkla bütünleşebilmeli, doğru politikalarla onlara umut olabilmeli, açlığı, susuzluğu, yorgunluğu yenilme yetisinin düşmanı yenme cüretiyle yakından ilişkili olduğunu bilince çıkarabilmelidir. Günlerce süren çatışmalar, yaralanmalar, bunun sonucu oluşan fiziksel dürtülerin yansıdığı noktada aldığı şekil, partiye, halka, devrime bağlılığın sınıdığını andır. Ölüme ve her türlü korkuya meydan okuyarak düşman kalelerine bir şahın gibi inen, pusulardan partiye bağlılığın şiarını haykıran Halk Ordusu neferlerini yüceltiren, elbetteki uğrına şehit

düşükleri, yaralandıkları dünya görüşüdür. Ölüme yaşam arasındaki ince çizgiyi bir gerilla için netleştiren de bu olgudur.

Düşmanın onbinlerce askeri gücüyle, tankı, topu, uçağı, havanı vb. her türlü modern savaş tekniklerini kullanarak yoketme amaçladığı, sosyal ve ulusal kurtuluş hareketleri öncülüğündeki gerilla savaşını tüm çabalarına rağmen önleyememeleri tabii ki bunun sadece mekanik taraftaki bir güçler dengesi teorisiyle açıklanamayacağını ortaya koyuyor.

Bir çatışma ve pusu anında Halk Ordusu'na mensup bir gerillanın o anki olayı bütünlüklü bir şekilde görebilmesi, bütü-

bir şekilde kavramak zorundayız. Halk Ordusu'nda toplumun çeşitli kesimlerinden savaşçıların varlığı bir gerçeklikken, bunların savaş alanlarında konumlandırılması, yetiştirilmesi önemli bir sorundur. Savaş savaş içinde öğrenilir, bu genel bir doğru iken, küçükten büyüğe doğru öğrenme şeklindeki diyalektik gelişim seyrinde gözardı edemeyiz. Gerilla bölgelerinde her savaşçının, gerek nöbette, gerek çatışmada, gerekse günlük yaşamda kısaca günün her anı tüm davranış ve anlayışlarını gözlemleme, kişiyi sağlıklı bir şekilde değerlendirme olanağına sahiptir.

Aynı zamanda, her türlü paylaşımın, fedakarlığın ve yoldaşlık ilişkilerinin en üst

zırlandığını ve bu çatışmaların mimari gerillaların bu çatışmalarda gösterdikleri beceriyi, onların ruh hallerini, coşkusunu, yaşadıkları güçlükleri, öyle uzun boylu bilemeyiz. Bütün bunları kısa bir yazıya sığdırmak mümkün değil. Ama ben yine de içinde bulunduğum ve gerçekten yaşanmış bir çatışmanın kısacık öyküsüyle sizlere bir çatışmanın nasıl geliştiğini aktarmayı görev biliyorum.

Güneş yeni yeni kendini göstermeye başlıyordu. Geceyi geçirdiğimiz alanda tüm hazırlıklarımızı yapmış, savunma tepelerindeki yoldaşları bekliyorduk. Hava iyice aydınlanınca komutan yoldaşla savunma tepesindeki yoldaşlar arasında telsiz de

nün bir parçası olduğunu kavrayabilmesi, olay esnasındaki tavırlarını tayin edebilmesi önemli bir işleve sahiptir. Bir çatışma anında, heyecan, stres, coşku vb. duyguların hepsi kişiye yansır. O anda kişinin kendisinin ölmesiyle veya direnmesiyle bir şey değişmeyeceğini, yaşamının daha iyi olacağını düşünerek düşmana teslim olma gibi bir pozisyona düşmesi, yukarıda açıklamaya çalıştığımız bir davranış ve düşünce düzeyine erişememesidir. Devrim mücadelesinin şehitlerin kanı üzerinde yükseleceğini savunuyorsak, bunun mücadelenin bütünüyle olan diyalektik bağında doğru

boyutta yaşanmasına uygun bir zeminde vardır.

Bir çatışma esnasında yoldaşlara canın feda edilmesi, bir parça ekmeğin onlarca kişi arasında bölüşülmesi, yaralı yoldaşların günlerce sırtlarda taşınması gibi, mücadelenin yüceltildiği kavramayan insanların şaşkınlık içinde kalabileceği nice davranış gösterilebilir.

Burjuva gazetelerinin kuytu köşelerinde bir kaç satıra sıkıştırılan, ya da televizyonlarında, süslü haber sipikerlerinin yüzlerini buruşturarak öfkeyle sundukları çatışma haberlerine hemen hergün rastlarız. Ama bir çatışmanın nasıl ustalıklarla ha-

şıyla bir konuşma geçti:

-Yoldaş, çevrede herhangi bir hareketlilik var mı?

-Yok yoldaş... Çevre temiz.

Çevrenin temiz olduğunu öğrenen komutan yoldaş:

-Yoldaşlar çay yapabilirsiniz dedi.

Duman çıkarmayacak şekilde odunları dizip ateşimizi yaktık ve çayımızı demledik. Biz çaylarımızı yudumlarken, komutan yoldaşlarda aralarında hareketli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Bizler bu tartışmanın sonucunda büyük bir olasılıkla yeni bir eylemlilik kararı çıkacağını biliyor-

duk, bu yüzden bir an önce toplantının bitip, eylem planının bize açıklanması için sabırsızlanıyorduk. Bir süre sonra toplantı bitti ve komutan yoldaşlardan biri bizlere toplanmamızı söyledi, daha sonra da:

-Yoldaşlar, bu akşam Peyik Karakolu'na bir saldırı yapacağız, onun için tüm yoldaşlar hazırlıklarını yapın. Silahlarınızı temizleyin, herkes silahlarına harbi çeksin, şarjörleri kontrol edin, çantalarınıza fazla ağır malzeme almayın, fazla malzemesi olanlar ana birliğe bıraksın, bunun dışında eylemle ilgili eksik malzemesi olanlar bildirsın.

Bu konuşmanın ardından birlikte hummalı bir koşturma başladı, kimisi silahını temizliyor, kimisi fazla olan malzemelerini ana birliğe bulunan yoldaşlara bırakıyordu. Bu arada komutan yoldaşlarda biraraya gelmiş teknik konular üzerinde konuşuyorlardı. Bunlar saldırı ve savunma tepelerinin ayarlanması, eylem esnasında kullanılacak telsiz kanallarının belirlenmesi gibi konulardı. Eylem anında kullanılacak telsiz kanalı tespit edildikten sonra tüm komutanlar bunu telsizlerine kaydederek ve deneme konuşmaları yapılır. Bunlar yapıldıktan sonra Komutan Kızıl Öfke (İsmet Polat) tüm birliğin bir araya toplanması için talimat verdi.

-Herkes hazırlıklarını tamamladı mı yoldaşlar, eksik olan var mı, varsa söyleyin, kimseden ses çıkmadığına göre herkes hazırlığını yapmış, o halde yoldaşlar eylem planını açıklıyorum: Yoldaşlar, karakola saldırıyı üç koldan yapacağız. Bu anlamda güçlerimizi üçe böleceğiz; birinci grup karakolun üstündeki kayalıkta, ikinci grup okulun yanından, üçüncü grup ise karakolun yanındaki kayalıktan saldırarak. Ayrıca tüm saldırı gruplarının güvenliği için, karakolun eski savunma tepesine de bir savunma birliği göndererek oraya uçaksavarı konumlandıracağız. Yoldaşlar, karakola saldırıda esas hedef, düşman gücünü imha iken, düşmandan silah alma ilkesini de unutmayın. Bu bağlamda eylemin ikili bir yönü var; düşmanı imha, ama salt onu yıpratmayla değil, parça koparmayla imha. Şimdi grupların düşmana ne şekilde yöneleceğini açıklıyorum: Birinci ve ikinci gruplarda roketçiler olacak, roketçi yoldaşlar silahlarını hazırlasın. Üçüncü grupta ise Biksi ve Diktirof olacak...

Komutan yoldaşın eylem planını ayrıntılı bir biçimde, uzun uzun açıklayan konuşmasının ardından yine komutan yoldaş kimin hangi grupta olduğunu okudu. Ve herkes az önce açıklanan plana göre konumlanmaya başladı. Her grubun komutanı kendi birliğinde yer alanlara ayrıntılı bilgi veriyordu. Ben, ayrılan gruplar içerisinde, karakolun eski savunma tepesini tutacak gruba düşünüyordum. Bunun üzerine komutan yoldaşa saldırı grubuna alınmam noktasındaki isteğimi belirttim. Komutan yoldaş, eylemin bu aşamadan sonra artık başlamış sayıldığını, böyle bir anda yapılacak en ufak değişikliğin onanılması imkansız olumsuzluklara yolaçabileceğini ve bu nedenle isteğimi yerine getirmeyeceklerini anlattı. Ama yine de yüreğimde küçük de olsa bir buraklık kaldı. Tepeye verilmemizin nedeni oldukça açıktı: Görevlendirildiğimiz alana

konumlandırılacak uçaksavarı iyi bir biçimde kullanabilecek deneyime sahiptik. Ayrıca, olağanüstü bir durum anında uçaksavar çatışma alanından uzaklaşıp kamufle edebilecek fizik gücümüz vardı. İşte bu nedenlerle ben ve Taylan yoldaş tepeye verilmiştik.

Uçaksavarı öyle bir temizledik ki, üzerinde en ufak bir toz kalmamış, çatışmada tutukluk yapmasın diye pırl pırl yaptık. Silah üzerinde böyle yoğunlaşmışken birden, hazırlıklarımız içerisinde önemli bir yer tutan bir şeyi unuttuğumuzu farkettilik, bu da, uçaksavarı taşıyarak olan ceskar atımız Şaşkın'ın hazırlanmasıydı. Şaşkın'ın palanının sıkı olması gerekiyordu, yoksa uçaksavarı yüklediğimizde palan kayabilirdi. Bunun yanı sıra, uçaksavarın ayaklarını koyacağımız sağlam torbalar gerekiyordu. Bunların hepsini sağladıktan sonra uçaksavarı Şaşkın'ın üzerine yükledik. Bu arada diğer gruplarda çalışmalarını bitirmişlerdi. Grup komutanlarıyla birlikte kendi aralarında eylemin son ayrıntılarını konuşuyorlardı. Tüm bu zaman zarfında, güneş kızılılaşmış, hava karamaya dönüşmüştü. Bütün gruplar biraraya gelerek akşamın çökmesini beklemeye koyulduk. Komutan yoldaş:

-Yoldaşlar, bir eylem çayı yapında içelim dediler.

Çaylar yapıldı ve yoldaşlar arasında şakalaşmalar başladı. Birinci saldırı grubunun komutanı İntikam yoldaş:

-Yoldaşlar, ne tür silahlar istiyorsunuz, marka verin, herkes bir listede toplansın isteklerini, düşmandan ona göre getirelim. Sonra karışıklık olmasın, kimse, "ben bunu istemem" falan demesin. Siz bana baştan siparişi verin, silahınızı garanti bilin. Aramıza yeni katılan Serhat yoldaş:

-İntikam yoldaş, benim de saatim yok, bana da bir saat getirirsen sevinirim.

-Yoldaş, vurduğumuz askerin özel malzemesi alınmaz, bu bizim anlayışımıza terstir. Sadece devletin bize karşı kullanılmak üzere askere verdiği malzemelere el konulur. Ama istersen sana bir tane G-3 getirebilirim.

Bu konuşmalar esnasında araya giren Aynur yoldaş:

-Yoldaş, bu eylemde öncü benim, öncülüğü kimseye vermem, diyerek İntikam yoldaşa söyleniyordu.

Bahtiyar yoldaş:

-Bu eylemden sonra Diktirofu bırakacağım, onun yerine aldığım MG-3'ü kullanacağım.

Çaylar içilip, şakalar yapılırken, hava da iyice karamıştı. Ama birazdan gerillanın kızıl kurşunlarıyla yeniden aydınlanacaktı. Tüm yoldaşlar sabırsızlıkla, eylem için hareket komutunun gelmesini bekliyorlardı. Az sonra komutan yoldaşın sesi duyuldu:

-Yoldaşlar, son olarak tüm hazırlıklarınızı kontrol edin. Ana birlik, malzemeleri alarak anlaştığımız noktaya gitsin. Diğer yoldaşlar da burada kalsın.

Komutan, bize dönerek de, Şaşkın'ın hazır olup olmadığını sordu. Bu, artık harekete geçme vaktinin geldiğinin göstergesiydi. Komutan yoldaş, savunma tepesiyle

telsiz bağlantısı kurarak onları bulundurmaya çalıştı. Savunma birliği geldikten sonra, Komutan Kızıl Öfke:

-İntikam'ın birliği yola çıksın dedi.

Bizler, İntikam yoldaşın birliğindeki yoldaşlarla tek tek tokalaşarak başarılar diledikten sonra, ikinci olarak Özgür yoldaşın birliği yola çıktı. Onlarla da görüştük. Onların hemen arkasından Kızıl Öfke yoldaşın birliği de yola koyuldu. Son olarak da biz... Bu arada, sürekli bir biçimde telsiz bağlantıları kurularak, birliklerin bulundukları yerler bildiriliyordu. Bir süre sonra, biz, savunma birliğinden ayrıldık. Çünkü, bizim önceden tepeye yerleşmemiz gerekiyordu, ona göre diğer birlikleri de yönlendirecektik. Bu amaçla savunma tepesine doğru tırmanmaya başladık. Biraz sonra telsizden bize çağrı yapıldı:

-Taylan yoldaş, bizi duyabiliyor musun?

-Dinliyorum Kızıl Öfke, konuş!

-Yoldaş, tepeye ne kadar sürede varabilirsiniz?

-Yoldaş, onbeş-yirmi dakika kadar sonra tepeye varız.

-Yoldaş, tepeye varıp konumlandıktan sonra bize bilgi verin. Biz de ona göre hareket edelim.

-Anlaşıldı yoldaş, başarılar.

-Başarılar.

Bir süre daha tırmandıktan sonra tepenin zirvesine vardık. İlk iş olarak, uçaksavarı iyi bir yere konumlandırdık, daha sonra da Şaşkın'ı kamufle ettik. Son olarak da, uçaksavar dışında, ferdî silahlarımızla girebileceğimiz bir çatışma için kendimize mevzi bulduk. Bu işleri tamamladıktan sonra, saldırı birliklerinin komutanlarıyla tek tek bağlantı kurarak, onları görüş alanımız ölçüsünde yönlendirdik. Saldırı grupları da mevzilerini belirledikten sonra, geriye Kızıl Öfke yoldaşın roketçilere vereceği "ateş" komutu kaldı ve biz de bunu beklemeye başladık. Artık her şey hazır, düşmanın her adımını izliyor ve ona göre nişan alıyorduk. Bir memimizi bile hesap tutulacak şekilde atmalıydık. Onun için çok dikkatli davranıyorduk. Komutan yoldaş, son olarak tüm birliklerden durumlarıyla ilgili bilgi istedi.

-İntikam, duyuyor musun?

-Dinliyorum Kızıl Öfke?

-Hazır mısınız, ocaksöndüren (roketler) hazır mı?

-Her şey hazır yoldaş.

-Anlaşıldı.

-Özgür, duyuyor musun?

-Evet yoldaş, dinliyorum.

-Siz de hazır mısınız?

-Hazırız yoldaş.

-Anlaşıldı.

Bundan sonra komutan yoldaşın eylem için son iki dakika anonsu telsizlerden geçti. İlk olarak düşman mevzisine roketlerle saldırılacak, daha sonra ise ferdî silahlar kullanılacaktı. İste beklenen ses duyulmuştu, Maoist namlulardan çıkan roketler, düşmanı Şaşkın'a uğratmıştı. Artık çatışma başlamıştı, düşman kaçışıp duruyordu. Düşman komutanı telsizlerden karargahına şu mesajı geçiyordu,

-Komutanım, neye uğradığımı şaşırarak, her taraftan saldırıyorlar, bize acele takviye gönderin. Şu an teröristlerin ablukası altındayız, üç kayıp, çok sayıda da yaralı var, her taraftan kurşun yağıyor. Acele helikopter kaldırılın.

Düşman paniklemiş, ne yapacağını şaşırmıştı. Bu arada, savunma tepesinde mevzilenen bize sıra gelmemişti. Saldırı birlikleri geri çekilirken, onların güvenliğini alacağımızdan yerimizi deşifre etmememiz gerekiyordu. Biz eylemi tepeden seyrediyor, düşmanın telsiz konuşmalarını dinliyorduk. Birinci grup çatışma içerisinde karakola ilk sızma girişiminde bulundu ama bu girişim başarılı olamadı. Çünkü roketlenen dördüncü mevzideki ağır makineliyi etkisiz hale getirememişti. Bu arada zamanda sürekli ilerliyordu. Zamanında gözönünde bulunduran komutan yoldaş bir daha sızma girişiminde bulunmadı. Bundan sonra saldırı birliklerinin geri çekilmesi başladı ve komutan yoldaş bize bağlantı kurarak;

-Yoldaşlar, biz geri çekiliyoruz, siz düşman mevzilerine yönelin.

-Tamam yoldaş.

Artık sıra bize gelmişti. Uçaksavar ilk defa planlı bir eylemde kullanıldığı için çok heyecanlıydık. Ve bu heyecanla Taylan yoldaş tetiğe dokundu, izli memilerimiz geceyi yararak düşman mevzilerinde patlarken, saldırı grubundaki yoldaşlar da geri çekilmeye başlamışlardı bile. Bu arada komutan yoldaşın telsiz anonsunu duyduk:

-Özgür yoldaş, duyuyor musun?

-Evet yoldaş.

-Yoldaş, bizim birliklerin hepsi çatışma alanından çekildi, siz de artık silahları toparlayıp, geri çekilmek için belirlenen noktaya gelin.

Biz de uçaksavarı mevzisinden sökerek, Şaşkın'a yüklemeye koyulduk. Şaşkın sanki eylemin ciddiyetini anlamış gibi, eylem boyunca hiç kıpırdamamıştı. Hatta ses bile çıkarmamıştı. Uçaksavar yükleme işi bittikten sonra, buluşacağımız noktaya doğru yola koyulduk. Bu arada, komutan yoldaşın sesi yine telsizden duyuldu:

-Yoldaş, çatışma alanından çıktınız mı? Kendinizi sağlama aldınız mı?

-Tamam yoldaş, biz güvenli alandayız, belirlenen noktaya doğru gidiyoruz.

-Yoldaş, o zaman biz de önden gidip bir yorgunluk çayı yapalım, buna hayır demezsiniz herhalde.

-Anlaşıldı yoldaş, fakat Şaşkın için de bir şeyler hazırlamayı unutmayın, doğrusu iyi bir yemeği haketti.

-Tabi yoldaş, onun için Dersim'in en iyi otlarını biçeceğiz, ama sanırım onu yakında emekli ederiz. Bu kadar hareketliliğe dayanamaz artık.

Geldiğimiz noktada artık silah sesleri duyulmaz olmuştu. Düşman, biz saatler öncesinden çatışma alanından uzaklaştığımız halde, hala korkudan ateş etmeye devam ediyordu. Artık silah seslerinin yerini gecenin sessizliği almıştı. Böylece bir gün ve bir eylemde sona eriyordu. Ama dağlarda yaktığımız ateş, oynadığımız Karagöl bile düşmana karşı bir eylemdi. ●

HASAN HAKKI ERDOĞAN

ALİ KARADAĞ

MURAT DİRİ

HÜSEYİN YILDIRIM

EYLÜL AYI ŞEHİTLERİ

Hasan Saz 22 Eylül 1977 tarihinde Almanya'da trafik kazasında, **Ali Karadağ**, **Aziz Süer**, **Murat Diri** 26 Eylül 1983 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Hasan Hakkı Erdoğan** 30 Eylül 1984 tarihinde İstanbul'da çatışmada yaralı yakalanıp işkenceye, **Baba Erdoğan** 17 Eylül 1990 tarihinde Tokat'ta gerçekleştirilen karakol baskını esnasında, KDH elemanı ajan Enver Doğru tarafından sırtından vurularak, **Hüseyin Yıldırım**, **Cafer Aslan**, **Kemal Fındık**, **Şerif** 22 Eylül 1994 tarihinde Elazığ'da KDH elemanlarının ihbarı sonucu pusuya düşürülerek, **Ali Ekber Gözoğlu**, **Özlem Ayhan**, **Gülşah Candan**, **Deniz Ayata**, **Mahsun Küçükkoğlu** 28 Eylül 1994 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Kazım Tunç** 28 Eylül 1996 tarihinde Nevşehir Esir Kampı'nda tedavisi engellenerek Partizan inancı, Partizan cesareti, Partizan cüreti ışığında ve MLM biliminin kızılığında savaşarak şehit düştüler.

BABA ERDOĞAN

DENİZ AYATA

AZİZ SÜER

HASAN SAZ

Dağların yükseğinden seyretmek

Dağların yükseğinden seyretmek ne hoştur bilir misin

Düşmanın ciğerini dağılayan mitralyözlerin dansını

Bir çiçeğin tohumu duruşu gibi öyle hoştur ki

Kirvelerin düşman erleriyle karşılıklı atışması

Hele bir de bir marş söylendi mi vay ki vay değme gitsin

Sevgilinin yarına sarılışı gibidir kirvelerin mavzere sarılışı

Kimi zaman sevgi nameleri çıkar,

Kimi zaman zafer türküleri

Kimi zamanda mazlunların çiğliği yankılanır kızıl namlulardan

Oy benim canevine kurban olduğum

Oy benim kavgam kadar kutsal sevdiceğim

İşte böyledir ülkemizin dağlarında yankılanan savaşımız

İşte böyledir kirvelerin namlularından çıkan savaş melodilerimiz

Şunu bilesin ki, bu savaş öyle bir savaştır ki

Bu savaşta ne bir ah, ne bir yakarış

Ne de bir kişisel çıkar

Bu savaşta yer almak yürek işidir

Bu savaşta yufka yüreğe

Bu savaşta sulu göze

Bu savaşta yılmılığı yer yok

İşte sevdiceğim en kısa anlatımla

Dağlardan yankılanan halk savaşımız

CİVAN ÖZGÜR

Türkiye'de ilk kez bir kayıp, kayıp günlerini anlattı

BİR KAYIP'IN ÖLÜM GÜNCEİ

"29 Kasım 1994 tarihinde ailesinin Kadıköy'deki evinden ayrılan Ayhan Uzala, evin yakınlarında, tenha bir yerde gözetilme alındı. Adını, soyadını ve kaybedilmek istendiğini haykıran Uzala, kendisini götürmek isteyenlere karşı direndi. Bu tarihten sonra kayıp günleri başladı. 20 gün boyunca uluslararası düzeyde 'Ayhan Uzala sağ alındı, sağ istiyoruz' kampanyası sürdürüldü. Kayıp günlerin ardından bir gün umulmadık bir biçimde - sağ olarak - kendisini arayan kamuoyunun karşısına çıktı.

Uzala, kayıpların tarafımızca bilinen ama tüm ısrarlara rağmen reddedilen dünyasını aydınlatan ilk mum ışığı oldu."

Uluslararası Kayıplar Kurultayı

Kamuoyu, ilk kez 1993 yılında tanıdı O'nu. Aynı yılın 23 Nisan "Çocuk Bayramı" kutlamalarında dönemin İçişleri Bakanı objektiflere gerdan kırarak poz verirken ağzından sevinçle şu kelimeler dökülüyordu: "Dün TKP(ML)'ye yönelik operasyonlarda çok önemli adamlar ele geçirildi."

Kimlerdi, İçişleri Bakan'ının önemli dediği adamlar? Bakan'ın önemli gördüklerinden biri Ayhan Uzala'ydı. Ama Uzala, baharın bütün güzelliklerinin yaşandığı '93 yılının o Nisan ve Mayıs günlerinde daha çok başka bir isimle tanındı; çünkü O ismini dahi söylemiyordu. Kameralar karşısında sevinç naraları atanların hevesleri kursaklarında kalıyordu böylece.

Tutuklama, mahkeme derken en sonunda "büyük suçluyu" serbest bırakmak durumunda kaldılar.

O zaman, 15 günlük yoğun işkencelerin dışında, bir de tehdit etmişlerdi O'nu. "Bu sefer sen kazandın, ama bir dahaki sefere bu şansın olmayacak!"

Günleri aylar, ayları yıllar izledi ve tam 1,5 yıl sonra çıktılar ortaya karanlık yüzlü adamlar. Daracık bir sokakta onlarcası çullandı üzerine.

Tarih 29 Kasım 1994'ü gösteriyordu. Saatler de 10:45'i...

Kaçırdılar O'nu. Anaçları kayıp etmekte.

O andan itibaren O bir kayıptı artık.

Böylece ikinci kez kamuoyunun gündemine girdi; ama bu sefer medya ondan kayıp diye söz etmeye başladı.

İnsan hakları savunucusu kurumlar, dostları ve ailesi Türkiye'de ve yurtdışında O'nun hayatını kurtarmak için yoğun ve çok güçlü bir kampanya başlattılar.

20 gün sonra, yeri-göğü sarıyan bu kampanyanın meyvası alındı.

Tam 480 saat tutulduğu ve her saniyesi ölümle dopdolu olan kontrgerilla üssünden alınarak, gecenin bir saatinde, korkunç uğultulara boğulmuş bir ormanda

serbest bıraktılar O'nu.

İlk kez, evet ilk kez Türkiye'de bir kayıp kurtarılabildi, hem de canlı olarak.

Anlatacağı, anlatabileceği çok şey vardı.

Basın toplantılarıyla, gazete röportajlarıyla, panellerle yurt içinde ve yurtdışında uzun bir süre kamuoyunun gündeminde kaldı. Açıklamalarıyla kayıpların karanlık dünyasını bir fener gibi aydınlattı.

Ayhan Uzala, öyküsünü geniş bir biçimde yazdığı "Bir Kayıp'ın Ölüm Güncesi" adlı kitabıyla şimdi yeniden kamuoyunun gündeminde.

Ülkede Gündem, Radikal, Özgür Politika, Tempo, Artı Haber, Atılım, Nokta ve Aktüel gibi birçok günlük gazete ve haftalık dergiye konu olmasının nedeni, kayıp günlerinde yaşadıklarını "Bir Kayıp'ın Ölüm Güncesi" adlı kitabında anlatmasıdır.

Gazete ve dergilerin haber ve sanat sayfalarına konu olan, duyarlı kalemlerin köşelerine konuk edilen "Bir Kayıp'ın Ölüm Güncesi" Belge Yayınları'nın Yaşam ve Anılar Dizisi arasında çıkmış. Kısa bir sürede iki baskı yapan kitap, tam 256 sayfa. Kitabın ikinci baskısının son sayfalarında yerli ve yabancı gazetelerde çıkan Uzala ile ilgili köşerlerin bir kısmına yer verilmiştir.

"Kitap henüz çok yeni", diyor Uzala. Tanıtımının da hala yeterince yapıldığı kanısında değil. Daha yeni yeni başladığını söylüyor. Ama buna rağmen birinci baskısı yaklaşık üç hafta gibi bir zaman diliminde tükenmiş. Şimdiye kadar Uzala'ya ulaşan tepkiler oldukça olumluymuş; her şeyden önce Türkiye'de ilk kez bir kayıp'ın yaşadıklarını anlatabilmesi oldukça önemseniyormuş. "Böyle bir kitap, konusu itibarıyla ilk; ve ciddi bir boşluğu dolduruyor. Sözgelimi 12 Eylül döneminin işkenceleri ve cezaevlerinin durumu çokça yazıldı; dolayısıyla bunlar kamuoyunca yeterince bilinen konular haline geldiler. Ama bir kayıp öyküsü için aynı şeyi söylemek zor. Bu konuda kamuoyunda bir 'açlık' var" diyor Uzala.

Sadece ülkemizde değil, uluslararası düzeyde de çok sınırlıdır bir kayıp'ın yaşa-

dıklarını yazdığı. Dilimize çevrilen "Okulcuk" ve "Yann Başka Bir Gündür" gibi, yazarının yaşadıklarını anlattığı eserler bir elin parmak sayısına dahi ulaşmamaktadır. Coğrafyamızda olduğu gibi, bu politikanın uygulandığı diğer topraklarda da canlı olarak kurtarılan kayıp çok az çünkü. İşte bu bilinçledir ki Uzala:

"... Bir insan ölüm mangalarının elinden canlı olarak kurtarılabildi. Oysa kurtarılamayan çok sayıda insan var(dı) halen. İşte bu arkadaşlar ve daha geniş anlamıyla insanlığa karşı sorumluluklarının olduğunu düşündüm. O zaman yaşadıklarını anlatmak benim için zorunluktan da öte, tarihsel bir görev haline geldi.

Şu küçücük gezegenimizde sayıları şimdiden yüzünü aşmış ve tarihe isimlerinin karşısına 'kayıp' diye not düşülerek ge-

çilmiş bu insanların acı dolu günlerinde yaşadıklarına, özlemlerine, sevdalarına ve öfkelerine canlı tanıklık etmek, dahası görkemli direnişlerini 'karanlık'lardan kurtarmak istedim..."

Böyle olunca da haklı olarak, Uzala'nın öyküsü bireysel bir öykü olmaktan çıkıp evrensel bir değer kazanmaktadır. Uzala'nın anlattıkları Latin Amerika'dan Afrika'ya,

Afrika'dan Asya'ya uzanan kayıplar politikasının kurbanlarının ortak öyküsü olmaktadır.

Yazar açık ve yalın bir dil kullanarak okuyucuyu büyük bir heyecanla kitaba bağlamasını bilmiş. Bu da birinci sayfadan itibaren yüksek bir dağın tepesinden hiçbir engelle karşılaşmadan aşağı inmesine akıcılaştırmış kitabı.

Uzala, her ne kadar yazarken edebi kaygıların olmadığını söylese bile, son derece güçlü olan içeriğe uygun bir biçim yaratabilmiş. Güzel imgeleriyle ve başarılı betimlemeleriyle konuyu daha da çekici hale getirebilmiş. Etkileyici bir üslup. Okurken insan, kendini bir anda kaçınılmazlık atmosferi içinde duyumsamaya başlıyor; küf kokan hücrenin gri demir kapısı, badanalı duvarlar, fare yüzlü kontrgerilla elemanı, ormandaki infaz anı, özgürlük koşusu ve dommak üzere

olan ayak parmakları ve daha birçok şey gözleminizin önünde canlanabiliyor. Farkında olmaksızın bir de bakmışsınız Uzala'yla özdeşleşmişsiniz. Günlük tarzında kaleme alınmış anılar. Böyle olunca da, okuyucuyu, bir sayfa sonrasına, bir gün sonrasına karşı heyecanlı bir merakla sürükleyen kitap.

Kitap, enva-i çeşit dehşet zulme rağmen, sadece insana olan sevgisiyle beslenmiş müthiş bir direnişin kamuoyu ile paylaşılması aslında. Uzala, kayıp günlerinde sıradan bir polis karakolunda değil, bir kontrgerilla üssünde tutuluyor; bu illegal üs'de günlerce sorgulanıyor, ama O, her anı ölüm dolu tutsaklığında aktif bir biçimde direnişin onurunu bir saniye bile olsun umutsuzluğa, ikircikliğe düşmeden korumakta sonuna kadar kararlı davranıyor. İşte küçücük bir örneği: "Sıkılan dişler, kasılan adaleter, yuvalarından uçacakları gibi bakan soluk göz bebekleri... Bütün bunların normal hallerini alabilmesi için, kişiliğimi ve güzelden yana olan yeryüzünün bütün iyi insanların onurunu, o çirkın ayaklarıyla bir paspas gibi ezmeleri için yere sermemi istiyorlar.

Ama hayır! İnsanlığın namusunu kirli ayaklara çiğnetmektense, varsın bir avuç kan emici celladın kasları kasıla kasıla parçalsın, göz bebekleri fırlasın yuvalarından ve namluya sürülmüş huzursuz mermiler bir bir patlasın beynimde...

Susmaya devam ediyorum."

Sadece gerektiğinde susma hakkını kullanarak değil, direnişi açık grevi ve ölüm orucuyla daha da pekiştirebiliyor.

Bir kayıp olarak her saniyesi ölüm dolu günlerde, her an gelecek bir ölüme teslim olmamanın güzel bir örneği.

Bir tecrübe aktarımı. Herbirimizin potansiyel olarak bir kayıp adayı olduğumuz bu koşullarda dünyayı karanlıklara gömmek amacıyla olanlara karşı, insanlık onurunu korumak isteyenlerin mutlaka başvurmaları gereken bir kitap.

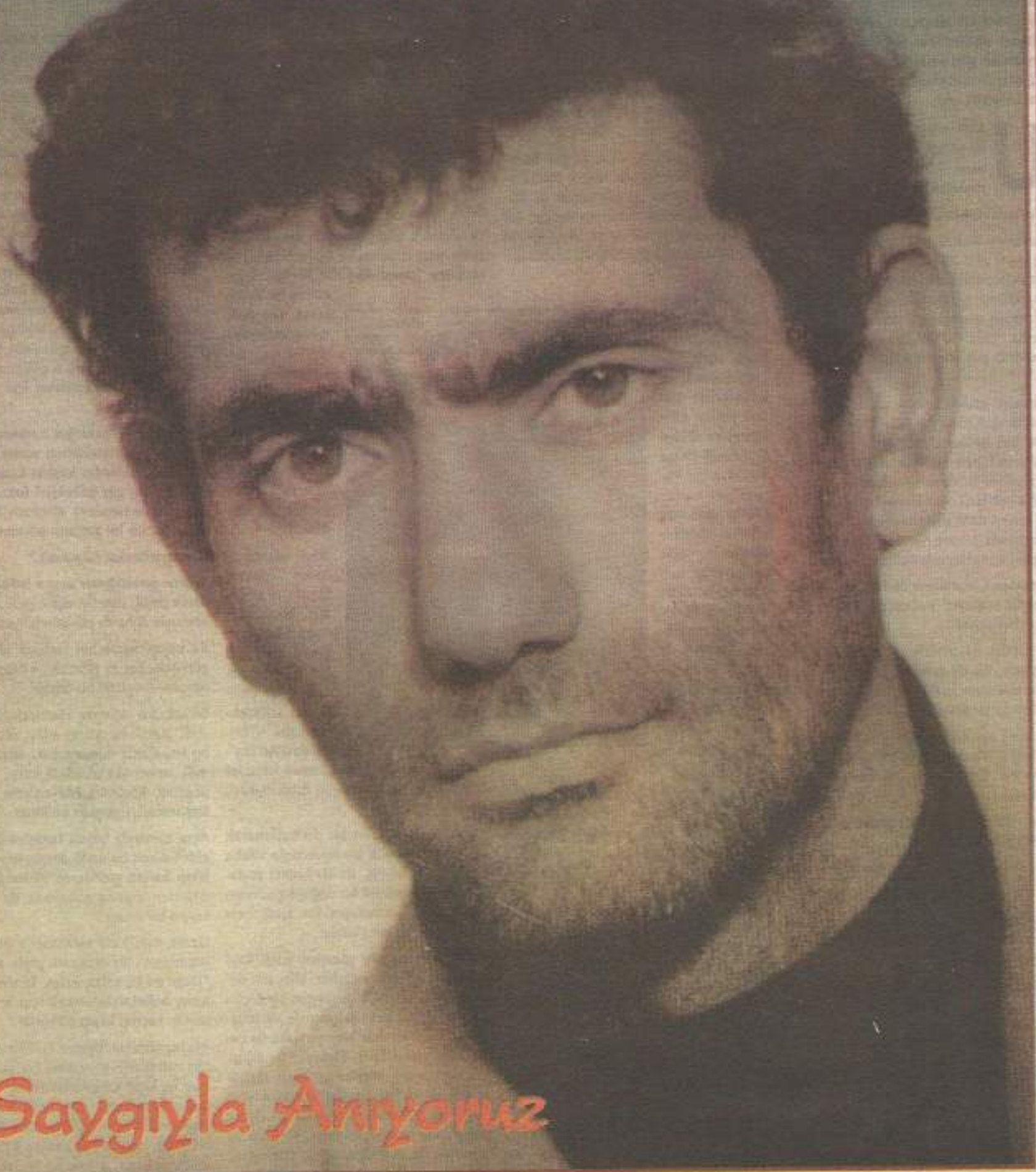
Aynı zamanda büyük bedeller ödenerek elde edilmiş bu soylu direniş tecrübesinin kitap haline getirilerek insanlığın ortak değerleri arasına sokulması da oldukça saygın bir tutum.

Uzala, öyküsünü okuyucuyla paylaşmak istemesinin bir nedenini şöyle açıklıyor: "Değil mi ki, onlar, zaten bütün bir toplumu belleksizleştirmek için onurlu insanları kaçırp kayıp ediyorlar."

İşte bu nedenle diyoruz ki: Dünyanın bütün zalimlerinin yüzüne bir şamar gibi inen bu kitap sahiplenilmeli, bu kitap her tarafa ulaştırılmalı; eğer onlar bizi belleksizleştirmek için analarımızın güzel yüreklerini, onurlu çocuklarını kaybederek dağılıyorsa, o zaman belleklerimizde canlı tutacak bu kitap okunmalı! ●

Devrimci Sanatçı **YILMAZ GÜNEY**'i Ölümünün 14. Yılında

Saygıyla Anıyoruz